#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

COLLEEN HOOVER

ÇARPILMA

Epsilon

Aşkı şiir tadında mı yaşamak istersin...
yoksa kalbinin derinliklerine işleyen bir acıyla mı?

On sekiz yaşındaki Layken, babasının ölümünün ardından hem annesine hem de küçük kardeşine destek olur. Her ne kadar yaşadığı acının üstesinden gelmiş gibi görünse de genç kız içten içe tüm umudunu kaybetmektedir. Bu sırada varlığıyla nefesini kesen yirmi bir yaşındaki, yakışıklı komşusu Will karşısına çıkar. Will'in şair arkadaşlarına olan tutkusu Layken'i kendisine hayran bırakır.

İlk buluşmaları muhteşemdir. Birbirleri için özel olduklarını hisseder birçok ortak yanları olduğunu fark ederler. İkili birbirine çok kısa sürelik aşıktır. Ancak şaşırtıcı gerçekle ilişkileri çok geçmeden bambaşka bir hal alır. Bir araya gelmelerine ve aynı zamanda ayrılmalarına neden olan duyguları arasında bir denge kurmaya çalışırken, günlük etkileşimleri bile onlara acı vermeye başlayacaktır. Kalplerinde gizledikleri gerçeği ve aşkın pişmanlıkla sonlanmadan doyasıya yaşandığı bir geleceği hayal edip ifade edebilecekleri tek yer ise şiirlerdir.

ISBN 978-9944-82-951-9
9 789944 829519
₺20
www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: kitap365.com

ÇARPILMA

Orijinal Adı: Slammed
Yazarı: Colleen Hoover
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Kübra Tekneci
Editör: Selin Ceylan
Düzenleme: Gülen Işık
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş
Kapak Görseli: gettyimages

1. Baskı: Aralık 2014

ISBN: 978 9944 82-951-9

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2011 Colleen Hoover

Türkçe Yayım Hakkı: Akcalı Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı-İst
Tel: (0212) 482 99 10 (pbx)
Fax: (0212) 482 99 78
Sertifika No:16053

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No: 18 / 4-5 Taksim / İstanbul
Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

ÇARPILMA

Colleen Hoover

Çeviri
Kübra Tekneci

epsilon®

Teşekkür

Işık hızıyla bütün sorularıma yanıt verdiği için *Poetry Slam, Inc.*'dan Abigail Ehn'e. Bu kitabın her bölümünde The Avett Brothers'ın şarkı sözlerini kullanmam için bana izin veren *Ramseur Records*'dan Dolphus Ramseur'a. Babamızın DNA'sının muhteşem bileşenlerini eşit bir şekilde paylaştıkları için kız kardeşlerim Lin ve Murphy'ye. "Mystery Bob'ı" sevdiği ve tutkumu desteklediği için annem Vannoy'a. Kapağı tasarladıkları için Jean Ann ve Exie'ye. Kendimi yatak odama kapattığım dört hafta boyunca biriken kirli çamaşırlar ve bulaşıklar yüzünden şikâyet etmedikleri için harika eşim ve çocuklarıma. Nezaketi ve başarılı olmama yardım etmeye istekli olduğu için Jessica Benson Sparks'a. Ve son olarak, muhteşem "yaşam koçum" Stephanie Cohen'a teşekkür ederim.

Birinci Kısım

1.

"...*Hiçbir yerde değilim,*
Bana biraz yer ekler misin?"
The Avett Brothers, *Salina*

Birinci Bölüm

Kel ve ben son iki kutuyu kiraladığımız U-Haul kamyonuna yükledik. Babamın da dahil olduğu on sekiz yıllık anılara kilit vurmak üzere kapıyı itip kilidi yerine yerleştirdim.

Babam öleli altı ay olmuştu. Düşündüğünüzde bu, dokuz yaşındaki erkek kardeşim Kel'in artık babamdan her bahsedişimizde ağlamaktan vazgeçmesine yetecek kadar uzun bir süreymiş gibi görünüyordu ama taze dul bir ebeveynin bakmak zorunda olduğu ev halkının doğurduğu getirdiği maddi yükü kabul etmek zorunda kalmamızı gerektirecek kadar kısa bir süreydi. Teksas'ta, ev olarak bildiğim tek yerde kalmanın beraberinde getireceği ekonomik yükümlülükleri karşılayamayan bir ev halkının.

"Lake, bu kadar depresif olmayı bırak," dedi annem evin anahtarlarını bana verirken. "Bana kalırsa, Michigan'ı seveceksin."

Annem bana kendisinin vermiş olduğu yasal ismimle

asla hitap etmezdi. O ve babam dokuz ay boyunca adımın ne olacağı konusunda tartışıp durmuşlar. Annem Eric Clapton'ın şarkısından esinlenerek adımın Layla olmasını istemiş, Kennedy'lerden ilham alan babam ise Kennedy ismini istiyormuş. "Hangi Kennedy olduğunun önemi yok," derdi babam hep. "Hepsini seviyorum!"

En sonunda, ben üç günlükken hastane artık tercih yapmaları konusunda onları zorlamış. Annem ve babam da çözümü önerdikleri iki ismin ilk üç harfini alıp Layken ismini oluşturmakta bulmuşlar, ama ikisi de bir kez olsun bana bu isimle hitap etmedi.

Annemin ses tonunu taklit ederek, "Anne, bu kadar *iyimser* olmayı bırak! Michigan'dan *nefret* edeceğim," dedim.

Annem her zaman tek bir bakışıyla sayfalarca kelime söyleme kabiliyetine sahip biri olmuştu. Bir kez daha aynı bakışı attı.

Verandanın basamaklarından çıkıp anahtarı kilidinde son kez çevirmeden önce içeride dolaşmak üzere eve girdim. Bütün odalar ürkütücü bir şekilde boştu. Kendimi doğduğum günden itibaren yaşamımı sürdürdüğüm evde dolaşıyormuş gibi hissetmiyordum.

Son altı ay özünde karamsarlık barındıran farklı duyguların oluşturduğu bir kasırgaydı. Bu evden taşınmamızın kaçınılmaz olduğunu anlamıştım. Ama lisedeki son senem *bittikten* sonra taşınacağımızı umuyordum.

Artık mutfağımız olmayan odadayken bir zamanlar buzdolabının durduğu yerdeki bölmenin altında mor plastik bir saç tokası gözüme ilişti. Onu yerden alıp tozunu sildikten sonra parmaklarımın arasında evirip çevirdim.

"Uzar," demişti babam.

Annem makasını banyo tezgâhında unuttuğunda beş yaşındaydım. O yaştaki birçok çocuğun yaptığı şeyi yapmış, kendi saçlarımı kesmiştim.

"Annem bana çok kızacak," diye ağlamıştım. Saçlarımı kesersem, hemen uzayacağını ve kimsenin fark etmeyeceğini sanmıştım. Kâküllerimin büyük bir bölümünü kestikten sonra aynanın karşısında yaklaşık bir saat oturup saçımın uzamasını beklemiştim. Düz kahverengi tutamları yerden alıp elimde tutmuş ve onları kafama nasıl tutturacağımı düşünürken ağlamaya başlamıştım.

Babam banyoya girip yaptığım şeyi görünce gülüp beni kucağına alarak tezgâha oturtmuştu. "Annen fark etmeyecek, Lake," diye söz verirken banyo dolabından bir şey çıkarmıştı. "Burada küçük bir sihirim var." Avucunu açıp mor tokayı göstermişti. "Saçına bunu taktığın sürece annenin haberi olmaz." Babam kâküllerimden kalanı geriye doğru itip tokayı takmıştı. Sonra yüzümü aynaya çevirmişti. "Gördün mü? Eskisi kadar güzel görünüyor!"

Aynadaki yansımamıza bakarken dünyadaki en şanslı kız olduğumu hissetmiştim. Sihirli tokaları olan başka bir baba tanımıyordum.

İki ay boyunca her gün o tokayı takmıştım ve annem bir kez bile bunun sözünü etmemişti. Şimdi düşününce, babamın ona ne yaptığını söylediğini fark ediyorum. Ama o zaman beş yaşındaydım ve babamın sihrine inanmıştım.

Babamdan çok anneme benziyorum. İkimiz de orta boyluyuz. Annem iki çocuk doğurduğu için benim kot pantolonlarıma sığamıyor, ama bunun dışındaki şeyleri paylaşmak konusunda oldukça iyiyiz. İkimizin de hava

durumuna bağlı olarak düz ya da dalgalı bir hal alan kahverengi saçlarımız var. Onun zümrüt yeşili gözleri benimkilerden daha koyu, kim bilir belki de teninin solgunluğu gözlerini daha çok ortaya çıkarıyordur.

Diğer açılardan ise babama benziyorum. Nükteci bir espri anlayışımız, benzer karakterlerimiz, benzer müzik zevklerimiz ve benzer kahkahalarımız var. Kel ise tamamen farklı bir hikâye. Kirli sarı saçları ve yumuşak hatlarıyla fiziksel açıdan babamıza benziyor. Dokuz yaşındaki bir çocuğa göre ufak tefek sayılır, ama karakteri fiziksel eksikliğini kapatıyor.

Lavaboya gidip suyu açtım ve saç tokasında biriken on üç yıllık kiri ovuşturarak yıkadım. Ellerimi kot pantolonuma silerek kurularken Kel mutfağa girdi. Tuhaf bir çocuk, ama onu çok seviyorum. Her yere geri adımlarla gittiği, tersten konuştuğu ve hatta yemekte ilk olarak tatlı istediği "tersten gün" adını verdiği bir oyun oynamaktan hoşlanıyor. Sanırım aramızdaki aşırı yaş farkı yüzünden ve başka kardeşi olmadığından bir şekilde eğlenmenin yolunu bulmak zorunda.

"Annem sana acele etmeni söylememi istedi Layken!" dedi Kel tersten.

Tokayı kot pantolonumun cebine koyup kapıya doğru yöneldim ve son kez evimi kilitledim.

***

Sonraki birkaç gün annem ve ben cipim ile U-Haul'u dönüşümlü olarak kullandık ve uyumak amacıyla sadece iki kez otelde kaldık. Annem ile benim aramda gidip gelen Kel ise son günü benimle birlikte U-Haul'da yolculuk

ederek geçirdi. Gece son dokuz saatlik yorucu yolculuğu tamamladık ve sadece kısa bir süreliğine mola verdik. Yeni kasabamız Ypsilanti'ye yaklaşırken etrafıma baktım ve Eylül olmasına rağmen, ısıtıcının çalışıyor olması dikkatimi çekti. Kesinlikle yeni giysilere ihtiyacım olacaktı.

Sokağımıza sapmak için son kez sağa döndüğümde GPS'im "varış yerine" ulaştığımı söyledi.

"Varış yeri," diye tekrar ederken kendi kendime güldüm. GPS'imin hiçbir şey bildiği yoktu.

Çıkmaz sokak pek uzun değildi ve sokağın her iki yanında tek katlı sekiz tuğla ev diziliydi. Araba yollarından birinde basket potası olması Kel'in kendine bir oyun arkadaşı bulabileceği konusunda umutlanmama neden oldu. Aslına bakılırsa, burası düzgün bir mahalleye benziyordu. Çimenler biçilmişti ve kaldırımlar temizdi, ama çok fazla beton vardı. Hem de çok. Şimdiden evi özlüyordum.

Yeni ev sahibimiz bize evin fotoğraflarını elektronik postayla gönderdiği için hangi evin bizim olduğunu görür görmez anladım. Evimiz küçüktü. *Gerçekten* küçüktü. Teksas'ta birkaç dönüm arazi boyunca uzanan çiftlik tarzı bir evimiz vardı. *Bu* evin etrafını saran minik arazi parçası beton ve dekoratif cüce biblolarından ibaretti. Ön kapı açıldı ve yeni ev sahibimiz olduğunu düşündüğüm yaşlı bir adamın dışarı çıkıp el salladığını gördüm.

U-Haul'un arka tarafı evin ön kapısını görebilecek şekilde araba yoluna geri geri yanaşabilmek için evi elli metre kadar geçtim. Aracı geri vitese almadan uzanıp Kel'i uyandırdım. Kardeşim Indiana'dan beri uyuyordu.

"Kel, uyan," diye fısıldadım. "*Varış yerimize* ulaştık."

Kel bacaklarını uzatıp esnedikten sonra yeni evimize

bakmak için alnını cama yasladı. "Hey, bahçede bir çocuk var!" dedi. "Sence bizim evimizde mi yaşıyor?"

"Umarım yaşamıyordur," diye karşılık verdim. "Komşulardan biridir herhalde. Dışarı çık ve onunla tanış. Ben de uygun bir yere yanaşayım."

U-Haul başarılı bir şekilde yanaşınca, vitesi boşa alıp camları indirdim ve motoru durdurdum. Annem cipimle yanıma yanaştı. Onun araçtan inip ev sahibiyle el sıkışmasını izledim. Koltuğa gömülüp ayaklarımı gösterge paneline koydum. Arkaya doğru bakınca Kel ve yeni arkadaşının sokakta hayali kılıçlarla dövüştüklerini gördüm. Onu kıskanıyordum. Ben kızgın ve dargın bir çocuk olarak anılırken, onun taşınmamızı kolaylıkla kabul etmesini kıskanıyordum.

Annemiz taşınma kararı aldığında, Kel üzülmüştü. Ama muhtemelen küçükler ligi sezonunun ortasında olduğu için üzgündü. Özleyeceği arkadaşları vardı ama dokuz yaşındayken en iyi arkadaşın genellikle hayali ve okyanus aşırı olurdu. Annem hokeye yazılabileceği konusunda söz vererek onu kolayca yatıştırmıştı, bu Kel'in Teksas'tayken hep yapmak istediği bir şeydi. Hokey güney kırsalında pek nadir görülen bir spordu. Annem bunu kabul edince, Michigan onu pek heyecanlandırmasa da, Kel'in keyfi yerine geldi.

Neden taşınmak zorunda kaldığımızı anlıyordum. Babam boya dükkânı işleterek saygın bir yaşamımız olmasını sağlamıştı. Annem gerektiğinde hemşirelik yapardı, ama çoğunlukla evle ve bizimle ilgilenirdi. Babamın ölümünün üzerinden yaklaşık bir ay geçmişti ki tam zamanlı bir iş bulabildi. Babamın ölümünün yanı sıra evin yeni reisi

olmanın üzerinde yarattığı stresi annemin yüzünden okuyabiliyordum.

Bir gece annem akşam yemeği sırasında bize faturaları ve ev kredisini ödeyebilecek kadar para kazanmadığını açıkladı. Daha fazla kazanmasını sağlayacak bir iş olduğunu ama bunun için taşınmamız gerekeceğini söyledi. Lise arkadaşı Brenda ona bir iş teklifinde bulunmuştu. İkisi annemin memleketi Detroit'in hemen dışındaki Ypsilanti'de birlikte büyümüşlerdi. Bu iş anneme Teksas'ta herhangi bir işte kazanabileceğinden çok daha fazla para kazandıracaktı, o yüzden de işi kabul etmekten başka şansı yoktu. Taşındığımız için onu suçlamıyordum. Büyükannem ve babam vefat etmişlerdi, bu yüzden anneme yardım edebilecek kimse yoktu. Bunu neden yapmak zorunda kaldığımızı anlıyordum, ama bir durumu anlamak onu kabullenmeyi her zaman kolaylaştırmıyor.

"Layken, öldün!" diye bağırdı Kel açık pencereden içeri uzattığı hayali kılıcını boynuma saplarken. Yere yığılmamı bekledi, ama ona gözlerimi devirmekle yetindim. "Seni kılıcımla yaraladım. Ölmen gerekiyordu!" dedi.

"İnan bana, ben zaten ölüyüm," diye mırıldanırken kapıyı açıp dışarı çıktım. Omuzları düşen Kel hayali kılıcını tutuğu ellerini iki yanına düşürmüş, betona bakıyordu. Kel'in yeni arkadaşı da onun gibi yenilgiye uğramışçasına arkasında duruyor ve keyifsizliğimi onlara aktardığım için kendimi suçlu hissetmeme neden oluyordu.

"Ben zaten ölüyüm," dedim en iyi canavar sesimle, "çünkü ben *zombiyim*!"

Kollarımı önüme uzatıp kafamı yana eğerek boğuk sesler çıkarırken, ikili çığlık atmaya başladı. "Beyinler!"

U-Haul'un etrafında bacaklarım kaskatı bir şekilde onların ardından yürürken homurdandım. "Beyinler!"

Kollarım önümde U-Haul'un ön kısmını yavaşça dönerken birinin erkek kardeşimi ve onun yeni arkadaşını giydikleri tişörtlerin yakalarından tutmuş olduğunu gördüm.

"Hakla onları!" diye bağırdı yabancı, çığlık atan iki çocuğu tutarken.

Yabancı benden birkaç yaş büyük görünüyordu. Ayrıca oldukça uzun boyluydu. Birçok kız onu "çekici" olarak tanımlardı, ama ben birçok kız gibi değildim. Çocuklar kollarını savuruyorlardı, onları tutmaya çalışan yabancının kasları ise kasılıp duruyordu.

Benim ve Kel'in aksine, bu ikili birbirlerine çok benziyorlardı. Şüphesiz kardeştiler. Aralarındaki belirgin yaş farkı dışında, birbirlerinin aynısıydılar. İkisinin de pürüzsüz esmer teni ve simsiyah saçları vardı, hatta saç modelleri bile aynıydı. Kel kurtulup "kılıcıyla" onu doğramaya başlayınca yabancı güldü. Bana bakıp ağzını oynatarak "Yardım et," dediği sırada, hâlâ zombi pozumda olduğumu fark ettim.

İçgüdüsel olarak başta U-Haul'a geri dönüp hayatımın geri kalanını aracın zemininde saklanarak geçirmeyi düşündüm. Ama aksine, bir kez daha "Beyinler," diye bağırıp öne atılarak küçük çocuğun kafasını ısırır gibi yaptım. Kel'i ve yeni arkadaşını kapıp beton araba yolunda yere yığılana kadar onları gıdıkladım.

Doğrulduğum sırada, büyük kardeş elini uzattı. "Selam, ben Will. Yolun karşısında oturuyoruz," dedi bizim evimizin karşısındaki evi işaret ederek.

Elini sıkarak karşılık verdim. "Ben Layken. Sanırım burada yaşıyorum," dedim arkamdaki eve bakarak.

Büyük kardeş gülümsedi. İkimiz de hiçbir şey söylemediğimiz için tokalaşmamız uzadı. Tuhaf anlardan nefret ediyordum.

"Ypsilanti'ye hoş geldiniz," dedi ve elini elimden çekip ceketinin cebine soktu. "Nereden geliyorsunuz?"

"Teksas?" dedim. Cevabımın neden bir soru gibi çıktığından emin değildim. Hatta neden bir soru gibi çıktığını irdelediğimden emin değildim. Neden irdelediğimi irdelediğimden de emin değildim – bıkmıştım. Son üç gündür çektiğim uykusuzluktan olmalıydı.

"Teksas, demek ha?" diye karşılık verdi büyük kardeş. Topuklarının üzerinde ileri, geri sallanıyordu. Ben sözlerine karşılık vermekte başarısız olurken, durum gittikçe tuhaf bir hal alıyordu. Kardeşine baktı ve eğilip onu ayak bileklerinden yakaladı. "Bu ufaklığı okula götürmeliyim," dedi kardeşini omuzlarına alırken. "Bu gece soğuk hava geliyor. Bugün olabildiğince eşyanızı boşaltmalısınız. Soğuk havanın birkaç gün sürmesi bekleniyor, o yüzden öğleden sonrası için yardıma ihtiyacınız olursa, bana haber verebilirsiniz. Saat dört civarında evde oluruz."

"Elbette, teşekkürler," dedim onlar karşıya geçerlerken. Kel kılıcıyla beni sırtımın alt kısmından yaralarken hâlâ onları izliyordum. Karnımı tutarak dizlerimin üstüne çöküp iki büklüm oldum ve o sırada Kel üzerime çıkıp işimi bitirdi. Tekrar yolun karşı tarafına baktım ve kardeşinin kapısını kapatan Will'in sürücü kapısına doğru ilerlerken bizi izlediğini gördüm. El sallayıp arabasına bindi.

***

Bütün kolileri ve eşyaları indirmemiz günün büyük bir bölümünü aldı. Ev sahibimiz annem ile benim tek başımıza kaldıramadığımız büyük eşyaları taşımamıza yardım etti. Cipteki kutuları boşaltamayacak kadar yorgun olduğumuz için o işi ertesi güne bırakmaya karar verdik. U-Haul tamamen boşaldığında biraz hayal kırıklığına uğradım; çünkü artık Will'in yardımına başvurmak için bir bahanem kalmamıştı.

Yatağım monte edilir edilmez, koridordan üzerinde adımın yazılı olduğu kutuları aldım. Bunların çoğunu boşaltıp yatağımı hazırladıktan sonra odamdaki eşyaların duvarlara gölgeler düşürdüğünü fark ettim. Penceremden dışarı baktığımda güneş batıyordu. Ya günler burada daha kısaydı ya da zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım.

Mutfakta annemi ve Kel'i tabakları dolaplara yerleştirirken buldum. Yemek odası olmadığı için aynı zamanda yemek masası görevi gören bardaki altı yüksek sandalyeden birine oturdum. Ev pek büyük değildi. Ön kapıdan girer girmez kendinizi küçük bir holde buluyordunuz ve ardından oturma odası geliyordu. Oturma odasını mutfaktan sadece sol taraftaki koridor ve sağdaki pencere ayırıyordu. Oturma odasının bej renkteki halısının kenarını evin geri kalanını kaplayan sert ahşap çevreliyordu.

"Burası çok temiz," dedi annem tabakları yerleştirmeye devam ederken. "Tek bir böcek bile görmedim."

Teksas'ta ot saplarından daha çok böcek vardı. Sinek kovalamıyorsanız, eşek arısı öldürmekle meşgul olurdunuz.

"Bu Michigan'ın iyi bir yanı, sanırım," diye karşılık verdim. Önüme bir kutu pizza açıp seçeneklerime göz attım.

"Sadece *bir* mi?" dedi annem bana göz kırparak. Tezgâha eğilip bir dilim sucuklu pizza alarak ağzına attı. "Bana kalırsa en az iki iyi şey var."

Anlamamış gibi yaptım.

"Bu sabah seni o çocukla konuşurken gördüm," dedi annem gülümseyerek.

"Ah, lütfen anne," diye olabildiğince umursamazca karşılık verdim. "Erkeklerin Teksas dışında da ikamet ettiğini hiç şaşırtıcı bulmayacağımıza eminim." Buzdolabına gidip bir gazoz aldım.

"İtamet ne demek?" diye sordu Kel.

"İkamet," diye onu düzelttim. "Bulunmak, oturmak, bağlı olmak, iskân etmek, kurulmak, yaşamak demek." Sınavlara hazırlık kurslarım nihayet işe yarıyordu.

"Ah, bizim Ypsilanti'de itamet etmemiz gibi mi?" diye sordu Kel.

"İkamet," diye tekrar düzelttim onu. Pizza dilimimi bitirip gazozumdan bir yudum daha aldım. "Çok yorgunum, millet. Yatmaya gidiyorum."

"Bu yatak odanda ikamet edeceğin anlamına mı geliyor?" diye sordu Kel.

"Çabuk öğreniyorsun, küçük çekirge." Eğilip Kel'i başından öptükten sonra odama çekildim.

Örtülerin altında kıvrılmak harika bir histi. En azından yatağım tanıdık geliyordu. Gözlerimi kapatıp eski yatak odamda olduğumu hayal etmeye çalıştım. Eski, *sıcak* yatak odamda. Çarşaflarım ve yastığım buz gibiydi, biraz ısınmak için örtüleri başımın üstüne çektim. Kendime not: Yarın sabah ilk iş termostatın yerini bul.

Yataktan kalkıp çıplak ayaklarım buz gibi zemine değer değmez tam olarak öyle yaptım. Dolabımdan bir kazak alıp askılı bluzum ve eşofman altımı üzerime geçirirken çoraplarımı aradım. Nafile bir uğraştı. Ayak parmaklarımın ucunda koridorda sessizce ilerleyip kimseyi uyandırmamaya çalışırken, sert ahşabın soğukluğuna olabildiğince az basmaya çalışıyordum. Kel'in odasının önünden geçerken Darth Vader ev ayakkabılarının yerde olduğunu gördüm. Çaktırmadan içeri girip bunları giydim ve mutfağa doğru ilerlemeye başladım. Nihayet biraz rahatlamıştım.

Kahve demliğini bulmak için etrafıma bakındım ama bulamadım. Onun cipteki kolilerde olduğunu hatırlıyordum, ancak ne yazık ki cip dışarıya park edilmişti. Bu anlamsızca soğuk hava da dışarıdaydı.

Ceketlerimi hiçbir yerde bulamıyordum. Eylül ayında Teksas'ta ceket giymeye pek ihtiyaç duymazdık. Anahtarları kapıp cipe koşmaya karar verdim. Ön kapıyı açar açmaz bahçede beyaz bir madde gördüm. Ne olduğunu anlamam bir saniyemi aldı. Kar mı? Eylül ayında mı? Eğilip elime bir miktarını alarak inceledim. Teksas'ta nadiren kar yağardı ve yağdığında da *böyle* olmazdı. Teksas'ta kar daha çok taş gibi sert minik dolu taneleri şeklinde olurdu. Michigan'ın karı hayal ettiğim gibiydi: kabarık, yumuşak ve *soğuk*! Hemen karı yere atıp ellerimi eşofman altıma silerek cipe doğru yürüdüm.

Fazla uzağa gidemedim. Darth Vader ev ayakkabılarımın karla kaplı betonla buluştuğu anda, karşımdaki cipe bakmıyordum. Sırt üstü yere serilmiş masmavi gökyüzüne bakıyordum. Sağ omzuma bir ağrı saplandığını hissettim ve sert bir şeyin üzerine düştüğümü anladım. Uzanıp

beton bahçe cücelerinden birini altımdan çektim, cücenin kırmızı şapkasının yarısı parça parça olmuştu. Bana sırıtıyordu. İnleyerek cüceyi sağlam kolumla kaldırıp geriye doğru götürerek onu sertçe yere indirmeye hazırlandığım sırada biri bana engel oldu.

"Bu iyi bir fikir değil!"

Will'in sesini hemen tanıdım. Sesi babamınki gibi pürüzsüz ve yatıştırıcıydı, ama aynı zamanda otoriter bir havası da vardı. Doğrulup Will'in araba yolunda bana doğru ilerlediğini gördüm.

"İyi misin?" diye güldü.

Ah, hayır. Bu sabah aynaya bile bakmamıştım. Çok utandım ama belli etmemek için elimden geleni yaptım.

"Bu lanet olası şeyi parçaladıktan sonra kendimi daha iyi hissedeceğim," dedim ama kalkmaya çalışsam da başaramadım.

"Bunu yapmak istemezsin, cüceler iyi şans demektir," dedi Will bana uzanırken. Cüceyi ellerimden alıp yavaşça karla kaplı çimenlerin üzerine bıraktı.

"Tabii," diye alaycı bir şekilde karşılık verirken omzumdaki kesiğin kazağımın kolunda kırmızı bir daire oluşturduğunu gördüm. "Ne demezsin."

Will kazağımdaki kanı görünce gülmeyi bıraktı. "Aman Tanrım, çok üzgünüm. Yaralandığını bilsem, gülmezdim." Eğilip yaralanmayan kolumdan tutarak beni kaldırdı. "Koluna bandaj yapıştırmalısın."

"Şu an bandajı nerden bulacağımı bilmiyorum," diye yanıtladım onu henüz araçtan indirmediğimiz çok sayıdaki koliyi kastederek.

"Benimle gelmelisin. Mutfağımızda biraz var."

Will ceketini çıkarıp omuzlarıma attı ve kolumdan tutarak beni karşıya geçirdi. Bana yardım ederken kendimi biraz acınası hissettim – kendi başıma yürüyebilirdim. Ama ona karşı çıkmayınca bir an için onca feminist hareketini hatırladım ve kendimi ikiyüzlü hissettim. Yardıma ihtiyaç duyan genç kadın rolüne büründüm.

Ceketini çıkarıp kanepenin arkasına koyduktan sonra Will'in peşinden mutfağa gittim. İçerisi hâlâ karanlıktı, o yüzden herkesin hâlâ uyuduğunu düşündüm. Evleri bizimkinden daha genişti. Yerleşim planı benzerdi ama oturma odası bizimkine göre biraz daha genişti. Oturma odasının solunda kanepe ve geniş yastıkların olduğu çıkma bir pencere vardı.

Mutfağın karşı duvarında birkaç aile fotoğrafı asılıydı. Çoğu Will ve kardeşinin, birkaçı ise anne ve babalarına ait fotoğraflardı.

Will bandaj ararken fotoğrafları incelemeye gittim. Her ikisi de genlerini babalarından almış olmalıydılar. Birkaç sene öncesine ait gibi görünen en yeni fotoğrafta, babaları kollarını iki oğluna dolamış, doğaçlama bir fotoğraf çektirmek üzere onlara sıkıca sarılıyordu. Babalarının simsiyah saçlarına yer yer ak düşmüştü ve kocaman gülümsemesini gür siyah bıyıkları çevreliyordu. Hatları Will'inkine benziyordu. İkisinin de gülen gözleri ve kusursuz beyaz dişlerini ortaya çıkaran gülümseme vardı.

Will'in annesi nefes kesiciydi. Uzun sarı saçları vardı ve en azından fotoğraflarda uzun boylu görünüyordu. Yüz hatlarında çocuklarına geçen herhangi bir şey göremiyordum. Belki de, Will karakter olarak ona çekmişti. Duvardaki fotoğrafların hepsi bizim evimizle bu ev arasındaki

büyük farkı gözler önüne seriyordu – burası gerçekten evdi.

Mutfağa girip barda bir sandalyeye oturdum.

"Bandaj yapıştırılmadan önce yaranın temizlenmesi gerek," dedi Will gömleğinin kollarını sıvayıp çeşmeyi açarken. Üzerinde mutfak ışığında içindeki atleti biraz gösteren, düğmeli açık sarı bir gömlek vardı. Geniş omuzları vardı ve gömleği kollarındaki kasların etrafını sarıyordu. Başının tepesi yukarıdaki dolaba varıyordu, mutfaklarımızdaki benzerliklerden benden on beş santim daha uzun olduğunu tahmin ettim. Islanmaması için, omzunun üzerine attığı siyah kravatının desenine baktım. Bu sırada Will suyu kapatıp tezgâha döndü. Islak mendili ondan alırken yüzüm kızardı, fiziğinin bu denli dikkatimi çekmesi hiç hoşuma gitmiyordu.

"Sorun değil," dedim kazağımın kolunu omzumdan çıkarırken. "Ben hallederim."

Will yaramdaki kanı silerken bir bandaj açtı. "Sabahın yedisinde pijamalarınla dışarıda ne arıyordun?" diye sordu. "Hâlâ eşyalarınızı mı boşaltıyorsunuz?"

Kafamı iki yana sallayıp ileri uzandım ve mendili çöpe attım. "Kahve."

"Kahve mi? Sanırım sabahları seven biri değilsin." Will bunu bir soru sormaktan çok gözlem yapar gibi söylemişti.

Bandajı omzuma yapıştırmak için yaklaşırken onun nefesini ensemde hissettim. Diken diken olan tüylerimi gizlemek için kollarımı ovuşturdum. Bandajı omzuma yapıştırıp üzerine hafifçe vurdu.

"İşte. Eskisi kadar iyi," dedi.

"Teşekkürler. Sabahları *severim*," dedim. "Kahvemi iç-

tikten *sonra*." Kalkıp omzuma baktım ve bandajı inceler gibi yaparken bir sonraki hamlemi düşündüm. Ona çoktan teşekkür etmiştim. Dönüp gidebilirdim ama bana yardım ettikten sonra bu kabalık olurdu. Ama öylece durup onun benimle sohbet etmesini beklersem *gitmediğim* için aptal gibi de görünebilirdim. Onun yanındayken en basit hareketlerimi neden bu kadar irdelediğimi anlamıyordum. O da mahalle sakinlerinden biriydi!

Arkamı döndüğümde Will tezgâhın başında durmuş, bir kupa kahve dolduruyordu. Bana doğru yürüyüp kahveyi tezgâhta önüme koydu. "Krema mı şeker mi istersin?"

Kafamı salladım. "Sade yeterli. Teşekkürler," dedim ve kahvemden bir yudum aldım.

Kahveyi içerken Will tezgâhın üzerine eğilmiş, beni izliyordu. Gözlerinin rengi fotoğraflarda yer alan annesininki kadar koyu yeşildi. Sanırım ondan bir özellik almıştı.

Will gülümseyip saatine bakarak göz temasımızı bozdu. "Gitmeliyim, kardeşim arabada bekliyor ve işe gitmem gerekiyor," dedi. "Seni evine kadar geçireyim. Kupa sende kalabilir."

Kahveden bir yudum daha almadan önce kupaya baktım ve kenarındaki süslü büyük harfleri fark ettim. *Dünyanın En İyi Babası*. Babam da eskiden böyle bir kupadan kahvesini içerdi.

"İyileşeceğim," dedim kapıya doğru ilerlerken. "Sanırım artık dimdik yürüme işini kaptım."

Will benimle birlikte dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapattı ve ceketini almam konusunda epey ısrar etti. Ceketini omuzlarıma atıp ona tekrar teşekkür ettikten sonra yolun karşısına geçtim.

Eve girmek üzereyken, "Layken!" diye seslendi. Başımı ona doğru çevirdim, araba yolunda duruyordu.

"Güç seninle olsun!" Will gülüp arabasına bindi ve ben orada durmuş, hâlâ ayağımda olan Darth Vader ev ayakkabılarına bakarken, o geri geri araba yolundan çıktı.

***

Kahve işe yaramıştı. Termostatı buldum ve öğle yemeğine kadar ev nihayet ısınmaya başladı. Annem ve Kel her şeyin annemin kendi üstüne alınması için kamu hizmeti şirketine gittiler ve ben, hâlâ cipte olan kutuları saymazsak, son kutularla baş başaydım. Birkaç şeyi daha kutulardan çıkardıktan sonra duş alma vaktinin geldiğine karar verdim. Granola kız görünümümün üçüncü gününü tamamlamak üzereydim.

Duştan çıkıp bir havluya sarındım; saçımı öne atıp fönle kuruttum. Saçlarım kuruyunca, biraz makyaj yapabilmek için fönü buğulanan aynaya tutup aynada temiz bir daire oluşturdum. Bronzluğumun geçmeye başladığını fark ettim. Burada pek fazla güneşlenemeyecektim, o yüzden solgun bir tene alışsam iyi olacaktı.

Saçlarımı fırçalayıp at kuyruğu yaptım, biraz dudak parlatıcısı ve rimel sürdüm. Allık sürmedim, artık allık sürmeye ihtiyacım olmayacakmış gibi görünüyordu. Hava ve Will'le olan kısa karşılaşmalarım yanaklarımın kırmızı bir renk almasını sağlıyordu.

Dolabımı karıştırıp uzun kollu bir bluz buldum, kot pantolonumu ve sabah bulmayı başaramadığım çoraplarımı giydim. Hava durumuna uygun bulabildiğim tek ayakkabı bir çift ince siyah bottu. Bunları ayağıma geçirip

pantolonumun paçalarını içlerine sokarak botların fermuarlarını çektim.

Ben duştayken annem ve Kel çoktan gelip gitmişlerdi. Bana bıraktığı notta annem Kel'le birlikte U-Haul'u iade etmek için arkadaşı Brenda'yı izleyerek şehre gideceklerini yazmıştı. Tezgâhta arabanın anahtarlarının yanında üç tane yirmi dolarlık banknot ve bir adet alışveriş listesi vardı. Onları alıp cipe gittim ve bu kez başarılı bir şekilde araca ulaştım.

Arabayı geri vitese alırken nereye gideceğime dair hiçbir fikrim olmadığını keşfettim. Bu kasaba hakkında herhangi bir şey bilmek bir yana kendi sokağımdan sağa mı yoksa sola mı dönmem gerektiğini bile bilmiyordum. Will'in kardeşi ön bahçelerindeydi, arabayı kaldırımlarına yanaştırıp yolcu penceresini açtım.

"Hey, bir saniye buraya gel!" diye ona seslendim.

O ise bana bakıp bir an tereddüt etti. Belki de, yine Zombi moduna gireceğimi düşündü. Arabaya doğru yürüdü ama pencereye üç adım kala durdu.

"En yakın markete nasıl gidebilirim?" diye sordum ona.

Çocuk gözlerini devirdi. "Ciddi misin? Ben dokuz yaşındayım."

Pekâlâ. Demek ki Will'in kardeşiyle olan benzerliği dış görünüşten öteye gitmiyordu.

"Yardımcı olmadığın için teşekkür ederim," dedim. "Adın ne?"

Çocuk hınzır bir şekilde bana gülüp, "Darth Vader!" diye bağırdı. Arabanın bulunduğu noktanın tam tersine doğru koşarken güldü.

Darth Vader mı? Yanıtıyla neyi kastettiğini anladım. O

sabah giymiş olduğum ev ayakkabılarıyla dalga geçiyordu. Önemi yoktu. Asıl önemi olan, Will'in benimle karşılaştığını ona söylemesiydi. Aralarında geçen konuşmayı ve Will'in benim hakkımdaki düşüncelerini hayal etmeye çalışmaktan kendimi alamadım. Tabii beni düşünüyorsa. Her nedense, ben onu rahatsızlık verecek derecede çok düşünüyordum. Onun kaç yaşında olduğunu, ne okuduğunu ve görüştüğü biri olup olmadığını merak ediyordum.

Neyse ki, Teksas'tan buraya gelirken ardımda bir tane bile erkek arkadaş bırakmamıştım. Neredeyse bir senedir kimseyle çıkmıyordum. Lise, yarı zamanlı işim ve Kel'in antrenmanlarına yardım etmek gibi işlerin arasında erkeklere ayıracak zamanım kalmamıştı. Hiç boş vakti olmayan bir insandan yapacak hiçbir şeyi olmayan bir insana dönüşmeme alışmam gerekeceğini anladım.

Torpido gözüne uzanıp GPS'imi aldım.

"Bu iyi bir fikir değil," dedi Will.

Kafamı kaldırdığımda onun arabaya doğru yürüdüğünü gördüm. İstemsizce yüzümü ele geçirmeye çalışan gülümsemeyi bastırmaya çalıştım. "İyi fikir olmayan şey ne?" diye sordum GPS'i tutucusuna yerleştirip çalıştırırken.

Will kollarını göğsünde birleştirip arabanın camına doğru eğildi.

"Yolda yapım çalışması var. O şey yüzünden kaybolabilirsin."

Ona karşılık vermek üzereyken Brenda annemin de içinde olduğu arabayı yanıma çekti. Sürücü penceresini indirdi ve annem başını oturduğu yerden dışarı uzattı.

"Deterjan almayı unutma, listeye eklemeyi unutmuşum. Öksürük şurubu da al. Sanırım hastalanıyorum," dedi pencereden.

Kel arka koltuktan inip Will'in kardeşinin yanına koştu ve onu evimizi görmeye davet etti.

"Gidebilir miyim?" diye sordu kardeşi, Will'e.

"Elbette," dedi Will yolcu kapımı açarken. "Birazdan dönerim, Caulder. Layken'ı markete götüreceğim."

Öyle mi? Emniyet kemerini bağlarken ona baktım.

"Yol tarif etmekte pek iyi değilimdir. Seninle gelmemin bir sakıncası var mı?"

"Sanırım yok," diye güldüm.

Brenda'ya ve anneme baktım, ama her ikisi de çoktan araba yoluna sapmıştı. Arabayı birinci vitese alıp Will'in mahalleden çıkmamı sağlayacak talimatlarını dinledim.

"Demek küçük kardeşinin adı Caulder?" diye sordum sohbet etmek için gönülsüzce çaba göstererek.

"Aynen öyle. Anne ve babam benden sonra yıllarca ikinci bir çocuk sahibi olmayı denediler. 'Will' gibi isimler artık havalı olmayınca en sonunda Caulder'a karar vermişler."

"İsmin hoşuma gidiyor," dedim. Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Kulağa kötü bir flört etme yöntemi gibi geliyordu.

Will güldü. Gülüşü de hoştu. Gülüşünden hoşlanmamdan nefret ettim.

Saçımı omzumdan geriye atıp boynuma dokunduğunda irkildim. Parmakları bluzumun altına girdi ve beni hafifçe omzumdan aşağı çekti. "Yakında yeni bir bandaja ihtiyacın olacak." Bluzumu yukarı çekip hafifçe üzerine vurdu. Parmakları boynumda bir sıcaklık bıraktı.

"Marketteyken bana hatırlat," dedim, hareketlerinin ve varlığının üzerimde hiçbir etkisi olmadığını kanıtlamaya çalışarak.

"Ee, Layken." Will duraksayıp hâlâ arka koltukta duran kolilere baktı. "Bana kendinden bahset."

"Hayır. Bu çok klişe," dedim.

"Pekâlâ," diye güldü Will. "Seni kendim çözerim." Öne doğru eğilip CD çalarımın tuşuna bastı. Hareketleri yıllardır üzerinde çalışıyormuş gibi akıcıydı. Bu özelliğini kıskanıyordum. Nitekim ben zarafetimle tanınmazdım.

"Biliyor musun, müzik zevki kişi hakkında birçok şeyi ele verir." CD'yi çıkarıp inceledi.

"Layken'ın Saçmalığı mı?" diye kahkaha attı Will. Burada vurgulanan CD'nin *saçmalığı mı* yoksa sana ait olduğu mu?"

"Kel'in benim eşyalarıma dokunmasından hoşlanmam, tamam mı?" CD'yi onun elinden alıp CD çalara taktım.

Banço hoparlörlerden bangır bangır yükselince çok utandım. Teksaslıydım, ama onun bunu folk müziğiyle karıştırmasını istemiyordum. Teksas hakkında özlemediğim bir şey varsa, o da folk müziğiydi. Sesi kısmak için uzandığım sırada Will karşı çıkarcasına elimi yakaladı.

"Sesini aç, bu şarkıyı biliyorum," dedi elini elimden ayırmadan.

Parmaklarım hâlâ ses tuşunun üzerindeydi, o yüzden sesi açtım. Onun bu şarkıyı bilmesine imkân yoktu. Blöf yaptığını fark ettim; bu da onun kötü flört numarasıydı.

"Öyle mi?" dedim. Blöfüne meydan okudum. "Şarkının adı ne?"

"The Avett Brothers'ın bir parçası," dedi Will. "*Gabriella* olabilir ama daha çok *Güzel Kız* ismindeki şarkılarının sonuna benziyor. Bu şarkıyı elektro gitarlarla bitirmelerine bayılıyorum."

Will'in soruma verdiği cevap beni şaşırttı. Grubu gerçekten biliyordu. "The Avett Brothers'ı sever misin?"

"Onlara *bayılıyorum*. Geçen sene Detroit'te çaldılar. Gittiğim en güzel konserdi," dedi.

Ses tuşunun üzerindeki elimi tutan eline bakarken içimi adrenalin dalgası kapladı. Bu hoşuma gitti, ama hoşuma gittiği için kendime kızdım. Erkeklerin daha önce de beni heyecanlandırdığı anlar olmuştu, ama genellikle böylesine önemsiz hareketlere karşı sergilediğim tepkiler üzerinde daha çok kontrol sahibiydim.

Birbirine dokunan ellerimizi fark ettiğimi görünce Will elimi bırakıp avuçlarını pantolonuna sildi. Gergin bir hareket gibi görünüyordu ve onun da benim gibi huzursuz olup olmadığını merak ettim.

Genellikle popüler olmayan müzikler dinlerdim. Sevdiğim grupların yarısından bile haberdar olan biriyle karşılaşmak benim için pek olası değildi. Ama The Avett Brothers en sevdiğim gruptu.

Babam bir yandan akortları gitarında çözmeye çalışırken, bir yandan da gece boyunca uyumadan birlikte şarkı söylerdik. "Lake, *kusurları kusursuzluğun* tanımı olduğunda bir grubun gerçekten yetenekli olduğunu anlayabilirsin," demişti babam bir keresinde.

Grubu gerçekten *dinlemeye* başladığımda onun ne demek istediğini anladım. Kopuk banço telleri, anlık tutkulu armoni geçişleri, tek mısrada yumuşak, boğuk ve çığlık çığlığa olabilen sesleri... Tüm bunlar grubun yaptığı müziğe esaslılık, karakter ve inandırıcılık katıyordu.

Babam öldükten sonra, annem babamın aslında on sekizinci yaş günümde bana vermeyi planladığı o hediyeyi

zamanından önce verdi –Avett Brothers konserine bir çift bilet. Onları bana verdiğinde, babamın hediyesini bana vermek için ne denli sabırsızlanmış olabileceğini düşünerek ağladım. Onun benden bu biletleri değerlendirmemi isteyeceğini biliyordum, ama yapamadım. Konser babamın ölümünden birkaç hafta sonraydı ve eğlenemeyeceğimin farkındaydım. O yanımdayken daha fazla eğlenebileceğimi biliyordum.

"Ben de onlara bayılıyorum," dedim kararsızca.

"Onları hiç izledin mi?" diye sordu Will.

Nedenini bilmiyorum, ama konuştuğumuz sırada ona babamla ilgili tüm hikâyeyi anlattım. Will ise anlatıklarımı dikkatle dinlerken nereye ne zaman döneceğimi söylemek için arada sözümü kesti. Ona babamla müziğe duyduğumuz tutkudan bahsettim. Babamın ani bir kalp krizi sonucu öldüğünü söyledim. Ona on sekizinci yaş günümü ve gidemediğimiz konseri anlattım. Konuşmaya neden devam ettiğimi bilmiyorum, ama nedense çenemi kapatamadım. Kendi hakkımda asla böylesine rahat bir şekilde konuşmazdım, özellikle de doğru düzgün tanımadığım insanlar karşısında. Özellikle de doğru düzgün tanımadığım *erkekler* karşısında. Marketin otoparkında durduğumuzu fark ettiğimde hâlâ konuşuyordum.

Saate bakınca, "Vay canına," dedim. "Markete giden en kestirme yol bu mu? Yol yirmi dakika sürdü."

Will kapısını açarken bana göz kırptı. "Hayır, aslına bakarsan değil."

İşte bu onun kesinlikle benimle flört ettiği anlamına geliyordu. Midemde kelebeklerin uçuştuğunu hissettim.

Biz otoparkta ilerlerken kar taneleri karla karışık yağ-

mura dönüştü. "Koş," dedi Will. Elimi tutup beni girişe doğru hızla çekti.

Nefes nefese ve gülerek markete varıp üzerimizdeki suyu silkeledik. Ceketimi çıkarıp silkelerken Will'in eli yüzüme değdi ve yanağıma yapışan ıslak saç tutamını itti. Eli soğuktu, ama parmakları tenime değdiği anda soğukluğu unuttum ve yüzüm ısındı. İkimiz de birbirimize bakarken gülümsemesi kayboldu. Onun etrafındayken gösterdiğim tepkilere alışmaya çalışıyordum. En ufak dokunuşu ve en basit hareketleri duyularımda yasadışı bir etkiye neden oluyordu.

Boğazımı temizleyip bakışlarımı kaçırdım ve hemen yanımızdaki alışveriş arabasını alıp alışveriş listesini ona verdim.

"Eylül'de hep kar yağar mı?" diye sordum dokunuşundan etkilenmemiş gibi yaparak.

Will ceketini alışveriş arabasının kenarına astı. "Hayır, sadece birkaç gün sürer, belki bir hafta. Genellikle kar Ekim'den önce başlamaz," dedi. "Şanslısın."

"Şanslı mı?"

"Evet. Bu oldukça sıra dışı bir soğuk hava dalgası. Buraya tam zamanında geldiniz."

"Ah. Ekseriyetinizin kardan nefret ettiğini sanıyordum. Burada yılın büyük bir bölümü kar yağmıyor mu?"

"*Ekseriyetiniz mi*?" Will güldü.

"Ne?"

"Yok bir şey,"dedi Will yüzünde bir gülümsemeyle. "Daha önce kimsenin gerçek hayatta bu kelimeyi kullandığını duymamıştım. Çok sevimli. "

Bir erkek yüzünden kendinden geçen bir kıza dönüştü-

güme inanamıyordum. Bundan nefret ediyordum; onun hatlarını daha dikkatli incelemeye başlayıp bir kusur aradım. Ama bulamadım. Ona dair her şey kusursuzdu.

Listedeki hemen her şeyi alıp kasaya doğru ilerledik. Will taşıma kayışına herhangi bir şey koymama izin vermedi, o yüzden geride kalıp onun alışveriş arabasındaki ürünleri boşaltmasını izledim. Kayışa koyduğu en son şey bir kutu bandajdı. Onu aldığını bile görmemiştim.

Marketten çıktığımızda, Will geldiğimiz yönün tersine dönmemi söyledi. İki blok ilerledikten sonra sola, sokağımıza sapmamı istedi. Yirmi dakika süren market yolunun dönüşü bir dakika bile sürmedi.

"Çok iyi," diye güldüm araba yolumuza girerken. Yaptığı şeyi fark etmiştim ve benimle açıkça flört ettiğinden artık emindim.

Arabayı park ettim, anahtarları motordan çıkarıp cüzdanımı aldım. Will çoktan cipin arkasına gitmişti, o yüzden ona bagajın kapısını açtım. Arabadan inip onun olduğu yere gittim, kollarının marketten aldığımız şeylerle dolu olmasını bekliyordum. Ama o aksine bagajın kapısını yukarıda tutmuş, beni izliyordu.

En iyi güneyli güzel taklidimle, elimi göğsüme koyup, "Ah! Yardımınız olmadan marketi asla bulamazdım. Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim, kibar beyefendi," dedim.

Gülmesini bekledim, ama o öylece durup bana baktı.

"Ne?" diye sordum gergin bir şekilde.

Will bana doğru bir adım atıp serbest eliyle hafifçe çenemi tuttu. Onun bana dokunmasına izin veriyor olmam oldukça şaşırtıcıydı. Kalbim göğüs kafesimde gümbür

gümbür atarken o birkaç saniye boyunca yüzümü inceledi. Sanırım beni öpmek üzereydi.

Ona bakarken nefes alışımı kontrol etmeye çalıştım. Will ise bana daha da yaklaşıp elini çenemden çekip enseme götürdü ve başımı kendisine doğru çekti. Dudaklarını hafifçe alnıma dokundurup birkaç saniye boyunca öylece kaldıktan sonra elini çekip geri çekildi.

"Çok sevimlisin," dedi ve bagaja uzanıp tek bir hamlede dört torbayı aldı. Eve doğru yürüyüp torbaları kapının yanına bıraktı.

Hayatımın son on beş saniyesini idrak etmeye çalışırken donup kaldım. Bu da nereden çıkmıştı böyle? Neden öylece durup bana bunu yapmasına izin vermiştim? İtirazlarıma rağmen, neredeyse acınası bir şekilde, lanet olası alnımdan, hayatımın en tutkulu öpücüğünü aldığımı fark ettim!

***

Will'in bagajdan birkaç poşeti daha almak için uzandığı sırada, koşarak evden çıkan Kel ve Caulder'ı annem izledi.

Çocuklar Caulder'ın odasına bakmak için sokağın karşısına koştular. Will kibarca elini bize doğru gelen anneme uzattı.

"Layken ve Kel'in annesi olmalısınız. Adım Will Cooper. Yolun karşısında oturuyoruz."

"Julia Cohen," dedi annem. "Caulder'ın ağabeyi misin?"

"Evet, hanımefendi," diye yanıtladı onu Will. "Aramızda on iki yaş var."

"Öyleyse... yirmi bir yaşındasın." Annem bana dönüp göz kırptı.

Ah, hayır, annem beni utandırmaya çalışıyordu. O sı-

rada Will'in arkasında duruyordum, o nedenle bunu fırsat bilerek anneme onun o meşhur bakışlarından biriyle karşılık verdim. Annemse gülümsemekle yetindi.

"Kel ve Lake'in bu kadar çabuk arkadaş edinebilmelerine sevindim," dedi hemen ardından.

"Ben de," diye karşılık verdi Will.

Annem dönüp içeri girmeden önce bir şey ima edercesine omzumu dürttü. Tek kelime etmedi, ama neyi kastettiğini biliyordum; onayladığını belirtiyordu.

Will son iki poşeti almak için bagaja uzandı. "Lake, demek ha? Bu hoşuma gitti." Bagajın kapısını kapatırken bana poşetleri verdi.

"*Evet*, Lake." Will arabanın arkasına yaslanıp kollarını göğsünde birleştirdi. "Caulder ve ben Cuma günü Detroit'e gidiyoruz. Pazar günü geç saatlere kadar dönmeyeceğiz, aile meselesi," dedi umursamazca elini sallayarak. "Gitmeden önce, yarın gece için herhangi bir planın olup olmadığını öğrenmek isterim."

İlk kez annem ve babam dışında biri bana "Lake" diye hitap ediyordu. Bu hoşuma gitti. Ben de onun yanında durup omzumu arabaya yasladım. Sakin olmaya çalıştım, ama içimden heyecanla haykırıyordum.

"Bana burada doğru düzgün bir hayatım olmayacağını itiraf ettirmeye mi çalışıyorsun?"

"Harika. Öyleyse, anlaştık. Seni yedi buçukta alırım." Will dönüp evine doğru ilerlediği sırada, onun aslında bana çıkma *teklif etmediğini* ve benim de *kabul etmediğimi* fark ettim.

2.

"Sana kim olduğumu söylemem
Uzun sürmeyecek.
Şimdi bu sesi duyuyorsun
Ben bundan ibaretim."
- The Avett Brothers, *Gimmeakiss*

İkinci Bölüm

Ertesi gün öğleden sonra, ne giyeceğime karar vermeye çalıştım ama havaya uygun, temiz hiçbir şey bulamadım. Bu hafta giydiğim şeyler dışında pek fazla kışlık giysim yoktu. Uzun kollu mor bir bluz seçip kokladım ve yeterince temiz olduğuna karar verdim. Ama temiz olmaması ihtimaline karşı bluza biraz parfüm sıktım. Dişlerimi fırçalayıp makyaj yaptım ve tekrar dişlerimi fırçalayıp atkuyruğumu açtım. Saçlarımın birkaç tutamını sardım ve çekmecemden çıkardığım gümüş küpelerimi takarken banyonun kapısının tıklatıldığını duydum.

Annem bir kucak dolusu havluyla içeri girdi. Duşun yanındaki dolabı açıp bunları dolaba yerleştirdi.

"Bir yere mi gidiyorsun?" diye sordu. Ben hazırlanmaya devam ederken küvetin kenarına oturdu.

"Evet, *bir yere*." Küpelerimi takarken gülümsememi gizlemeye çalıştım. "Gerçekten ne yapacağımızı bilmiyorum. Teklifini kabul bile etmedim."

Annem kalkıp kapıya doğru yürüdü ve kapı çerçevesine yaslanıp aynadan beni izledi. Babamın ölümünden bu yana geçen kısa süre içinde çok yaşlanmıştı. Porselen teninde parlak yeşil gözleri eskiden nefes kesiciydi. Ama şimdi, elmacık kemikleri yanaklarındaki çukur gölgelerin üzerinden fırlıyordu. Gözlerinin altındaki koyu gölgeler gözlerinin zümrüt tonundan baskın çıkıyordu. Yorgun ve üzgün görünüyordu.

"Artık on sekiz yaşındasın. Sana bir ömür yetecek kadar tavsiye verdim," dedi annem. "Ama her ihtimale karşı sana küçük bir hatırlatma yapacağım. Soğanlı ya da sarımsaklı hiçbir şey sipariş etme, içkini bırakıp hiçbir yere gitme ve her zaman korun."

"Ah, anne!" Gözlerimi devirdim. "Kuralları bildiğimi biliyorsun ve sonuncusu konusunda endişelenmeme gerek olmadığını da biliyorsun. Lütfen Will'e de kurallarından bahsetme. Bana söz verir misin?" Ona *söz verdirdim*.

"Bana Will'den bahset. Çalışıyor mu? Üniversiteye mi gidiyor? Ne okuyor? Yoksa seri katil mi?" Bunu içtenlikle söyledi annem.

Banyodan yatak odama olan kısa mesafeyi geçip ayakkabılarımı bulmak için yere eğildim. Annem de beni takip edip yatağıma oturdu.

"Gerçekten anne, onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Sana söyleyene kadar kaç yaşında olduğunu bile bilmiyordum."

"Bu güzel," dedi annem.

"Güzel mi?" Ona baktım. "Hakkında hiçbir şey bilmemek nasıl güzel olabilir? Onunla saatlerce yalnız kalacağım. Seri katil olabilir." Botlarımı alıp giymek için yatak ucuna yürüdüm.

"Bu size konuşmak için fırsat verecek. İlk randevular bunun içindir."

"Haklısın," dedim.

Annem beni büyütürken çok iyi tavsiyelerde bulunmuştu. O, her zaman ne duymak istediğimi bilir, yine de bana duymam *gereken*i söylerdi. Babam onun ilk erkek arkadaşıydı, o yüzden randevular, erkekler ve ilişkiler hakkında nasıl bu kadar çok şey bildiğini hep merak ederdim. Sadece bir kişiyle birlikte olmuştu ve bildiği şeylerin çoğu hayat tecrübelerinden geliyor olmalıydı. Sanırım o tam anlamıyla istisnaydı.

"Anne?" dedim botlarımı giyerken. "Babamla tanıştığında on sekiz yaşında olduğunu biliyorum, bu hayatının geri kalanını birlikte geçireceğin insanla tanışmak için çok erken bir yaş. Hiç pişman oldun mu?"

Annem hemen cevap vermedi. Aksine, yatağıma uzanıp ellerini başının arkasına koyarak sorumu düşündü.

"Hiç pişman olmadım. *Sorguladım mı*? Elbette. Ama hiç pişman olmadım."

"Arada fark var mı?" diye sordum.

"Kesinlikle. Pişmanlık zarar vericidir. Değiştiremeyeceğin geçmişe bakmaktır. Bazı şeyleri gerçekleştikleri sırada *sorgulamak* gelecekte pişman olmayı önler. Babanla olan ilişkimi çok sorguladım. İnsanlar o an ne hissettiklerine bağlı olarak anlık kararlar veriyorlar. İlişkiler sadece sevgiden ibaret değildir."

"Bu yüzden mi bana hep kalbimi değil, aklımı dinlemem gerektiğini söylüyorsun?"

Annem yatakta doğrulup elimi tutarak konuştu. "Lake, kaçınman gereken yiyecekler listesinin olmadığı gerçek bir tavsiye ister misin?"

Benden sakladığı şeyler mi vardı? "Elbette," diye yanıtladım onu.

Onun sesindeki ebeveynlere özgü otoriter tını kaybolunca bu konuşmanın anne-kız sohbetlerine benzemeyeceğini, daha çok iki kadın arasındaki bir konuşmaya benzeyeceğini anladım. Annem yatakta bağdaş kurup bana doğru döndü.

"Her kadının bir erkeğe bağlanmadan önce kendisine sorması gereken üç soru vardır. Bu üç sorudan herhangi birine hayır cevabını veriyorsan, arkana bakmadan kaçmalısın."

"Bu sadece bir randevu," diye güldüm. "Birbirimize bağlanacağımızı sanmıyorum."

"Ona bağlanmayacağını biliyorum, Lake. Ben ciddiyim. Bu üç soruya evet cevabını veremiyorsan, vaktini hiçbir ilişkiye harcama."

Ağzımı açınca, onun çocuğu olduğum gerçeğini güçlendirdiğimi anladım. Tekrar sözünü bölmedim.

"Sana *her zaman* saygılı mı davranıyor? İlk soru bu. İkinci soru, yirmi sene sonra da aynı kişi olsa, yine onunla evlenir misin? Ve son olarak, daha iyi bir insan olman için sana ilham veriyor mu? Bu üç soruya evet cevabını verebileceğin birini bulursan, iyi bir adam bulmuşsun demektir."

"Vay canına, bunlar derin mevzular." Onun akıllıca sorularını sindirirken derin bir nefes aldım. "Babamlayken tüm bu sorulara evet cevabını verebildin mi?"

"Elbette." Annem hiç tereddüt etmemişti. "Onunla olduğum her saniye boyunca."

Annem, cümlesini tamamlarken gözlerinde beliren kederi izledim. Babamı seviyordu. Bu konuyu açtığım için

pişman oldum. Kollarımı ona dolayıp sarıldım. Ona en son sarıldığımdan bu yana epey zaman geçmişti, içimde küçük bir suçluluk duygusu hissettim. Saçlarımı öptükten sonra geri çekilip gülümsedi.

Kalkıp ellerimi bluzumdan aşağı indirerek katları düzelttim.

"Ee? Nasıl görünüyorum?" diye sordum.

"Bir kadın gibi," diye içini çekti annem.

Saat tam yedi buçuktu, o yüzden oturma odasına inip Will'in önceki gün ödünç almamda ısrar ettiği ceketi alıp pencereye doğru gittim. Evinden çıkıyordu, o yüzden dışarı çıkıp araba yolumuzda durdum. Will kafasını kaldırdı ve arabasının kapısını açarken beni fark etti.

"Hazır mısın?" diye seslendi.

"Evet!"

"Gel öyleyse!"

Kıpırdamadım. Öylece durup kollarımı göğsümde birleştirdim.

"Ne yapıyorsun?" Will yenilgiye uğramış gibi kollarını havaya kaldırıp güldü.

"Beni yedi buçukta alacağını söylemiştin! Beni almanı bekliyorum!"

Will arabasına binerken sırıttı. Araba yolundan geri geri çıkıp yolcu kapısı bana bakacak şekilde park alanımıza girdi. Arabadan inip etrafını dolaşarak kapıyı açtı. Arabaya binmeden önce onu tepeden tırnağa süzdüm. Bol bir kot pantolon ve kollarını saran uzun kollu siyah bir gömlek giymişti. Belirgin kolları ceketini ona vermem gerektiğini hatırlattı.

"Aklıma gelmişken," dedim ceketini verirken. "Bunu sana getirdim."

Will ceketini alıp koluna geçirdi. "Vay canına, benim gibi kokuyor," diye güldü.

Emniyet kemerimi takmamı bekledikten sonra kapıyı kapattı. Öteki tarafa dolaşırken, arabanın *peynir* koktuğunu fark ettim. Bayat peynir gibi değil; taze, belki çedar peyniri gibiydi. Karnım guruldadı. Nerede yemek yiyeceğimizi merak ettim.

Will arabaya binip arka koltuktan bir poşet aldı. "Yemek yiyecek vaktimiz yok, o yüzden bize ızgara peynir hazırladım." Bana bir sandviç ve bir şişe soda verdi.

"Vay canına. Bu bir ilk," dedim elimdekilere bakarken. "Peki aceleyle nereye gidiyoruz?" Kapağı çevirerek açtım. "Bir restoran olmadığı kesin."

Will sandviçinin kâğıdını açıp ekmeğinden bir ısırık aldı. "Sürpriz," dedi ağzı doluyken. Serbest eliyle direksiyonu kontrol ederken bir yandan da sandviçini yemeye devam etti. "Hakkında senin benim hakkımda bildiğinden çok daha fazla şey biliyorum, o yüzden bu gece sana *kendimi* göstereceğim."

"Merak ediyorum," dedim. *Gerçekten* de meraklanmıştım.

İkimiz de sandviçlerimizi bitirip çöplerimizi poşete attıktan sonra poşeti arka koltuğa koyduk. Sessizliği bozmak için söyleyecek bir şey bulmaya çalıştım, bu yüzden ona ailesini sordum.

"Annen baban nasıl insanlar?"

Will derin bir nefes alıp yavaşça verdi. "Havadan sudan konuşmak konusunda iyi değilimdir, Lake. Bunu daha sonra konuşabiliriz. Yolu daha ilginç kılalım," dedi koltuğunda iyice rahatlarken.

Araba yolculuğu, konuşmamak, ilginç kılmak. Onun

söylediklerini aklımda tekrar ederken niyetini yanlış anlamış olmayı umdum. Will yüzümdeki tereddüdü görünce güldü ve söylediklerinden ne çıkardığımı anladı.

"Lake, hayır!" diye güldü. "*Normalde* konuşmamız gereken konular dışında bir şeyden bahsedelim."

Rahat bir nefes verdim. Kusurunu bulduğumu sanmıştım. "Güzel," diye güldüm.

"Oynayabileceğimiz bir oyun biliyorum. 'Adı, *Hangisini tercih edersin?* Daha önce hiç oynadın mı?"

Kafamı salladım. "Hayır, ama önce senin başlamanı tercih ederim."

"Pekâlâ." Will boğazını temizleyip birkaç saniye duraksadı. "Pekâlâ, hayatının geri kalanını *kolsuz* olarak mı yoksa *kontrol edemediğin* kollara sahip olarak mı geçirmeyi tercih edersin?"

Bu da neydi böyle? Bu randevunun daha önceki randevularımdan herhangi biri gibi başlamadığını söyleyebilirdim. Ama hoş bir şekilde beklenmedikti.

"Şey..." duraksadım. "Sanırım hayatımın geri kalanını kontrol edemediğim kollarla geçirmek isterim."

"Ne? Ciddi misin? Ama onları kontrol edemeyeceksin!" dedi Will kollarını arabada savurarak. "Kolların etrafında savrulup duracak ve sürekli yüzünü yumruklayacaksın! Daha da kötüsü, bir bıçak alıp kendini bıçaklayabilirsin!"

"Doğru ve yanlış cevaplar olduğunu bilmiyordum," dedim.

"Bu oyunda hiç iyi değilsin!" diye takıldı Will. "Sıra sende."

"Pekâlâ, düşüneyim."

"Hazırda bir sorun olmalı!" dedi Will.

"Tanrım, Will! Bu oyunu ilk kez otuz saniye önce duydum. Bir soru düşünmem için bana biraz zaman ver."

Will uzanıp elimi sıktı. "Şaka yapıyordum."

O, elini benimkinin altına koyunca parmaklarımız birbirine kenetlendi. Bu hareketin sanki yıllardır el ele tutuşuyormuşuz gibi kolayca gerçekleşmesi hoşuma gitti. Şimdiye kadar bu buluşmaya dair her şey çok kolaydı. Will'in espri anlayışı hoşuma gidiyordu. Gülmeden geçen onca ayın ardından onun yanında bu kadar rahat bir şekilde gülebilmek hoşuma gidiyordu. El ele tutuşmamız hoşuma gidiyordu. El ele tutuşuyor olmamız *gerçekten* hoşuma gidiyordu.

"Pekâlâ, bir tane buldum," dedim. "Günde bir kez herhangi bir anda altına işemeyi mi yoksa başka birinin üzerine işemeyi mi tercih edersin?"

"Kimin üzerine işeyeceğime bağlı. Hoşlanmadığım insanların üzerine işeyebilir miyim? Yoksa rastgele mi olacaklar?"

"Rastgele."

"Kendi altıma işemeyi tercih ederim," dedi Will hiç tereddüt etmeden. "Sıra bende. Boyunun bir metre yirmi santim olmasını mı yoksa iki metre on santim olmasını mı tercih edersin?"

"İki metre on santim olmasını," diye yanıtladım sorusunu.

"Neden?"

"Nedenini sormaya hakkın yok," dedim. "Pekâlâ, bakalım. Her sabah kahvaltıda üç buçuk litre domuz pastırması yağı içmeyi mi, yoksa her akşam yemeğinde iki buçuk kilo patlamış mısır yemeyi mi tercih edersin?"

"İki buçuk kilo patlamış mısır."

Oynadığımız oyun hoşuma gitmişti. Onun akşam yemeği konusunda beni etkilemek için uğraş vermemesi hoşuma gitmişti. Nereye gittiğimizi bilmemek hoşuma gitmişti. Hatta buluşmaların klasik açılış cümlesine başvurup giysilerime iltifat etmemesi bile hoşuma gitmişti. Şu ana kadar bu geceye dair yaşanan her şey hoşuma gitmişti. Bana kalırsa, iki saat daha arabayla dolaşıp *Hangisini tercih edersin?* oynamanın hiç mahsuru yoktu ve bu benim için en eğlenceli buluşma olurdu.

Ama böyle yapmadık. En sonunda gideceğimiz yere ulaştık. Ancak binadaki tabelayı gördüğüm anda gerildim.

Club N9NE

"Ah, Will? Ben dans etmem." Onun beni anlamasını umdum.

"Ben de dans etmem."

Arabadan indik. İlk olarak hangimizin elini uzattığını bilmiyordum ama bir kez daha parmaklarımız karanlıkta birbirlerini buldu ve Will elimi tutarak beni girişe doğru yönlendirdi. Girişe yaklaşırken kapıdaki yazıyı fark ettim.

Atışma Sebebiyle Kapalı
Perşembe günleri
08:00 – Herhangi bir zaman
Giriş: Ücretsiz
Atışma ücreti: 3 dolar

Will yazıyı okumadan kapıyı açtı. Ona kulübün kapalı

olduğunu hatırlatacaktım ama o ne yaptığını biliyor gibi görünüyordu. Girişten salona doğru onu takip ederken kalabalığın enerjisi sessizliği bozdu. Sağ tarafımızda boş bir sahne vardı, masalar ve sandalyeler dans pistine yerleştirilmişti. İçerisi tıka basa doluydu. Ön taraftaki masada on dört yaşlarında bir grup gencin oturduğunu fark ettim. Will sola dönüp salonun arkasındaki boş bölmeye gitti.

"Burası daha sessiz," dedi.

"Bu tür kulüplere girebilmek için en az kaç yaşında olmak gerekiyor?" diye sordum ortama hiç de uygun görünmeyen çocuklara bakarak.

"Bu gece burası kulüp değil," dedi Will bölmeye oturduğumuz sırada.

Sahneye bakan yarım daire biçimli bir bölmeydi, o yüzden sahneyi en iyi şekilde görebilmek için ortaya kadar kaydım. Will hemen yanıma oturdu.

"*Atışma* gecesi," dedi. "Her Perşembe gecesi kulübü atışma yapmaya gelen insanlar için kapatırlar."

"Atışma ne demek?" diye sordum.

"Şiir," dedi Will bana gülümseyerek. "Ben bundan ibaretim."

Söylediklerinde ciddi miydi? Beni güldüren *ve* şiirden hoşlanan çekici bir çocuk. Birinin beni çimdiklemesi gerekiyordu. Ah, hayır. Uyanmamayı tercih ederdim.

"Şiir demek ha?" dedim. "İnsanlar kendi şiirlerini mi yoksa başkalarının şiirlerini mi okuyorlar?"

Will koltuğunda arkasına yaslanıp sahneye baktı. Bundan bahsederken gözlerindeki tutkuyu görebiliyordum. "İnsanlar sahneye çıkıp kelimelerini ve vücut hareketlerini kullanarak içlerini döküyorlar," dedi. "Bu harika. Burada Dickinson ya da Frost şiirleri duymayacaksın."

"Bu yarışma gibi bir şey mi?"

"Biraz karışık," dedi Will. "Kulübe göre değişiyor. Genellikle atışmalarda, seyirciler arasından rastgele seçilen jüri üyeleri her performansı puanlıyor. Gecenin sonunda en çok puan alan kazanır. En azından, burada böyle yapıyorlar."

"Sen de atışıyor musun?" diye sordum.

"Bazen. Bazen jürilik yapıyorum, bazen de sadece izliyorum."

"Bu gece performans sergileyecek misin?"

"Hayır. Bu gece sadece gözlemleyeceğim. Elimde hazır hiçbir şey yok."

Hayal kırıklığına uğramıştım. Onun sahnede performans göstermesini izlemek harika olurdu. Hâlâ şair atışmasının ne olduğuna dair bir fikrim yoktu, ama onu performans gerektiren *herhangi* bir şey yaparken görmeyi çok istiyordum.

"Çok kötü," dedim.

"İçecek bir şey ister misin?" diye sordu Will.

"Elbette. Çikolatalı süt istiyorum."

"Çikolatalı süt mü? Gerçekten mi?"

"Buzlu olsun."

"*Pekâlâ*," dedi Will bölmeden kalkarken. "Bir buzlu çikolatalı süt hemen geliyor."

O yokken sunucu sahneye çıkıp kalabalığı heyecanlandırmaya çalıştı. Salonun arka tarafında, oturduğumuz yerde kimse yoktu, o yüzden kalabalıkla birlikte "Evet!" diye bağırınca kendimi biraz aptal hissettim. Koltuğuma iyice gömülüp gecenin geri kalanını seyirci olarak geçirmeye karar verdim.

Sunucu jürileri seçme vakti geldiğini anons edince bütün kalabalık haykırdı, neredeyse herkes seçilmek istiyordu. Rastgele beş kişi seçip onları jüri masasına aldılar. Will içeceklerimizle salonun arkasına doğru ilerlerken, sunucu "kur" zamanı geldiğini söyleyip seyircilerden rastgele birini seçti.

"Kur ne?" diye sordum içeceğimi verirken.

"Kurban...Jüriyi hazırlamak için bunu yaparlar," dedi Will bölmeye yerleşirken. Nedense, bu kez bana daha yakın oturdu.

"Biri yarışmaya dâhil olmayan bir performans sergiler ve böylece jüri puanlamalarını ayarlar."

"Herhangi birini çağırabilirler mi? Ya beni çağırırlarsa?" diye sordum birden gerilerek.

"Sanırım bir şey hazırlamış olman gerekirdi," dedi Will bana gülümseyerek.

Ardından içeceğinden bir yudum alıp bölmeye yaslandı ve karanlıkta elimi buldu. Ama bu kez parmaklarımız kenetlenmedi. Aksine, Will elimi bacağına koydu; parmak uçları bileğimi boylu boyunca takip etti ve hafifçe parmaklarımı takip edip elimin kıvrımlarını gezdi. Parmak uçları, tenime işleyen elektrik çarpması gibi bir şey hissetmeme neden oluyordu.

Akıcı bir şekilde bileğimi takip etmeye devam ederken, "Lake," dedi Will kısık bir sesle. "Nedenini bilmiyorum... ama senden hoşlanıyorum."

Parmakları parmaklarımın arasına kaydı ve elimi tutarken dikkatini tekrar sahneye verdi. İçimi çekip boşta kalan elimle çikolatalı sütüme uzandım ve bardağı başıma diktim. Buzu dudaklarımda hissetmek iyi geldi. Beni sakinleştirdi.

Yirmi beş yaşında görünen genç bir kadını çağırdılar. Kadın kendi yazdığı *Mavi Kazak* adlı bir şiir okuyacağını söyledi. Işıklar kısıldı ve takip ışığı onun üzerine çevrildi. Kadın mikrofonu kaldırıp bir adım öne çıktı ve bakışlarını yere çevirdi. Seyircilerin üzerine bir sessizlik çöktü, salondaki tek ses kadının hoparlörlerden gelen nefesiydi.

Kadın gözlerini yerden ayırmadan elini mikrofona götürdü. Parmağını arka arkaya mikrofona vurarak kalp atışı sesi çıkardı. Eserine başlarken nefesimi tuttuğumu fark ettim.

Bum Bum...

Bum Bum...

Bum Bum...

Duyuyor musun?

(Sesi *duymak* sözcüğüne bir süre vurgu yaptı)

Bu benim kalp atışım...

(Tekrar mikrofona vurdu)

Bum Bum...

Bum Bum...

Bum Bum...

Duyuyor musun? Bu da senin kalp atışın.

(Öncesine kıyasla daha hızlı ve yüksek sesle konuşmaya başladı.)

Ekim'in ilk günüydü. Üzerimde ***mavi*** kazağım vardı, ***Dillard'stan*** aldığım. ***Etek ucu*** çift dikişli ve kol ağızlarında eldiven takmak istemediğim soğuk havalarda ***başparmak-***

larımı geçirebileceğim *delikleri* olan. *Gözlerimi yıldızların okyanus* üzerindeki yansıması gibi gösterdiğini söylediğin kazak.

O gece beni *sonsuza* kadar seveceğine söz vermiştin...
Ne *sevdin* ama!

Bu kez *Aralık'ın ilk* günüydü. Üzerimde *mavi* kazağım vardı, *Dillard'stan* aldığım. *Etek ucu* çift dikişli ve eldiven takmak istemediğim soğuk havalarda *başparmaklarımı* geçirebileceğim *delikleri* olan. *Gözlerimi yıldızların okyanus* üzerindeki yansıması gibi gösterdiğini söylediğin kazak.

Sana üç hafta *geciktiğimi* söyledim.
Bunun *kader* olduğunu *söyledin*.
O gece beni *sonsuza* kadar seveceğine söz vermiştin...
Ne *sevdin* ama!

Mayıs'ın ilk günüydü. Üzerimde mavi kazağım vardı, ama *bu kez* çift dikişli etek ucu yırtılmıştı ve sürekli büyüyen karnım her ilmeğin gücünü sınıyordu. Hangi kazak olduğunu biliyorsun. Dilllard'stan aldığım. Kol ağızlarında eldiven takmak istemediğim soğuk havalarda *baş parmaklarımı* geçirebileceğim *delikleri* olan. *Gözlerimi yıldızların okyanus* üzerindeki yansıması gibi gösterdiğini söylediğin kazak.

Beni yere iterken
Bana *fahişe* derken

Ve beni artık ***sevmediğini*** söylerken üzerimde

YIRTTIĞIN KAZAK.

Bum Bum...

Bum Bum...

Bum Bum...

Duyuyor musun? Bu benim kalp atışım.

Bum Bum...

Bum Bum...

Bum Bum...

Duyuyor musun? Bu da senin kalp atışın.

(Kadın ellerini karnının üzerinde kenetletip gözyaşları yüzünden süzülürken uzun bir sessizlik oldu.)

Duyuyor musun? Elbette duymuyorsun. Bu benim rahmimin sessizliği.

Çünkü sen

KAZAĞIMI

YIRTTIN!

Işıklar tekrar yandı ve seyirciler tezahürat yapmaya başladı. Derin bir nefes alıp gözyaşlarımı sildim. Kadının böylesine güçlü kelimelerle seyirciyi hipnotize edebilmesi beni büyülemişti. Sadece kelimelerle. Hemen bağımlısı oldum ve daha fazlasını dinlemek istedim. Hareketsizce oturmaya devam eden Will kolunu omuzlarıma dolayarak benimle birlikte koltuğa gömülünce gerçek dünyaya döndüm.

"Ee?" diye sordu Will.

Onu kendimden uzaklaştırmayıp başımı omzuna yasladım ve ikimiz de kalabalığa baktık. Çenesini başımın tepesine koydu.

"Bu inanılmazdı," diye fısıldadım. Will elini başımın yan tarafına koyup beni hafifçe öne doğru iterken dudakları alnıma dokundu. Gözlerimi kapatıp hislerimin daha ne kadar sınanabileceğini merak ettim. Üç gün öncesine kadar yıkılmış, kırgın ve umutsuzdum. Bugün ise aylardan sonra ilk defa kendimi bu kadar mutlu hissederek güne uyanmıştım. Kırılgan hissediyordum kendimi. Hislerimi gizlemeye çalışıyordum, ama herkesin ne düşündüğümü ve hissettiğimi bildiğini sanıyor ve bundan hiç hoşlanmıyordum. Açık bir kitap olmaktan hoşlanmıyordum. O sahnede olduğumu ve ona içimi döktüğümü hissediyordum ve bu beni çok korkutuyordu.

Birkaç kişi eserlerini seslendirirken Will ve ben o şekilde oturmaya devam ettik. Şiir de tıpkı seyirciler gibi müthiş yoğun ve heyecan vericiydi. Daha önce hiç bu kadar gülmemiş ve ağlamamıştım. Bu şairler sizi yepyeni bir dünyaya çekiyordu ve her şeyi hiç olmadığı kadar iyi bir noktadan izliyordunuz. Kendinizi bebeğini kaybeden anne, babasını öldüren çocuk ve hatta ilk kez kafayı bulan ve *beş tabak* domuz pastırması yiyen adam gibi hissedebiliyordunuz. Bu şairler ve hikâyeleriyle aramda bir bağ olduğunu hissediyordum. Hatta Will'le aramda daha derin bir bağ oluştuğunu hissediyordum. Will'in o sahneye çıkıp bu insanların yaptığı gibi içini dökebilecek kadar cesur olduğunu hayal edemiyordum. Bunu görmeliydim. Onun bunu yaptığını görmeliydim.

Sunucu performans göstericileri için son kez alkış istedi.

"Will, beni buraya getirip *performans* sergilememen doğru *değil*. Lütfen bir tane şiir oku? Lütfen, lütfen, lütfen?"

Will başını oturduğumuz bölmeye yasladı. "Beni öldürüyorsun, Lake. Söylediğim gibi, yeni bir şiirim yok."

"Öyleyse, eski bir şiirini oku," diye önerdim. "Yoksa tüm bu insanlar seni heyecanlandırıyor mu?"

Will başını bana doğru eğip gülümsedi. "Hepsi değil. Sadece *biri*."

Birden içimden onu öpmek geldi. Yalvarmaya devam ederken bu isteğimi şimdilik bastırdım. Ellerimi çenemin altında birleştirdim.

"Beni yalvartma," dedim.

"Zaten yalvarıyorsun!" diye güldü Will. "Pekâlâ, pekâlâ. Ama seni uyarıyorum, bunu sen istedin."

Sunucu ikinci raundun başlayacağını anons ettiği sırada Will cebinden cüzdanını çıkardı. Ayağa kalkıp havaya üç dolar kaldırdı. "Varım!"

Sunucu elini siper edip gözlerini kısarak seyircilerin arasından kimin konuştuğuna baktı. "Bayanlar ve baylar, o aramızdan biri, Bay Will Cooper! Nihayet bize katılmanız çok güzel," diye ona takıldı.

Will kalabalığın arasında ilerleyip sahneye çıktı ve takip ışığında durdu.

"Bu geceki eserinin adı ne, Will?" diye sordu sunucu.

"Ölüm," diye yanıtladı onu Will kalabalığın üzerinden doğruca bana bakarak. Performansına başlarken gözlerindeki gülümseme kayboldu.

Ölüm. Hayatta kaçınılmaz olan tek şey.

İnsanlar ölüm hakkında *konuşmaktan* hoşlanmaz

çünkü bu onları *üzer.*

Kendilerinin ***olmadığı*** bir hayatın nasıl devam edeceğini ***düşünmek*** istemezler

sevdikleri insanların **hepsi** kısa süreliğine yas tutar

ama *nefes almaya* devam ederler.

Kendileri ***olmadan*** hayatın nasıl devam edeceğini

düşünmek istemezler

Çocukları büyüyecek

Evlenecek

Yaşlanacak...

Kendileri ***olmadan*** hayatın nasıl devam edeceğini ***düşünmek*** istemezler

Maddi eşyaları *satılacak*

Tıbbi dosyalarına '*Dosya kapandı*' mührü basılacak

İsimleri onları tanıyan herkes için bir *anı* olarak kalır

Kendileri ***olmadan*** hayatın nasıl devam edeceğini ***düşünmek*** istemezler, o yüzden ölümü olduğu gibi kabullenmek ***yerine*** bu konudan ***tamamen kaçınırlar,***

Bir şekilde kendilerini ıskalaması için

dua eder ve bunu ***umut ederler***

Ölümün onları unutup

bir sonraki kişiye geçmesini isterler

Hayır, kendileri ***olmadan*** hayatın nasıl devam edeceğini düşünmek ***istemediler.***

Ama ölüm onları

unutmadı.

Aksine, TIR kılığına giren

ve *sis* bulutunun arkasına saklanan
ölümle kafa kafaya çarpıştılar
Hayır.
Ölüm onları unutmadı.

Keşke hazırlıklı olsalardı, ***kaçınılmazı kabul edip planlarını*** yapsalardı, söz konusu olanın sadece ***kendi*** hayatları ***olmadığını*** anlasalardı.
On dokuz yaşındayken yasalara göre bir yetişkin olarak kabul ediliyor olabilirdim, ama kendimi ***alt tarafı*** on dokuz yaşında hissediyordum.
Yedi yaşındaki bir çocuğun ***tüm*** hayatının
Sorumluluğunu üzerime aldığımda
Hazırlıksız yakalanmış
ve *şaşırmıştım*.
Ölüm. Hayatta kaçınılmaz olan tek şey.

Will takip ışığından uzaklaşıp skoruna bakmadan sahneden indi. Söylediklerini sindirebilecek yeterli zamanı kazanabilmek istediğimden oturduğumuz yere dönerken onun yolunu kaybetmesini umdum. Nasıl bir tepki göstereceğimi bilmiyordum. Onun böylesine bir hayatı olduğunun farkında değildim. Dünyasının Caulder'dan ibaret olduğunu bilmiyordum. Performansından çok etkilenmiştim ama kelimeleri beni mahvetmişti. Elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim. Will'in anne babasının ölümüne mi, bu kaybın getirdiği sorumluluklara mı yoksa gerçeği itiraf

edişine mi ağladığımı bilmiyordum. O, ölümün ve kaybın çok geç olana dek asla düşünülmeyen bir yanından bahsetmişti. Ne yazık ki, çok iyi bildiğim bir yanından. Bana yaklaşmakta olan Will sahneye doğru yürüyen Will'e benzemiyordu. Çelişki içindeydim, kafam karışıktı ve en çok da şaşırmıştım. O adam güzeldi.

Will gözyaşlarımı sildiğimi fark etmişti. "Seni uyarmıştım," dedi yerine otururken.

İçkisine uzanıp bir yudum aldıktan sonra pipetiyle buzları karıştırdı. Ona ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Her şeyi apaçık bir şekilde ortaya koymuştu.

Hislerim hareketlerimin önüne geçmişti. Will bana bakıp gülümsedi ve yüzüme uzanıp yanağımı okşadı. Onunla aramdaki bağı anlamıyordum. Her şey çok hızlı gelişiyordu. Birden bütün odada bizden başka kimse yokmuş gibi bir hisse kapıldım; tüm diğer sesler uzaklaştı.

Will yüzümü ellerinin arasına alınca gözlerimi kapattım. Yüzümü yüzüne doğru çektiği sırada nefesinin yaklaştığını hissettim. Dudakları dudaklarıma değince tereddüt etti. Yavaşça alt dudağımı öptükten sonra üst dudağıma geçti. Dudakları sıcak, ama içkisi yüzünden ıslaktı. Onu öpmeye çalıştım, ama dudaklarım karşılık verdiği anda o kendini geri çekti.

Gözlerimi açtığımda Will hâlâ yüzümü ellerinin arasında tutarak bana gülümsüyordu.

"Sabırlı ol," diye fısıldadı Will. Eğilip yanağımdan öptü. Dudaklarını öteki yanağıma götürüp beni tekrar öptü. Gözlerimi kapatıp kollarımı ona dolayıp öpücüğüne karşılık verme isteğimi bastırmak için elimden geldiğince sakin bir şekilde nefes aldım. Onun kendisini nasıl böyle kont-

rol edebildiğini anlamıyordum. Alnını benimkine yaslayıp ellerini kollarımdan aşağı indirdi. Gözlerimizi açtığımızda bakışlarımız birbirine kenetlendi. O anda annemin neden on sekiz yaşında kaderini kabul ettiğini anladım.

"Vay canına." Nefesimi verdim.

"Evet," diye bana katıldı Will. "Vay canına."

Seyirciler tekrar tezahürata başlayana dek birkaç saniye daha göz göze kaldık. İkinci raundun seçilenlerini açıklarken Will elimi tutup, "Haydi gidelim," diye fısıldadı.

Oturduğumuz bölmeden çıkarken bütün vücudum yere serilecekmiş gibi hissettim kendimi. Az önce olan şeye benzer bir şeyi daha önce hiç yaşamamıştım. *Hem de hiç.*

Bölmeden çıktık ve Will giderek artan kalabalığın arasından beni otoparka doğru yönlendirirken elini elimden ayırmadı. Soğuk Michigan havası tenime dokunana dek ne kadar sıcak olduğumun farkında değildim. Havanın canlandırıcı bir etkisi vardı. Ya da ben heyecanlıydım. Hangisi olduğundan emin değildim. Tek bildiğim hayatımın son iki saatinin sonsuza dek tekrarlanmasını istediğimdi.

"Kalmak istemiyor musun?" diye ona sordum.

"Lake, günlerdir taşınmakla ve koli boşaltmakla meşguldün. Uyumaya ihtiyacın var."

"Uyku kulağa güzel geliyor," dedim esnerken.

Will kapımı açtı, ama arabaya binmeden önce kollarını belime dolayıp bana sıkıca sarıldı. Elini saçlarımın arasında gezdirirken kokusunu içime çektim. Onu kendime doğru çekmeye çalıştım, ama sanki yeterince yakınlaşamıyorduk. Birkaç dakika boyunca o halde öylece durduk. Hep kontrollü olmuştum. Will o ana kadar varlığından haberdar olmadığım bir yanımı ortaya çıkarmıştı.

En sonunda birbirimizden ayrılıp arabaya bindik. Otoparktan uzaklaşırken başımı pencereye yasladım ve kulübün dikiz aynasında küçülmesini izledim.

"Will?" diye fısıldadım arkamızda kaybolan binadan gözlerimi ayırmadan. "Bunun için teşekkür ederim."

Will elimi tuttu ve gülümseyerek uykuya daldım.

Ardından kapımı açarken uyandım ve kendimi araba yolumuzda buldum. Will uzanıp elimi tuttu ve beni arabadan indirdi. En son ne zaman hareket halindeki bir araçta uyuyakaldığımı hatırlamıyordum. Will haklıydı, *yorgundum*. O beni ön kapıya kadar geçirirken gözlerimi ovuşturup tekrar esnedim. Kollarını belime dolarken ben de kollarımı onun boynuna doladım ve tekrar sarıldık. Belimi sıkarak beni kendisine doğru çekti. Vücutlarımız birbirine kusursuz derecede uyuyordu.

"Lake, seni şimdiden özledim," diye kulağıma fısıldadı Will. Nefesi boynumu ısıtırken içim ürperdi. Sadece üç gün önce tanıştığımıza inanamıyordum; bunu yıllardır yapıyor gibiydik.

"Düşünsene," dedim. "Üç günlüğüne gitmiş olacaksın. Bu seni tanıdığım süreyle aynı."

Böyle bir şeyin gerçekleşme ihtimali aklımın ucundan bile geçmezdi, ama o beni iyice kendisine doğru çekti. "Bu hayatımın en uzun üç günü olacak," dedi.

Annemi biraz tanıyorsam, bir seyircimiz olduğuna emindim, o yüzden Will'in son öpücüğünün yanağıma kondurduğu ufak bir öpücükten ibaret olması sevindiriciydi.

Will'in parmakları yavaşça parmaklarımın arasından kaydı ve en sonunda elimi bıraktı, arabasına doğru yürü-

dü. Onun arabaya binmesini izlerken kolum gevşek bir şekilde yan tarafıma düştü. "Lake, eve dönüş yolculuğum çok uzun sürecek," diye bana takıldı Will. "Son bir taneye ne dersin?"

Arabasının yanına gidip onun küçük bir öpücük konduracağını umarak penceresinden içeri uzandım. Aksine, Will elini enseme koyup beni yavaşça kendisine doğru çekti ve birbiriyle buluşan dudaklarımız o anda aralandı. Bu kez ikimiz de kendimizi tutmadık. Öpüşmeye devam ederken pencereden içeri uzanıp parmaklarımı onun saçlarının arasında gezdirdim. Arabanın kapısını açıp kucağına yerleşmemek için kendimi zor tuttum. Aramızdaki kapı daha çok bir barikat gibiydi.

En sonunda durduk; ayrılmakta tereddüt ederken dudaklarımız hâlâ birbirine değiyordu. Soğuk havayla buluşan nefeslerimiz küçük dalgalar halinde duman oluşturuyordu.

"Lanet olsun," diye fısıldadı Will. "Her defasında daha da güzel oluyor."

Onun dudaklarına küçük bir öpücük kondurdum. O da aynısını bana yaptı. Ben gülmeye başlayana kadar devam ettik. "Üç gün sonra görüşürüz," diye gülümsedim. "Eve dönerken arabayı dikkatli sür." Pencereden uzaklaşırken ona son bir öpücük verdim.

Will araba yolunda geri geri çıkarak kendi araba yoluna girdi. Teorisindeki doğruluk payını kanıtlamak istercesine peşinden koşup onu tekrar öpmek istedim. Ama bu isteğimi bastırıp içeri girmek üzere arkamı döndüm.

"Lake!"

Will arabasının kapısını kapatıp hızlı adımlarla bana

yaklaşırken arkama döndüm. Arabasında bir şey mi unutmuştum? Ne yaptığını açıklaması için onun bir şey söylemesini bekledim, ama aksine gülümseyerek bana yaklaştı.

"Sana söylemeyi unuttuğum bir şey var," dedi Will kollarını tekrar etrafıma dolarken. "Bu gece çok güzelsin." Başımın tepesinden öptükten sonra beni bırakıp evine doğru döndü.

Belki de, daha önce bu gece bana iltifat etmemesinden hoşlandığımı söylerken yanılmıştım. Will evinin ön kapısına vardığında, içeri girmeden önce arkasını dönüp gülümsedi.

İçeri girdiğimde, tıpkı düşündüğüm gibi, annem kanepede oturmuş, ilgisizmiş gibi görünerek kitabını okuyordu. "Nasıl gitti? Seri katil mi?" diye sordu.

Artık gülümsememi kontrol edemiyordum. Karşısındaki koltuğa doğru yürüdüm ve bir bez bebekmişim gibi kendimi bırakıp içimi çektim. "Haklıymışsın, anne, Michigan'a *bayılıyorum*."

3.

"Sana bakarken
Zorlamanın anlamı olmadığını görüyorum
Talih bize karşı
Birçok genç aşkın, bu şekilde bittiğini biliyorsun."
-The Avett Brothers, *I Would Be Sad*

Üçüncü Bölüm

Pazartesi sabahı uyandığımda beklediğimden daha gergindim. Aklım Will'le meşguldü ve yaklaşan kaderimi, ya da, daha doğrusu yeni okulumdaki ilk günümü düşünmeye vaktim olmamıştı.

Annem ve ben nihayet havaya uygun giysiler almak için hafta sonu alışverişe gitmiştik. Önceki gece seçtiklerimi üzerime geçirip yeni kar botlarımı giydim. Saçlarımı açık bıraktım ama toplamak isteme ihtimaline karşı, ki toplayacağımı biliyordum, bileğime bir lastik toka geçirdim.

Banyoda işimi bitirdikten sonra tezgâhtan sırt çantamı ve ders programımı aldım. Annem önceki gece hastanede gece nöbetine başladığı için Kel'i okula götürmeyi kabul ettim.

Teksas'tayken Kel ve ben aynı okula giderdik. Hatta *kasabamızdaki* herkes aynı okula giderdi. Ama burada o kadar çok okul vardı ki, onu doğru yere götürdüğümden emin olmak için yazıcıdan bölge haritasını çıkarmak zorunda kalmıştım.

İlkokula varır varmaz Kel, Caulder'ı gördü ve bana veda etmeden arabadan atladı. Kel, hayatın çok kolay görünmesini sağlıyordu.

Neyse ki, ilkokul liseden sadece birkaç blok ötedeydi. İlk dersin olacağı sınıfı bulmak için fazladan zamanım olacaktı. Kocaman bir lise olarak gördüğüm okulun otoparkına girip bir yer aradım. Bulduğum yer binadan olabildiğince uzaktaydı ve arabalarının etrafında durmuş sohbet eden birkaç düzine öğrenci vardı. Arabamdan inmekte tereddüt ettim, ama indiğimde beni kimsenin fark etmediğini gördüm. Hiçbir şey, yeni kız arabasından inip okulun bahçesinde kitaplarını göğsüne bastırarak ilerlerken herkesin yaptığı işi bırakıp bir anda ona baktığı filmlerdeki gibi olmamıştı. Hem de hiç. Kendimi görünmez biriymişim gibi hissettim ve bu hoşuma gitti.

Matematik dersinin ödev verilmeden sona ermesi güzeldi. Akşamı Will'le geçirmeyi planlıyordum. Bu sabah uyandığımda cipimde ondan bir not vardı. Sadece, "*Seni görmek için sabırsızlanıyorum. Saat dörtte dönerim. Seni çok özledim*," yazıyordu.

Yedi saat üç dakika kalmıştı.

Tarih de zor değildi. Öğretmen eski okulumda çoktan işlediğimiz Kartaca Savaşları hakkında notlar veriyordu. Dakikaları saydığım için odaklanmakta zorlanıyordum. Öğretmen çok monoton ve sıkıcıydı. İlginç bir şey bulamadığımda, aklım başka şeylere yöneliyor, Will'de takılı kalıyordu. Düzenli bir şekilde not alıp elimden geldiğince dersi dinlemeye çalışırken, biri arkamdan beni dürttü.

"Hey, programına bakabilir miyim?" dedi kız.

Dikkat çekmemeye çalışarak uzanıp aldığım progra-

numu sol elimde sıkıca tuttum. Elimi kaldırıp arka sıraya uzandım ve programı hemen kızın masasına bıraktım.

"Ah, yapma lütfen!" dedi daha yüksek bir sesle kız. "Bay Hanushek yarı kördür ve doğru düzgün işitmez. O yüzden endişelenme."

Gülmemek için kendimi tuttum ve Bay Hanushek sırtını tahtaya döndüğü sırada kıza doğru döndüm. "Ben Layken," dedim ona.

"Eddie," diye karşılık verdi kız.

Ona sorgularcasına bakınca gözlerini devirdi.

"*Biliyorum*," diye fısıldadı. "Bu bir soyadı gibi. Ama eğer bana Eddie Spagetti dersen, kıçını tekmelerim!" diye beni hafifçe tehdit etti.

"Bunu unutmamaya çalışırım," diye güldüm.

"Güzel, üçüncü dersimiz aynı," dedi Eddie programımı incelerken. "Bulması çok zor. Dersten sonra yanımdan ayrılma, sana nerede olduğunu göstereyim."

Eddie öne doğru eğilip bir şey yazarken ipeksi sarı saçları onunla birlikte öne düştü. Saçları asimetrik bir şekilde çenesinin altına kadar uzanıyordu. Tırnaklarının her birini farklı bir renge boyamıştı ve iki bileğinde de her hareket ettiğinde şıngırdayan yaklaşık on beş tane bilezik vardı. Sol bileğinin iç kısmında ufak, siyah renkte, sade kalp dövmesi vardı.

Zil çaldı ve Eddie programımı bana geri verirken ayağa kalktım. Ardından ceketimin cebine uzanıp telefonumu aldı ve numarasını tuşlamaya başladı. Bana geri verdiği programa baktım, kâğıt yeşil kalemle yazdığı web adresleri ve numaralarla doluydu. Eddie baktığımı görünce sayfadaki ilk adrese işaret etti.

"O benim Facebook sayfam, ama eğer beni orada bulamazsan, Twitter'da bulabilirsin. Myspace kullanıcı adımı sorma çünkü o saçmalık çok eskidi," dedi tuhaf bir ciddiyetle Eddie.

Parmağıyla programıma yazdığı diğer numaralara işaret etti. "O cep telefonu numaram, şu ev telefonum ve bu da Getty Pizza," dedi.

"Orada mı çalışıyorsun?"

"Hayır, ama pizzaları harikadır."

Eddie yanımdan geçip ilerlemeye başladı, onu takip ederken birden dönüp bana telefonumu verdi.

"Az önce telefonundan kendimi aradım, o yüzden artık senin numaran da bende var. Ah, bir sonraki dersten önce ofise gitmelisin."

"Neden? Seninle gelmemi istediğini sanıyordum?" diye sordum, yeni arkadaşım beni biraz telaşlandırmıştı.

"Seni 'B' öğle yemeğine koymuşlar. Ben ise 'A' öğle yemeğindeyim. Git ve kendininkini de 'A'ya aldır ve üçüncü derste beni bul."

Sonra da çekip gitti.

Kayıt ofisi iki kapı ilerideydi. Sekreter Bayan Alex, "yeni" yeni programımı yazıcıdan çıkarırken gözlerini devirmeyi yeni bir sanat tarzına dönüştürdü.

"Seçmeli İngilizce'nin nerede olduğunu biliyor musunuz?" diye sordum ofisten çıkmadan önce.

'A Koridoru' ve 'D Koridoru'nun' nerede olduğunu bildiğimi düşünerek sekreter bana biraz uzun ve kafa karıştırıcı bir yön tarifi yaptı. Onun sabırla sözlerini bitirmesini bekledikten sonra aklım daha da karışmış bir şekilde odasından çıktım.

Üç farklı koridorda dolaşıp iki kez yanlış sınıflara ve bir kez de hademe dolabına girdim. Köşeyi dönüp nihayet D Koridoru'nu görünce biraz rahatladım. Sırt çantamı yere koyarken programı dudaklarımın arasına sıkıştırıp bileğimdeki lastik tokayı çıkardım. Saat sabahın onu bile değildi ama şimdiden saçımı topluyordum. Saçlarımı bir araya getirip tokayı iki kez saçımdan geçirdim. Lastiğin içinde sıkılaştırmak için saçımı çektim.

"Layken?"

Onun sesini duyduğumda kalbim neredeyse yerinden fırlayacaktı. Arkamı dönünce yüzünde şaşkın bir ifadeyle yanımda duran Will'i gördüm. Programı dudaklarımın arasından alıp gülümserken içgüdüsel bir şekilde kollarımı ona doladım. "Will! Burada ne arıyorsun?"

O da bana sarıldı, ama sadece bir saniye sürdü, hemen bileklerimden tutup kollarımı boynundan indirdi.

"Lake," dedi tereddütle. "Nereden...burada ne arıyorsun?"

İçimi çekip ders programını göğsüne ittim. "Bu aptal seçmeli dersin yerini bulmaya çalışıyorum ama kayboldum," diye sızlandım. "Bana yardım et!"

Will duvara doğru geri bir adım attı. "Lake, hayır..." dedi ve hiç bakmadan programı elime tutuşturdu.

Beni görmek onu korkutmuştu! Kafasını çevirip ellerini başının arkasında kenetledi.

Tepkisini anlayamıyordum. Orada durup bir tür açıklama beklerken nihayet durumu anladım. *Kız arkadaşını* görmeye gelmişti! *Bahsetmeyi* unuttuğu *kız arkadaşını*. Sırt çantamı alıp ondan uzaklaşırken Will kolumu tutarak beni durdurdu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Gözlerimi devirip nefesimi verdim. "Anlıyorum Will. *Anlıyorum*. Kız arkadaşın bizi görmeden seni rahat bırakacağım." O noktada gözyaşlarımı tutmaya çalışıyordum, bu yüzden elinden kurtulup ona arkamı döndüm.

"Kız arkadaş mı? Hayır, Lake. Anladığını sanmıyorum," dedi Will.

D Koridoru'nun köşesini dönmekte olan hafif ayak sesleri yükseldi. Arkamı döndüğümde başka bir öğrencinin bize doğru geldiğini gördüm.

"Ah, geç kaldığımı sanıyordum," dedi öğrenci bizi koridorda görünce. Sınıfın önünde durdu.

"*Geciktin*, Javier," diye karşılık verdi Will arkasındaki kapıyı açıp Javier'e içeri girmesini işaret ederken. "Javi, birkaç dakika sonra içeride olacağım. Sınıfa sınavdan önce her şeyi gözden geçirmeleri için beş dakikaları olduğunu söyle."

Will kapıyı arkasından kapattı ve bir kez daha koridorda yalnız kaldık.

Ciğerlerimdeki hava dışındaki bütün hava gitmişti. Durumu anlarken göğsümdeki baskının arttığını hissettim. Bu olamazdı. Bu mümkün değildi. *Nasıl* mümkün olabilirdi?

"Will," diye fısıldadım nefesimi tamamen veremeden. "Lütfen bana – "

Will'in yüzü kıpkırmızıydı ve alt dudağını ısırırken gözlerinde küçümser gibi bir ifade vardı. Kafasını geriye atıp tavana baktı. Ardından avucuyla yüzünü ovuşturup dolaplar ve sınıfın kapısı arasında gidip geldi. Attığı her adımda, boynunda sallanan fakülte kartı gözüme ilişiyor-

du. Avuçlarını dolapların üzerine koydu ve alnını metala vurup durdu.

"Bunu nasıl *düşünemedim*?" dedi ellerini aşağı indirip bana doğru dönerken. "Hâlâ *lisede* misin?"

4.

"İstemekten bıktım
Beni böyle ele geçirmesi kötü
Ve her yeni gün
Bir öncekinden daha kötü."
- The Avett Brothers, *Ill With Want*

Dördüncü Bölüm

Will arkasını dönüp sırtını dolaplara yasladı. Bir ayağını diğerinin üzerine atıp kollarını göğsünün üzerinde birleştirerek yere baktı. Bu gerçeğe öylesine hazırlıksız yakalanmıştım ki, ayakta durmakta zorlanıyordum. Destek almak için karşısındaki duvara gidip yaslandım.

"Ben mi?" diye karşılık verdim. "Öğretmen olduğun gerçeğinden neden hiç bahsetmedin? *Nasıl* öğretmen olabiliyorsun ki? Sadece yirmi bir yaşındasın."

"Layken, dinle," dedi Will sorularıma aldırış etmeyerek. Bana 'Lake' dememişti.

"Gördüğüm kadarıyla, aramızda büyük bir yanlış anlama olmuş." Will konuşurken benimle göz göze gelmekten kaçınıyordu. "Bu konuda konuşmalıyız, ama şu an kesinlikle doğru zaman değil."

"Katılıyorum," dedim. Daha fazlasını söylemek istiyordum, ama yapamadım. Ağlamaktan korkuyordum.

Will'in sınıfının kapısı açıldı ve Eddie dışarı çıktı. Ben-

cilce davranıp içimden onun da kaybolmuş olmasını diledim. Bu benim seçmeli dersim *olamazdı*.

"Layken, ben de seni aramaya geliyordum," diye gülümsedi Eddie. "Sana yer ayırdım." Önce Will'e sonra bana bakınca konuşmamızı böldüğünü anladı. "Ah, özür dilerim, Bay Cooper. Dışarıda olduğunuzu bilmiyordum."

"Sorun değil, Eddie. Layken'ın programına göz atıyordum." Will bunu söylerken sınıfa doğru ilerleyip ikimiz için de kapıyı tuttu.

İstemeye istemeye Will'in etrafından dolanıp Eddie'yi takip ettim ama sınıftaki tek boş yer öğretmen masasının tam karşısındaki sıraydı. Bu sınıfta bir saat boyunca oturmamı nasıl beklerlerdi bilmiyordum. Odaklanmaya çalıştığımda duvarlar dans etmeyi bırakmayacaktı, o yüzden gözlerimi kapattım. Su içmeliydim.

"O güzel kim?" diye sordu adının Javier olduğunu sandığım çocuk.

"Kapa çeneni, Javi!" diye bağırdı Will masasına yürüyüp kâğıt tomarını alırken. Birkaç öğrenci onun bu tepkisine nefesini tutarak karşılık verdi. Herhalde Will her zamanki gibi davranmıyordu.

"Sakin olun, Bay Cooper! Ona iltifat ediyordum. Güzel kız! Ona bir bakın!" dedi Javi sandalyesine yaslanıp beni izlerken.

"Javi, çık dışarı!" dedi Will sınıfın kapısını göstererek.

"Bay Cooper! Tanrım! Neden bu kadar sinirlisiniz? Söylediğim gibi, ben sadece ona..."

"*Söylediğim* gibi, çık dışarı! Benim dersimde kadınlara saygısızlık etmeyeceksin!"

Javi kitaplarını toplarken ona karşılık verdi. "Pekâlâ! Öyleyse gider, koridorda onlara saygısızlık ederim!"

Kapı arkasından kapanmıştı. Kara tahtanın tepesinde saniye ibresi tıkırdayan saat dışında sınıfta artık çıt çıkmıyordu. Arkamı dönmedim, ama bir tür tepki vermemi bekleyen sınıftaki öğrencilerin çoğunun gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Artık araya karışmak o kadar kolay değildi.

"Sınıf, aramızda yeni bir öğrenci var, Layken Cohen," dedi Will gerginliği bozmaya çalışarak. "Göz gezdirme süreniz bitti. Notlarınızı kaldırın."

"Onun kendisini tanıtmasına izin vermeyecek misiniz?" diye sordu Eddie.

"Bunu başka zamana bırakalım." Will kâğıt destesini kaldırdı. "Şimdi sınav zamanı."

Will'in beni sınıfın önünde konuşmaktan kurtarmasına sevinmiştim. Bu, şu anda yapabileceğim en son şeydi. Kendimi boğazımda bir top pamuk varmış ve yutkunmayı beceremiyormuş gibi hissediyordum.

"Lake," Will tereddüt ettikten sonra yaptığı hatayı anlayıp boğazını temizledi, "Layken, çalışmak istediğin başka bir şey varsa, çalışabilirsin. Bu sınıf işlenen bir bölüm üzerine sınava girecek."

"Sınava girmeyi tercih ederim," dedim. *Bir şeye* odaklanmalıydım.

Will bana da testten verdi ve tamamlamam gereken süre boyunca önümdeki sorulara odaklanmak için elimden geleni yapıp yeni keşfettiğim gerçekten bir süreliğine uzaklaşmayı umdum. Test oldukça çabuk bitti, ama âşık olmaya başladığım çocuğun öğretmenim olduğu gerçeğiyle uğraşmamak için yanıtlarımı silip tekrar işaretledim.

Teneffüs zili çalınca sınıfın geri kalanının Will'in masa-

sına gidip kâğıtlarını ters bir şekilde üst üste koymalarını izledim. Eddie kendi kâğıdını bıraktıktan sonra masama geldi.

"Hey, öğle yemeğini değiştirebildin mi?"

"Evet, değiştirdim," dedim ona.

"Güzel. Sana yer ayırırım," dedi Eddie ve gitmek üzere arkasını döndü. Will'in masasının yanında durunca Will ona baktı. Eddie ise cüzdanındaki küçük kırmızı bir teneke kutudan çıkardığı bir avuç nane şekerini Will'in masasına koydu. "Altoids," dedi Will merakla nane şekerlerine bakarken. Eddie onu duyabileceğim kadar yüksek bir sesle, "Sadece tahmin yürütüyorum," dedi. "Ama Altoids'in akşamdan kalmalığa çok iyi geldiğini duymuştum." Nane şekerlerini Will'e doğru itti.

Ve bir kez daha çekip gitti.

O sırada sınıfta Will ve benden başka kimse kalmamıştı. Onunla konuşmam gerekiyordu. Ona sormak istediğim çok şey vardı ama bunun için doğru zaman olmadığını biliyordum. Kâğıdımı alıp onun masasına gittim ve kâğıdı diğer test kâğıtlarının üzerine bıraktım.

"Ruh halim o kadar belli mi?" diye sordu Will masasındaki nane şekerlerine bakarken.

Altoidslerden iki tane alıp ona cevap vermeden sınıftan çıktım.

Dördüncü dersimin yapılacağı sınıfı aramak üzere koridorlarda dolaşırken bir tuvalet görüp hemen içeri girdim. Dördüncü dersi ve öğle tatilini tuvalet bölmesinde geçirmeye karar verdim. Eddie'nin beni beklediğini bildiğim için kendimi suçlu hissettim ama şu an kimseyle görüşemezdim. Böyle yapmak yerine, vaktimi tuvalet bölmesi-

nin duvarlarında yazan yazıları tekrar tekrar okuyarak ve günün geri kalanını gözyaşlarına boğulmamak için elimden geleni yaparak geçirdim.

Son iki dersim bulanık geçti. Neyse ki, öğretmenlerin ikisi de benimle pek ilgilenmedi. Kimseyle konuşmadım ve kimse de benimle konuşmadı. Ödev verilip verilmediğinin bile farkında değildim. Zihnim tamamen bu meseleyle meşguldü.

Çantamda anahtarları arayarak arabama doğru yürüdüm. Anahtarları çıkarıp kilitle uğraştım, ama ellerim o kadar titriyordu ki, anahtarları yere düşürdüm. Arabaya binince kendime düşünme fırsatı tanımayıp arabayı geri vitese aldım ve eve doğru ilerledim. Düşünmek istediğim tek şey yatağımdı.

Araba yolumuza girip motoru kapattım. Kel ya da annemle yüzleşmek istemiyordum, o yüzden koltuğumu tekmeleyip kollarımla gözlerimi örterek ağlamaya başladım. Kafamda her şeyi tekrarladım. Nasıl oluyor du onunla o kadar vakit geçirmeme rağmen, öğretmen olduğunu bilmiyordum? Nasıl oluyordu da meslek kadar önemli bir şeye konuşmamız sırasında hiç değinmemiştik? Ya da, nasıl olmuştu da o kadar çok konuşmama rağmen ona hâlâ lisede olduğumdan bahsetmemiştim? Her şeye kızgındım. Ona kendi hakkımda çok şey anlatmıştım. Gardımı indirdiğim için bunu hak ettiğimi düşünüyordum.

Bluzumun kollarına gözlerimi silip gözyaşlarımı gizlemeye çalıştım. Bu konuda giderek iyiye gidiyordum. Altı ay öncesine kadar ağlamak için hiçbir sebebim yoktu. Teksas'taki hayatım basitti. Belirli bir düzenim, iyi bir arkadaş grubum, sevdiğim bir okulum ve hatta sevdiğim bir evim

vardı. Babamın ölümünün ardından, bu durumu atlatmadığım sürece Kel ve annemin de atlatamayacaklarını anlayana kadar haftalarca ağlamıştım. Kel'in hayatına daha fazla dâhil olmak için özellikle çaba göstermeye başlamıştım. Babamız o sıralar onun en yakın arkadaşıydı, bu yüzden de Kel'in kaybının bizden daha büyük olduğunu düşünüyordum. Gençler beysboluna, karate derslerine ve hatta yavrukurtlara bile bulaşmıştım; onun babamla yaptığı her şeye dâhil olmuştum. Bu hem Kel'i hem de beni meşgul etmişti ve en sonunda yasımız dinmeye başlamıştı.

Ta ki bugüne kadar.

Yolcu penceresi tıklatılınca kendime geldim. Tıkırtıyı fark ettiğimi belli etmek istemiyordum. Biriyle konuşmak bir yana, kimseyi görmek istemiyordum. Kafamı çevirince birinin orada durduğunu gördüm, sadece gövdesi ve fakülte kartı görünüyordu.

Siperi indirip akan rimelimi sildim. Otomatik kilit tuşuna basarken dikkatimi sürücü penceresinden dışarı çevirdim ve o küçük küstah sırıtışıyla bana bakan yaralı bahçe cücesine odaklandım.

Will yolcu koltuğuna oturup kapıyı kapattı. Koltuğu birkaç santim geriye yatırıp içini çekti ve hiçbir şey söylemedi. Bu noktada ikimizin de ne söyleyeceğimizi bilmediğimizi sanmıyordum.

Nihayet konuşmaya başladığında ona baktım. Ayağını gösterge paneline koymuştu ve kollarını göğsünde birleştirmiş, gergin bir şekilde oturuyordu. Hâlâ konsolumda duran, bana bu sabah yazdığı nota bakıyordu. En azından saat dört buluşmasına yetişmişti.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Will.

Doğrulup ona doğru dönerken sağ bacağımı koltuğa çekip kollarımı koltuğun etrafına sardım. "Kafam çok karışık, Will. Ne düşüneceğimi bilmiyorum!"

Will içini çekip yolcu penceresinden dışarı baktı. "Özür dilerim. Hepsi benim suçum," dedi.

"Bu kimsenin suçu değil," diye karşı çıktım ona. "Ortada bir suç olması için bilinçli bir karar verilmiş olmalı. Bilmiyordun, Will."

Will yerinde dikleşip bana doğru döndü. "Asıl mesele de bu, Lake. Bilmem *gerekirdi*. Sadece sınıfta değil, hayatımın her alanına uygulamam gereken ahlaki kuralların olduğu bir meslekteyim. İşimi yapmadığım için farkında değildim. Bana on sekiz yaşında olduğunu söylediğinde, üniversitede olduğunu sandım."

"Sadece iki haftadır on sekiz yaşındayım," diye karşılık verdim. Neden bunu açıklığa kavuşturmaya ihtiyaç duyduğumu bilmiyordum. Böyle söyledikten sonra suçu ona atıyormuş gibi hissettim kendimi. Will zaten kendini suçluyordu; ona kızmama ihtiyacı yoktu. Bu ikimizin de tahmin edemediği bir şeydi.

"Öğrenci eğitimi veriyorum," dedi Will açıklamaya başlarken. "Veriyor sayılırım."

"Sayılır mı?" diye sordum.

"Annem ve babam öldükten sonra, aldığım dersleri iki katına çıkardım. Bir yarıyıl önceden mezun olmaya yetecek kadar kredim vardı. Okulun personeli yetersiz olduğu için bana bir senelik sözleşme teklif ettiler. Üç ay daha öğrenci eğitimi vereceğim. Sonra önümüzdeki Haziran'a kadar sözleşmeliyim."

Onun söylediklerini dinledim. Aslında tek işittiğim, '*birlikte olamayız...vs vs vs...birlikte olamayız*,'dı.

"Lake, bu işe ihtiyacım var. Üç senedir bunun için uğraşıyorum. Parasız kaldık. Annem ve babamdan bana yüklü miktarda borç kaldı ve şimdi de üniversite harcı var. İşten ayrılamam."

Ondan işini bırakmasını istediğini mi sanıyordu?

"Will, anlıyorum. Senden kariyerini tehlikeye atmanı asla istemem. Çok çalışmışsın. Sadece üç gündür tanıdığın biri için onca şeyi kaldırıp kenara atman aptallık olur."

"Benden işimi bırakmamı istediğini söylemiyorum. Sadece beni anlamanı istiyorum," dedi Will.

"Anlıyorum," dedim. "Riske atabilecek bir şeyimiz olduğunu düşünmen bile gülünç."

Will'in gözleri bir kez daha konsoldaki nota ilişirken tereddüt etti. "İkimiz de bundan daha fazlası olduğunu biliyoruz."

Onun bu sözleri yüzümü buruşturmama neden oldu, çünkü haklı olduğunu biliyordum. Bizi ele geçiren şey her neyse, basit bir hoşlanmadan fazlasıydı. Bu noktada gerçekten kalbimin kırılmasının nasıl bir şey olacağını hayal bile edemiyordum. Eğer şu an hissettiğimden yüzde bir bile daha fazla canım yanacaksa, aşktan vazgeçebilirdim. Buna değmezdi.

Gözlerimin tekrar dolmasına engel olmaya çalıştım ama faydasızdı. Will ayağını gösterge panelinden indirip beni kendisine doğru çekti. Yüzümü onun gömleğine gömünce kollarını bana dolayıp hafifçe sırtımı okşadı.

"Çok üzgünüm," dedi. "Keşke elimden durumu değiştirebilecek bir şey gelebilse. Caulder'ın hatrı için doğru olanı yapmalıyım. Bundan sonra ne olacağından ya da neye dönüşeceğimizden emin değilim."

"Dönüşmek mi?" dedim. Onu kaybetme düşüncesi birden paniklememe neden oldu. "Peki – okulla konuşsan? Onlara bilmediğimizi söylesen. Seçeneklerimizi sorsan..." Kelimeler ağzımdan çıkarken hâlâ durumu kurtarmaya çalıştığımı fark ettim. Artık aramızda bir ilişki olabilme ihtimali yoktu.

"Yapamam, Lake." Sesi güçsüz çıktı. "Bu işe yaramaz. *Yarayamaz.*"

Bir kapının sertçe kapandığını duyduk. Hemen ardından Kel ve Caulder'ın araba yolunda koştuklarını gördük. Aniden birbirimizden ayrılıp koltuklarımızda doğrulduk. Başımı koltuk başlığına koyup gözlerimi kapattım ve içinde bulunduğumuz durum için bir çıkış yolu bulmaya çalıştım. Bir şey olmalıydı.

Çocuklar karşıya geçip onun evine girdiklerinde Will bana doğru döndü.

"Layken?" dedi gergin bir şekilde. "Seninle konuşmak istediğim bir konu daha var."

Ah Tanrım, başka ne vardı? Bununla ilgili başka ne olabilirdi?

"Yarın kayıt ofisine gitmelisin. Dersimden çekilmeni istiyorum. Bundan sonra bir arada olmamamız gerektiğini düşünüyorum."

Kanın yüzüme hücum ettiğini hissettim. Ellerim terlemeye ve araba giderek ikimize dar gelmeye başladı. Ciddiydi. Bu ana dek yaşadığımız her şey bitmişti. Beni hayatından tamamen çıkaracaktı.

"Neden?" Sesimdeki üzüntüyü gizlemeye çalışmadım.

Will boğazını temizledi. "Bunu yapmanı istememin sebebi senden kaçmak istemem değil. Bunu yapmanı istiyo-

rum, çünkü aramızdaki ilişki uygun değil. Birbirimizden kopmalıyız."

Birbirimizden kopmalı mıyız? Kalbim hızla içimde biriken öfkeye teslim oldu. "*Uygun* değil mi? Birbirimizden kopmalı mıyız? Yolun karşısında oturuyorsun!"

Will kapısını açıp arabadan indi. Ben de aynı şeyi yapıp arabadan indim ve kapımı arkamdan sertçe vurdum.

"İkimiz de neyin uygun olup olmadığını bilecek yaştayız, Will. Sen burada tanıdığım tek kişisin. Lütfen benden seni tanımıyormuşum gibi yapmamı isteme," diye yalvardım.

"Haydi ama, Lake! Hiç adil değilsin." Onun ses tonu da benimkiyle örtüşüyordu, canını sıktığımı anladım. "Bunu yapamam. Arkadaş olamayız. Bu tek seçeneğimiz."

Bir ilişkimiz olmamasına rağmen, korkunç bir ayrılık yaşıyormuşuz gibi hissetmeme engel olamadım. Ona ve tüm olanlara çok kızgındım. Sadece bugün olanlara mı yoksa son *bir sene* boyunca yaşadıklarıma mı kızgın olduğumdan emin değildim.

Emin olduğum tek şey, son zamanlarda sadece Will'leyken kendimi gerçekten mutlu hissetmiş olduğumdu. Onun bana arkadaş olamayacağımızı söylediğini duymak beni üzüyordu. Son altı aydır olduğum; gurur duymadığım kişiye geri dönmek beni korkutuyordu.

Arabanın kapısını açıp cüzdanımı ve anahtarlarımı aldım. "Ya hep ya hiç diyorsun, öyle mi? Ve *hep* olamayacağına göre..." Tekrar arabanın kapısını sertçe kapatıp eve doğru ilerledim. "Yarın üçüncü derse kadar benden kurtulmuş olacaksın!" dedim ve bilerek botumla bahçe cücesini tekmeledim.

İçeri girip anahtarlarımı mutfaktaki tezgâha öylesine güçlü bir şekilde savurdum ki, anahtarlar yüzeye çarpıp yere düştü. Ayağının ucuyla topuğuna basıp botumu tekmeleyerek ayağından çıkarmaya çalışırken annem içeri girdi.

"Bu da neydi böyle?" diye sordu. "Az önce kime bağırıyordun?"

"Yok bir şey," dedim. "Yok bir şey!" Botlarımı alıp odama yürüdüm ve kapıyı sertçe arkamdan kapattım.

Yatak odamın kapısını kilitleyip doğruca giysi yığınına gittim. Onu alıp içindekileri yere boşalttım ve aradığım şeyi bulana kadar her şeyi karıştırdım. Elimi kot pantolonumun cebine sokup mor saç tokasını aldım ve yatağıma gidip örtüleri açarak içine girdim. Tokayı avucumun içine alıp ellerimi yüzüme doğru kapattım ve ağlayarak uykuya daldım.

Uyandığımda gece yarısıydı. Öylece bir dakika uzanıp tüm olanların kötü bir rüya olduğu sonucuna varmayı umdum ama olmadı. Örtüleri itince toka ellerimin arasından kayıp yere düştü. Bu küçük plastik parçası öylesine eskiydi ki, muhtemelen kurşunlu boyayla kaplıydı. Babamın bana bunu verdiği günü, saçıma takar takmaz bütün üzüntümün ve korkularımın dindiğini hatırladım.

Onu yerden almak için eğildim ve açılması için ortasına bastım. Kâküllerimin bir kısmını ters yöne ittim ve tokayla başıma tutturdum. Sihrin etkisini göstermesini bekledim, ama elbette, hâlâ içim acıyordu. Tokayı saçımdan çıkarıp odanın diğer tarafına attım ve tekrar yatağa girdim.

5.

"Kendi kendime
Her şeyin yoluna gireceğini
Her zaman herkesi mutlu edemeyeceğimi
Söyleyip duruyorum."
- The Avett Brothers, *Paranoia in B flat Major*

Beşinci Bölüm

Yataktan çıkarken nabzım şakaklarımda zonkluyordu. Kendi Altoids kutuma ihtiyacım vardı. Bütün vücudum saatlerce süren ağlama ve yetersiz uyku yüzünden güçsüz düşmüştü.

Hemen kahve demleyip tezgâha oturdum ve önümde uzanan günle yüzleşmeyi hiç istemeyerek sessizce kahvemi içtim.

En sonunda, üzerinde hâlâ pijamaları ve ayaklarında Darth Vader ev ayakkabıları olan Kel mutfağa geldi. "Günaydın," dedi uykulu bir şekilde ve bulaşık süzgecinden bir kupa aldı. Kahve demliğine gidip üzerinde *Dünyanın En İyi Babası* yazan kupaya kahve doldurdu.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordum ona.

"Hey, kötü bir gece geçiren tek kişi sen değilsin." Kel tezgâhın öteki tarafındaki bir tabureye tırmandı. "Dördüncü sınıf zor. İki saat ödev yaptım," dedi kupayı ağzına götürürken.

Kahveyi onun elinden alıp içindekini kendi kupama döktükten sonra kupayı çöpe attım. Buzdolabına gidip bir meyve suyu aldım ve önüne koydum.

Kel gözlerini devirdikten sonra kutunun tepesindeki deliği açtı ve meyve suyunu ağzına götürdü. "Dün eşyalarımızın geri kalanını teslim ettiler, gördün mü? Annemin kamyoneti nihayet burada. Hepsini kendi başımıza açmamız gerekti, biliyorsun," dedi, bana kendimi suçlu hissettirmeye çalıştığı belliydi.

"Git giyin," dedim. "Yarım saat sonra çıkacağız."

***

Kel'i okuluna bıraktığım sırada kar yağmaya başladı. Kısa bir süre sonra geleceğini söyleyen Will'in haklı olmasını diliyordum. Kardan nefret ediyordum. Michigan'dan nefret ediyordum.

Okula ulaşınca doğruca kayıt ofisine gittim. Bayan Alex bilgisayarını açarken beni fark etti ve kafasını salladı.

"Dur tahmin edeyim, şimdi de 'C' öğle yemeği mi istiyorsun?"

Kel'in kahvesini ona getirmeliydim.

"Aslına bakarsanız, üçüncü derste alabileceğim seçmeli derslerin bir listesini istiyorum. Ders değiştirmek istiyorum."

Bayan Alex bana sorgularcasına bir bakış attı. "Bay Cooper'la Seçmeli Şiir almıyor musun? O en popüler seçmeli derslerden biri."

"Evet, o dersi alıyorum," diye doğruladım. "Çekilmek istiyorum."

"Hafta sonunda programının son halini sunana kadar

vaktin var," dedi Bayan Alex bir sayfa alıp bana uzatırken. "Hangi dersi tercih edersin?"

Uygun seçmeli derslerden oluşan kısa listeye baktım.

Bitkibilim
Rus Edebiyatı

Seçeneklerim sınırlıydı.

"İki yüz kredilik Rus Edebiyatı alacağım, Alex."

Alex gözlerini devirerek döndü ve bilgiyi bilgisayara girdi. Sanırım bunu daha önce de duymuştu. Bana bir tane daha 'yeni' yeni program ve sarı bir form verdi.

"Bunu Bay Cooper'a imzalatıp üçüncü dersten önce bana getirirsen işin bitmiş olur."

"Harika," diye homurdanarak ofisten çıktım.

Başarılı bir şekilde koridorlarda dolaşıp Will'in sınıfını bulunca, kapının kilitli ve ışıkların kapalı olmasına sevindim. Onu tekrar görmek bugün yapacağım şeyler arasında yoktu, bu yüzden meseleyi kendi kendime halletmeye karar verdim.

"Bu iyi bir fikir değil."

Arkamı döner dönmez omzunda siyah sırt çantası ve elinde anahtarlarıyla karşımda duran Will'i gördüm. Ona bakınca midemde kelebekler uçuştu. Üzerinde haki kumaş pantolon ve eteğini pantolonunun içine soktuğu siyah bir gömlek vardı. Kravatının rengi yeşil gözlerine kusursuz bir biçimde uyuyordu ve bu gözlerimi ondan ayırmamı zorlaştırıyordu. Son derece profesyonel görünüyordu.

Will yanımdan geçip anahtarı kapının kilidine sokarken kenara çekildim. Sınıfa girip ışığı yaktı ve çantasını masa-

nın üzerine koydu. İçeri girmemi işaret ettiği sırada hâlâ kapının girişinde duruyordum.

Formu ön yüzü ona bakacak şekilde masasına koydum. "Burada değildin ve seni bu dertten kurtarabileceğimi düşünmüştüm," dedim davranışımı savunmak istercesine.

Will formu alıp yüzünü buruşturdu.

"Rus Edebiyatı mı? *Bunu* mu seçtin?"

"Ya Bitkibilimi seçecektim, ya da bunu," diye karşılık verdim.

Will sandalyesini çekip oturdu. Bir kalem alıp kâğıdı masaya koydu, kalemin ucunu çizgiye yaklaştırdı. Ama tereddüt etti ve kalem imzasını atmadan kâğıdın üzerinde kaldı.

"Dün gece söylediklerini çok düşündüm," dedi. "Sırf huzursuz olduğum için senden ders değiştirmeni istememem hiç adil değildi. Evlerimiz birbirine doksan metre uzaklıkta, kardeşlerimiz birbirleriyle çok iyi arkadaş oldular. Belki de, bu ders birbirimizin yanındayken nasıl davranacağımızı çözmemize yardımcı olur. Ayrıca," dedi Will çantasından bir kâğıt çıkarıp masasının üzerine koydu. "Senin için oldukça kolay olacağı belli."

Önceki gün girdiğim teste baktım, 100 puan almıştım.

"Ders değiştirmek benim için sorun değil," dedim. "Ne demek istediğini anlıyorum."

"Teşekkürler, ama böylesi daha kolay olur, değil mi?"

"Evet," diye yalan söyledim. Will yanılıyordu. Her gün onun etrafında olmak kesinlikle hiç kolay olmayacaktı. Bugün Teksas'a geri dönsem bile kendimi hâlâ ona yakın hissederdim. Ancak, ders değiştirmek için kendimi ikna edebilecek kadar güçlü bir sebep bulamıyordum.

Will transfer formumu buruşturup çöp kutusuna attı. Yarım metre kadar ıskaladı. Kapıya doğru ilerlerken eğilip kâğıdı aldım ve çöpe attım.

"Sanırım üçüncü derste görüşürüz, Bay Cooper."

Dışarı çıktığım sırada göz ucuyla ona baktım ve kaşlarını çattığını gördüm.

Biraz rahatlamıştım. Dün o şekilde birbirimizden ayrılmamızdan hiç hoşlanmamıştım. İçinde bulunduğumuz tuhaf durumu düzeltmek için ne gerekiyorsa yapacak olmama rağmen, Will beni rahatlatacak bir yol bulabiliyordu.

"Dün sana ne oldu?" diye sordu Eddie ikinci derse girerken. "Yine mi kayboldun?"

"Evet, özür dilerim. Kayıtla ilgili bir sorunum vardı."

"Mesaj atmalıydın," dedi Eddie alaycı bir tonla. "Senin için endişelendim."

"Ah, üzgünüm canım."

"Canım mı? Kız arkadaşımı çalmaya mı çalışıyorsun?" Henüz tanışmadığım bir çocuk kolunu Eddie'ye dolayıp onu yanağından öptü.

"Layken, bu Gavin," dedi Eddie. "Gavin, bu da senin rakibin Layken."

Daha uzun olmasının dışında Gavin'in saçları Eddie'ninkilerle neredeyse aynı renkteydi, sarıydı. Eddie'nin mavi gözlerine karşılık Gavin'in kestane rengi gözleri olsa da, birbirlerine kardeş kadar çok benziyorlardı. Üzerinde siyah bir kapüşonlu eşofman üstü ve kot pantolon vardı, elimi sıkmak için Eddie'nin omzundan kolunu çektiğinde onun da bileğinde bir kalp dövmesi olduğunu gördüm... Eddie'ninkiyle aynıydı.

"Hakkında çok şey duydum," dedi Gavin elini uzatırken.

Hakkımda ne duymuş olabileceğini düşünerek merakla onu süzdüm.

"Pek sayılmaz," dedi Gavin gülümseyerek. "Hakkında hiçbir şey duymadım. İnsanlar genelde tanıştırıldıklarında böyle söylerler."

Eddie'ye dönüp onun yanağına küçük bir öpücük kondurdu. "Bir sonraki derste görüşürüz, bebeğim. Derse gitmeliyim."

Onlara gıpta ettim.

Bay Hanushek sınıfa girip bölüm testi yapacağını söyledi. Bana testi verdiğinde karşı çıkmadım ve dersin geri kalanını sessizlik içinde geçirdik.

***

Eddie'yi öğrencilerin oluşturduğu kalabalıkta takip ederken midem düğüm düğümdü. Şimdiden Rus Edebiyatı'nı seçmediğime pişman olmuştum. İkimizin birden nasıl olup da bunun durumu kolaylaştıracağını düşündüğümüzü bir türlü anlayamıyordum.

Sınıfına ulaştığımızda Will kapıyı açık tutmuş, gelen öğrencileri karşılıyordu.

"Bay Cooper, bugün biraz daha iyi görünüyorsunuz. Nane şekeri ister misiniz?" diye sordu Eddie yerine geçerken.

İçeri girip yerine oturan Javi, Will'e ters ters baktı.

"Pekâlâ, millet," dedi Will kapıyı arkasından kapatırken. "Dünkü sınavda iyi iş çıkardınız. Şiir Unsurları oldukça sıkıcı bir bölüm, o nedenle bu konunun aradan çıkması-

na sevindiğinizi biliyorum. Bana kalırsa, performans bölümünü daha ilginç bulacaksınız. Yarıyılın geri kalanında buna odaklanacağız."

"Şiir Performansı geleneksel şiire benzer ama aralarında tek bir fark vardır; Şiir Performansı tam anlamıyla gerçek bir performanstır."

"Performans mı?" diye sordu Javi küçümsercesine. "Bütün sınıfın karşısına geçip saçma sapan şeyler okudukları ölü ozanlarla ilgili filmde olduğu gibi mi?"

"Tam olarak değil," dedi Will. "Bu sadece şiir."

"Atışmayı kastediyor," diye ekledi Gavin. "Perşembe geceleri Club N9NE'de yaptıkları gibi."

"Atışma ne demek?" diye sordu sınıfın arkasında oturan bir kız.

Gavin ona döndü. "Bu harika bir şey! Eddie ve ben bazen oraya gideriz. Anlamak için görmen gerekir," diye ekledi.

"Bir şekli de bu," dedi Will. "Aranızda daha önce atışma izleyen oldu mu?"

Öğrencilerden birkaçı ellerini kaldırdı. Ben kaldırmadım.

"Bay Cooper, gösterin onlara. Kendi şiirlerinizden birini okuyun," dedi Gavin.

Will'in yüzündeki tereddüdü görebiliyordum. Tecrübelerim sonucu, onun ilgi odağı olmaktan hoşlanmadığının farkındaydım.

"Bakın size ne söyleyeceğim. Bir anlaşma yapacağız. Kendi şiirlerimden birini okursam, bu yarıyıl herkes Club N9NE'de en az bir kez atışma izlemeyi kabul edecek."

Kimse ona karşı çıkmadı. Karşı çıkmayı isterdim, ama

bu elimi kaldırıp konuşmam gerektiği anlamına gelirdi. O yüzden, karşı çıkmadım.

"Herkes kabul ediyor mu? Tamam, o halde. Yazdığım kısa bir şiiri okuyacağım. Unutmayın, atışma hem şiir hem de performanstan ibarettir."

Will sınıfın ortasında durup öğrencilere doğru döndü. Kollarını sallayıp rahatlamak amacıyla boynunu sağa ve sola çevirdi. Boğazını temizlediğinde, gergin insanların yaptığı gibi değildi; daha çok insanların bağırmadan önceki hallerine benziyordu.

Beklentiler, değerlendirmeler, kaçınmalar
Bir ***yaradan oluk oluk*** akan ***kan*** gibi içimden uçup gidiyorlar
Bir ***mezardaki cesedin rahmindeki*** cenin
Tertemiz bir ***odadaki*** yatakta bulunan
Kırmızı çarşaflar gibi solmuş ve dağılmış

Nefes alamıyorum,
Kazanamıyorum,
Çıkmazdayım
Cehennemin en ***derin*** noktasında ***kilitlenmemiş*** bir hücre gibi
İçimde kazdığım, içine hapsolduğum
Bu boş çukurda kendisini ***savunmaya*** terk edilen
Talihsiz ruhumun tek ***parçasını kontrol*** ediyor
Boğucu noktasında hiçbir engeli yok

Her an kapıyı açabilir, çünkü lanet olası bir anahtara
ihtiyacı yok
Ama,
Neden açsın ki?
Dolambaçlı sözler onun devrimi.

Sınıftaki sessizlik sağır ediciydi. Kimse konuşmuyor, hareket etmiyor ve alkışlamıyordu. Hayran kalmıştık. Ona *hayran kalmıştım*. Will bu tür şeyler yapmaya devam ettiği sürece benden bu *d-önüşümü* başarmamı nasıl bekleyebilirdi?

"İşte," dedi sakin bir şekilde Will yerine dönerken. Dersin geri kalanı şiir performansından bahsederek geçti. O daha detaylı bir şekilde açıklamaya devam ederken dersi dinlemekte zorlandım, tüm dikkatimi onun sürekli benimle göz teması kurmaktan kaçındığı gerçeğine çevirmiştim. Bana bir kez olsun bakmadı.

***

Öğle tatilinde tepsilerimizi masaya koyarken Eddie'nin yanındaki yerimi aldım. Will'in dersinde birkaç sıra arkamda oturan çocuğun bize doğru yürüdüğünü fark ettim. Çocuk sol kolunda iki tepsiyi dengede tutarken, sağ elinde sırt çantası ile bir paket patates cipsi taşıyordu. Tam karşıma oturup yiyecekleri tek bir tepside toplamaya başladı. İşini bitirince sırt çantasından iki litrelik bir kola çıkarıp karşısına koydu ve kapağını açıp kolayı doğrudan şişeden içti. Kolasını başına dikerken bana baktı ve sonra şişeyi masaya koyup ağzını sildi.

"O çikolatalı sütü içecek misin, Yeni Kız?"

Kafamı evet anlamında salladım. "O yüzden aldım zaten."

"Peki ya o sandviçi? Onu yiyecek misin?"

"Sandviçi almamın da bir sebebi var."

Çocuk omuzlarını silkip Gavin'in tepsisine uzandı ve sandviçini aldığı sırada Gavin arkasını dönüp onun eline vurdu ama geç kalmıştı.

"Nick, dostum! Cumaya kadar beş kilo almanın imkânı yok. Vazgeç!" diye bağırdı Gavin.

"Dört buçuk," diye düzeltti onu ağzı ekmekle dolu olan Nick.

Eddie sandviçini alıp masada ona doğru attı. Nick sandviçi havada yakalayıp ona göz kırptı. "Kız arkadaşın bana inanıyor," dedi Nick, Gavin'e.

"Ağırlık kaldırıyor," dedi Eddie bana. "Kendi ağırlık sınıfında mücadele edebilmek için Cuma gününe kadar dört buçuk kilo alması gerekiyor ve durum hiç iyi görünmüyor."

Bunun üzerine ben de sandviçimi alıp Nick'in tepsisine koydum. Nick ekmeği yağa batırırken bana göz kırptı.

Eddie beni arkadaş grubuna bu kadar çabuk kabul ettiği için ona minnettardım. Seçim şansım olduğu söylenemezdi, bu oldukça zoraki olmuştu. Teksas'taki lise son sınıfımda yirmi bir kişi vardı. Arkadaşlarım vardı, ama seçim yapabileceğim bu kadar kısıtlı bir havuz varken, onları hiçbir zaman gerçekten arkadaşım olarak görmemiştim. Genellikle Kerris'le takılırdım ama taşındığımdan bu yana onunla hiç konuşmamıştım. Şimdiye kadar gördüğüm kadarıyla, Eddie daha yakın arkadaş olmamızı umacağım kadar ilgi çekiciydi.

"Gavin ve sen ne zamandır çıkıyorsunuz?" diye sordum.

"İkinci sınıftan beri. Ona arabamla çarptım." Ona bakıp gülümsedi. "İlk çarpışta aşktı."

"Peki ya sen?" diye sordu Eddie. "Erkek arkadaşın var mı?"

Keşke ona Will'le ilgili her şeyi anlatabilseydim. Ona ilk tanıştığımızda, daha önce hiçbir erkeğe karşı hissetmediğim duyguları hissettiğimi anlatabilmeyi istiyordum. Ona ilk buluşmamızı ve bütün gece birbirimizi yıllardır tanıyormuş gibi hissettiğimi söylemek istiyordum. Ona Will'in şiire olan ilgisinden, öpüşmemizden ve her şeyden bahsetmek istiyordum. Ama en çok da, ona koridorda onunla karşılaştığımda kaderimize bizim karar veremeyeceğimizi fark ettiğimiz anı anlatmak istiyordum. Ona onunla konuşamayacağımı bilmenin beni ne kadar üzdüğünü söylemek istiyordum. Ama bunu yapamayacağımı biliyordum. Kimseye anlatamazdım. O yüzden hiçbir şey söylemeyip sadece, "Hayır," demekle yetindim.

"Gerçekten mi? Erkek arkadaşın yok mu? Bu durumu düzeltebiliriz," dedi Eddie.

"Gerek yok. Ortada bozuk olan bir şey yok."

Eddie gülerek Gavin'e döndü ve yeni, yalnız arkadaşı için olası taliplerden bahsetmeye başladı.

***

Hafta sonu nihayet geldiğinde, hayatım boyunca bir otoparktan çıkarken kendimi bu kadar rahatlamış hissetmediğimi fark ettim. Yolun karşısında oturmasına rağmen, Will evdeyken kendimi onunla aynı sınıfta olduğumdan

daha az savunmasız hissediyordum. Bütün bir hafta boyunca benimle göz teması kurmaktan kaçınmıştı. Onu bana bakarken yakalamak için elimden geleni yapmadığımı söyleyemezdim, bakışlarımla onu alt etmiştim.

Anneme olanları anlatmayı planlıyordum. Ama henüz doğru ana denk gelememiştim. Annem her gece akşam yemeğinden önce işe gidiyordu ve Will hakkında konuşmaya fırsatımız olmamıştı.

Eve dönüş sırasında hafta sonunu evde geçirme planıma enine boyuna karar vermek için yolu uzattım. Bu film izlemek ve abur cubur yemek anlamına geliyordu.

Kapıdan içeri girdiğimde annem mutfak tezgâhında oturuyordu. Mutfağa girip filmleri ve abur cubur poşetini tezgâhta önüne koydum.

"Hafta sonunu Johnny Depp'le geçireceğim," dedim onun tavrını fark etmemiş gibi yaparak.

O ise gülümsemedi.

"Caulder'ı okuldan aldım," dedi annem. "Çok ilginç bir şeyden bahsetti."

"Öyle mi? Sesin hasta gibi geliyor, anne. Üşüttün mü?" Sesimin umursamaz çıkmasına özen gösterdim, ama ses tonundan asıl söylemeye çalıştığı şeyin, "*Senden duymam gereken şeyi küçük kardeşinin arkadaşından öğrendim*," olduğunu anlayabiliyordum.

"Bana anlatmak istediğin bir şey var mı?" diye sordu annem dik dik bakarak.

Su şişesinden bir yudum alıp tezgâhta karşısına oturdum. Bu gece onunla her şeyi konuşmayı planlıyordum, ama anlaşılan bu sandığımdan daha çabuk olacaktı.

"Anne. Seninle bu konuyu konuşacaktım. Yemin ederim."

"O okulunda öğretmen, Lake!" Annem öksürmeye başladı ve tezgâhtan kalkarken bir kâğıt mendil aldı. Dengesini sağladıktan sonra, görüş alanımızda olan dokuz yaşındaki çocukların dikkatini çekmemek için sesini alçaltıp konuşmaya devam etti. "Onunla çıkmadan önce bana bundan bahsetmen gerekmez miydi?"

"Bilmiyordum! O *da* bilmiyordu!" dedim aşırı savunmacı bir tonla.

Annem kafasını yana eğip ona hakaret etmişim gibi gözlerini devirdi.

"Ne yapıyorsun, Lake? Küçük kardeşini onun büyüttüğünün farkında değil misin? Bu onun kariyerini mahvedebilir – "

İkimiz de Will'in araba yoluna girdiğini duyunca gözlerimizi kapıya çevirdik. Açıklamama izin vermesi amacıyla ön kapıdan çıkmasın diye anneme engel olmaya gittim. Ama ona yetişemedim ve peşinden dışarı çıkıp yalvardım.

"Anne, lütfen. Her şeyi açıklamama izin ver. *Lütfen*."

Annem araba yoluna doğru yürürken Will de kendisini bombardımana tutacağımızı fark etmişti. Annemi görünce gülümsedi ama hemen sonrasında beni görünce gülümsemesi kayboldu. Bunun dostça bir ziyaret olmadığını anlamıştı.

"Julia, lütfen. Bunu içeride konuşabilir miyiz?"

Annem karşılık vermeyip Will'in evinin ön kapısına doğru ilerledi ve içeri girdi.

Will merakla bana baktı.

"Kardeşin ona senin öğretmen olduğundan bahsetmiş. Ona herhangi bir açıklama yapma fırsatım olmadı," dedim. Derin bir nefes verirken içeri girdik.

Anne ve babasının öldüğünü öğrendiğimden beri Will'in evine ilk kez giriyordum. Hiçbir şey değişmemişti, ama bana *her şey* değişmiş gibi geliyordu. Mutfak tezgâhında oturduğum o ilk gün evdeki her şeyin anne ve babasına ait olduğunu; Will'in durumunun benimkine hiç benzemediğini düşünmüştüm. Ama şimdi etrafıma göz gezdirirken, ona daha farklı bir gözle bakıyordum. Onun sorumluluk sahibi ve olgun biri olduğunu anlayabiliyordum.

Annem kaskatı bir şekilde kanepede oturuyordu. Will yavaşça odaya girip onun karşısındaki koltuğun kenarına oturdu. Öne doğru eğilip ellerini birleştirerek dirseklerini dizlerine koydu.

"Her şeyi açıklayacağım." Will bunu ciddi ve saygılı bir ses tonuyla söyledi.

"Açıklayacağını biliyorum," diye karşılık verdi annem.

"Açıkçası, birçok varsayımda bulundum. Onun daha büyük olduğunu sandım. Büyük *görüntüyordu*. Bana on sekiz yaşında olduğunu söyleyince, üniversitede olduğunu düşündüm. Henüz Eylül, birçok öğrenci üniversitedeki ilk yılında henüz on sekiz yaşında bile olmuyor."

"*Çoğu* için geçerli bu. O iki hafta önce on sekiz yaşına girdi."

"Evet.... bunu şimdi fark ediyorum," diye kekeledi Will bana kaçamak bir bakış atarken.

"Buraya taşındığınız ilk hafta okula gitmeyince, üniversitede olduğunu sandım. Nedense birlikteyken bu konu hiç açılmadı."

Annem tekrar öksürmeye başladı. Will ve ben bekledik, ama annemin öksürüğü giderek şiddetlendi ve ayağa kalkıp

birkaç kez derin nefes aldı. Hastalanmak üzere olduğunu bilmeseydim, onun panik atak geçirdiğini düşünebilirdim. Will mutfağa gidip bir bardak suyla geri döndü. Annem sudan bir yudum alıp ön bahçeye bakan oturma odasına doğru döndü. Caulder ve Kel dışarıdaydılar ve güldüklerini duyabiliyordum. Annem kapıya doğru gidip kapıyı açtı.

"Kel, Caulder! Yere uzanmayın!" Kapıyı kapatırken tekrar öksürdü ve sonra bize döndü.

"Söylesenize, bu konu *ne zaman* açıldı?" diye sordu annem ikimize bakarak.

Ona yanıt veremedim. Nedense ikisinin karşısında kendimi küçük hissettim. İki yetişkin, çocuklarının karşısında tartışıyorlardı. Aynen böyle hissediyordum.

"Onu sınıfımda görene kadar hiçbir şeyden haberimiz yoktu," diye yanıtladı Will.

Annem ağzı açık bir şekilde bana baktı. "Onun *dersinde* misin?" Will'e bakıp söylediği şeyi tekrar etti. "Senin *dersinde* mi?"

Onun ağzından bu durum kulağa gerçekten çok kötü geliyordu. Will ve ben ona bunu sindirmesi için zaman tanırken, annem ayağa kalkıp odada bir ileri bir geri yürümeye başladı.

"Bana ikinizin de bunu okuldaki ilk gününe kadar bilmediğinizi mi söylüyorsunuz?"

İkimiz de kafamızı salladık.

"Peki şimdi ne olacak?" diye sordu annem. Ellerini beline koydu. Will ve ben sessizdik, ikimiz de tuhaf bir şekilde onun bizim koca hafta boyunca bulmaya çalıştığımız çözümü bulmasını umuyorduk.

"Lake ve ben bunu yavaş yavaş çözmek için elimizden geleni yapıyoruz," diye yanıtladı Will en sonunda.

Annem ona suçlarcasına baktı. "Lake? Ona *Lake* mi diyorsun?"

Will bakışlarını yere çevirip boğazını temizledi.

Annem içini çekti ve kanepede Will'in yanına oturdu. "İkinizin de durumun ciddiyetini kabullenmeniz gerekiyor. Kızımı tanıyorum ve kızım senden hoşlanıyor, Will. *Hem de çok*. Eğer sen de onun hislerini paylaşıyorsan, ondan uzak durmak için elinden geleni yapmalısın. Buna takma isimlerden vazgeçmek de dâhil. Bu kariyerini tehlikeye atar ve onun da itibarını zedeler." Annem kalkıp kapıya yürüdü ve onunla birlikte dışarı çıkmam için kapıyı açık tuttu. Baş başa kalmamız için bize fırsat vermeyecekti.

Kel ve Caulder yanımızdan geçip koşarak Caulder'ın odasına girdiler. Annemin gözleri onları takip etti ve iki çocuğun koştuğu koridora bakakaldı.

"Kel ve Caulder'ın bu durumdan etkilenmelerine gerek yok," dedi annem dikkatini tekrar Will'e verirken. "Sen ve Lake'in arasındaki iletişimin en aza inmesi için bir an evvel bir şeyler düşünsek iyi olur."

"Elbette. Tamamen katılıyorum," dedi Will.

"Sabahları uyuyorum. Onları okula sen götürürsen, Lake ile ben de ders çıkışı onları okuldan alabiliriz. Daha sonra nereye gidecekleri onlara kalmış. İki ev arasında gidip gelmekten memnun görünüyorlar."

"Kulağa güzel geliyor. Teşekkür ederim."

"O iyi bir çocuk, Will."

"Gerçekten, Julia. Benim için sorun değil. Caulder'ı uzun zamandır bu kadar mutlu görmemiştim..." Will'in sesi zayıfladı ve cümlesini tamamlamadı.

"Julia?" dedi Will. "Bu konuyu okulla görüşecek misin?

Demek istediğim, yapmak istediğin buysa, seni anlarım. Sadece hazırlıklı olmak istiyorum."

Annem önce ona, sonra bana baktı ve konuşurken gözlerini Will'den ayırmadı. "Şu an aranızda olanlarla ilgili onları bilgilendirmem *gereken* bir şey yok, değil mi?"

"Elbette, yok. Yemin ederim," diye yanıtladım onu hemen. Gözlerimdeki üzüntüyü görmesi için Will'in bana bakmasını istedim, ama bakmadı. Kapıyı arkamızdan kapatır kapatmaz, dilimi daha fazla tutamadım.

"Bunu neden yaptın?" diye bağırdım. "Bana açıklamam için fırsat vermedin!" Yolun karşısına geçtim ve arkama bakmadan annemin işe gitme vaktine kadar kalacağım odamın yalnızlığına koştum.

***

"Layken, hiç Kool-Aid paketimiz var mı?" Erimiş kara bulanan Kel girişte duruyordu.

Bu Kel'in benden istediği en tuhaf şey değildi, o yüzden aldırış etmeksizin mutfak dolabından üzümlü bir paket alıp ona verdim.

"Mor olana değil, kırmızı olanına ihtiyacımız var," dedi Kel. Mor paketi elinden alıp kırmızısından verdim.

"Teşekkürler!"

Kapıyı onun arkasından kapatıp bir havlu aldım ve girişteki karoların üzerine serdim. Henüz sabahın dokuzu bile değildi ama Kel ve Caulder şimdiden iki saati aşkın bir süredir dışarıda karda oynuyorlardı.

Tezgâhta bir kenara oturup kahvemi bitirdim ve artık yemek için heyecanlanmadığım abur cubur yığınına baktım. Annem sabah yedi buçukta eve dönmüş ve anın-

da öğlen ikiye kadar çıkmayacağı yatağına girmişti. Ona hâlâ kızgındım ve bugün bu konuyla yüzleşmek istemiyordum, bu yüzden de kendimi bir kez daha yatak odama kilitlemek için beş saatim kalmış gibi görünüyordu. Dolaptan bir film ve tüm iştahsızlığıma rağmen, bir paket çikolata aldım. Aklımı Will'den alabilecek bir erkek varsa, o da Johnny Depp'ti.

Filmin yarısında Kel paldır küldür eve girdi, elimden tutup beni dışarı çekerken hâlâ kar içindeydi.

"Kel, kes şunu. Dışarı çıkmayacağım!" diye bağırdım.

"Lütfen? Bir dakikalığına. Yaptığımız kardan adamı görmelisin."

"Pekâlâ. En azından ayakkabılarımı giymeme izin ver."

Ayakkabılarımı giydim ve Kel tekrar elimden tutup beni kapıdan dışarı çıkardı. Elimle gözlerimi korurken Kel'in beni sürüklemesine izin verdim. Gözlerimin karın üzerinden yansıyan güneşe alışması bir dakika sürdü.

Caulder'ın, "Tam şurada," dediğini duydum, ama bana söylemiyordu. Kafamı kaldırıp bakınca, Caulder'ın da Kel'in beni sürüklediği gibi ağabeyini çekiştirdiğini gördüm. İkimiz de cipin arkasına doğru sürüklendik ve birbirimizden birkaç santim uzakta yerlerimizi aldık.

Kel'in benden kırmızı Kool-Aid istemesinin ardındaki nedeni şimdi anlıyordum. Karşımızda, cipimin hemen arkasında ölü bir kardan adam yerde sere serpe yatıyordu. Küçük dallardan yapılan gözlerine kötü bir ifade verilmişti. Kolları iki yanında yatan ince çalılardan oluşuyordu; bu kollardan biri cipimin arka tekerinin altında kalmış ve tam ortasından kırılmıştı. Başının ve boynunun etrafına dökülen kırmızı Kool-Aid kardan adamın bir adım ötesinde kırmızı bir birikinti oluşturuyordu.

"Korkunç bir kaza geçirdi," dedi Kel ciddiyetle ve sonra o ve Caulder kahkaha krizine girdiler.

Will ve ben birbirimize baktık. Will bir haftadır ilk kez bana gülümsedi.

"Vay canına, fotoğraf makinemi almalıyım," dedi Will.

"Ben de benimkini alacağım," dedim ve içeri döndüm.

Bundan sonra böyle mi olacaktı? Kardeşlerimizin karşısında sahte sebeplerden ötürü konuşacak, insan içindeyken birbirimizden sakınacak mıydık? Bu dönüşümden nefret ediyordum.

Elimde fotoğraf makinemle geri dönüp birkaç fotoğraf çekerken çocuklar hâlâ cinayet mahalline hayranlıkla bakıyorlardı.

"Kel, şimdi de Will'in arabasıyla bir kardan adam öldürelim," dedi Caulder ve çocuklar hemen yolun karşısına koştular.

Will ve ben başka neye bakacağımızı bilmeden dikkatle önümüzdeki kardan adama bakarken gerilim doruktaydı. Will en sonunda kendi evine koşan kardeşlerimize baktı.

"Birbirlerini buldukları için şanslılar," dedi kısık bir sesle.

Onun bu cümlesini düşünürken, söylediklerinde daha derin bir anlam var mı yoksa sadece gözlem mi yapıyor diye merak ettim.

"Evet, şanslılar," diye ona katıldım.

İkimiz de orada durmuş, daha fazla kar toplayan çocukları izlerken Will derin bir nefes alıp kollarını başının üstüne kaldırdı.

"İçeri dönsem iyi olacak," dedi. Arkasını döndü.

"Will, bekle." O ise bana doğru dönüp ellerini ceplerine soktu ama hiçbir şey söylemedi.

"Dün için üzgünüm. Annem yüzünden," dedim aramızdaki mesafeye bakarken. İki sebepten ötürü onun gözlerine bakamıyordum. Birincisi kar gözlerimi kör ediyordu; ikincisi ona bakmak canımı acıtıyordu.

"Sorun değil, Layken."

Ve birbirimize ilk isimlerimizle hitap etmeye başlamıştık.

Will *kanın* karı lekelediği yere bakıp yerdeki yığını ayağıyla tekmeledi. "O bir anne olarak görevini yerine getiriyor, bunu biliyorsun." Konuşurken yüzüne üzüntü yayıldı. "Ona kızma. Ona sahip olduğun için şanslısın."

Arkasını dönüp evine yürüdü. Dördümüz arasında kalan tek ebeveyn yüzünden şikâyet ederken, onun sadece kardeşine sahip olmasının nasıl bir şey olduğunu düşününce içimi suçluluk duygusu kapladı. Bu konuyu açtığım için kendimden utandım. Anneme yaptığı şey yüzünden kızdığım için kendimden daha da utandım. Bu konuda onunla bir an önce konuşmayarak hata eden bendim. Will her zamanki gibi haklıydı. *Ona* sahip olduğum için şanslıydım.

***

Öğle yemeğinden sonra annemin odasındaki duş çalışmaya başladı, bu yüzden arta kalan yiyecekleri ısıtıp çay demledim. Onları tezgâhtaki her zamanki yerine bırakıp annemi bekledim. Annem nihayet koridorda belirip yiyecekleri görünce bana hafifçe gülümseyip yerine geçti.

"Bu barış teklifi mi yoksa yemeğime zehir mi kattın?" diye sordu peçetesini kucağına sererken.

"Sanırım anlamak için yemen gerekecek."

Annem beni temkinli bir şekilde süzerek yemeğinden bir lokma aldı. Bir süre çiğnedikten sonra bir lokma daha aldı ve neyse ki yere yığılmadı.

"Özür dilerim, anne. Seninle bu konuyu daha önceden konuşmam gerekirdi. Ama çok üzgündüm."

Annem bana acırcasına bakınca kafamı çevirip bulaşıklarla meşgul oldum.

"Lake, ondan ne kadar hoşlandığını biliyorum, gerçekten. Ben de ondan hoşlanıyorum. Ama dün de söylediğim gibi, böyle bir şey mümkün değil. Aptalca bir şey yapmayacağına dair bana söz vermelisin."

"Söz veriyorum, anne. Benimle hiçbir şekilde ilişkisinin olmasını istemediğini açıkça belirtti, o yüzden endişelenmeni gerektiren bir şey yok."

"Umarım yoktur," dedi annem yemeğine devam ederken.

Bulaşıkları yıkamayı bitirdikten sonra Johnny'le ilişkime kaldığı devam etmek üzere oturma odasına döndüm.

6.

"Kalbin yine olmaz diyor
Beni nasıl bir şeye bulaştırdın böyle?
Ama hislerin varken
Seni yükseltip her yere götürebilirler."
- The Avett Brothers, *Living of Love*

Altıncı Bölüm

Sonraki üç hafta daha da fazlalaşan ödevlerimle uğraşmakla ve Will'in sınıfında kendimi iyice dışlanmış gibi hissetmekle geçti. Kardan adamın öldürüldüğü günden sonra onunla hiç konuşmamıştık. O zamandan beri göz teması bile kurmamıştık. Will benden adeta vebalıymışım gibi kaçıyordu.

Michigan'a uyum sağlamakta zorlanıyordum. Belki de Will'le olan her şey taşınmamızı benim için daha da zorlaştırmıştı. Tek yapmak istediğim uyumaktı. Sanırım uykudayken canım yanmadığı için bunu istiyordum.

Eddie erkek arkadaş açısından yaşadığım eksikliği doldurmak için olası taliplerden bahsedip duruyordu, ama bunların hepsini reddetmiştim. En sonunda onunla aramda bir şey olmasını umarak sınıfımızdaki Nick'i yanıma oturtmaya çalışmıştı.

Ama hiçbir şey olmayacaktı.

"Selam, Layken," diye gülümsedi Nick yanımdaki yeni

yerine otururken. "Senin için bir tane daha buldum. Duymak ister misin?"

Son bir hafta içinde, Nick'in günde en az üç Chuck Norris şakasına katlanmak zorunda kalmıştım. Teksaslı olduğum için Nick *"Walker, Texas Ranger'ı"* çok sevdiğim fikrine kapılmıştı.

"Elbette." Ondan artık bu ayrıcalığı esirgemeye kalkışmadım, çünkü işe yaramıyordu.

"Chuck Norris bugün bir g-mail hesabı aldı. Adresi; gmail@chucknorris.com."

İdrak etmem biraz sürdü. Genelde şakalar konusunda oldukça iyiyimdir, ama zihnim son zamanlarda yavaş işliyordu ve bunun da bir sebebi vardı.

Sırf onu memnun etmek için tek kelimeyle "Komik," diye karşılık verdim.

"Chuck Norris sonsuza kadar saymış. Hem de iki kez."

İçimden gülmek gelmese de güldüm. Nick biraz sinirimi bozuyordu, ama cahilliği sevimliydi.

Will sınıfa girince gözlerini Nick'e çevirdi. Nick'in bana bakmamasına rağmen, Will'in içinde küçük bir kıskançlığın yeşerdiğini hayal etmek hoşuma gitti. Son zamanlarda Will sınıfa girdiğinde Nick'e daha fazla ilgi göstermeye dikkat ediyordum. Beni ele geçiren bu yeni arzudan, Will'i kıskandırma arzusundan hiç hoşlanmıyordum. Nick yanlış bir fikre kapılmadan bundan vazgeçmem gerektiğini biliyordum, ama yapamıyordum. Bunun tüm bu meseleye dair üzerinde kontrol sahibi olduğum tek şey olduğunu düşünüyordum.

"Defterlerinizi çıkarın, bugün şiir yazacağız," dedi Will masasına yerleşirken. Sınıfın yarısı homurdandı. Eddie'nin ellerini çırptığını duydum.

"Eşleşebilir miyiz?" diye sordu Nick masasını benimkine doğru ufak ufak yaklaştırırken.

Will ters ters ona baktı. "Hayır."

Nick omuzlarını silkip masasını eski yerine çekti.

"Sizden yarın sınıfın karşısında okuyacağınız küçük bir şiir yazmanızı istiyorum."

Will konuşurken onu izlemek istemediğim için ödevle ilgili notlar almaya başladım. Onun dersini almak kötü bir fikirdi. Söylediği hiçbir şeye odaklanamıyordum. Sürekli onun aklından neler geçtiğini, bizi düşünüp düşünmediğini ve geceleri evinde neler yaptığını merak ediyordum. Evdeyken bile düşündüğüm tek şey buydu. Kendimi her fırsatta yolun karşısına bakarken yakalıyordum. Açıkçası, ders değiştirmemin bile işe yarayacağını sanmıyordum. Hızla eve gider, ondan önce araba yoluna girer ve evine yanaştığında onu pencereden izlerdim. Kendimle oynadığım bu oyun çok yorucuydu. Onun üzerimdeki etkisinden kurtulmanın bir yolunu bulabilmeyi çok istiyordum. O hayatına devam etme konusunda çok iyi bir iş çıkarmışa benziyordu.

"Yarınki sunumunuz için on cümleye ihtiyacınız var. Önümüzdeki haftalarda sayıyı artırabiliriz ve atışma için hazırlayabileceğiniz bir şeyiniz olur," dedi Will. "Unuttuğumu sanmayın. Şimdiye kadar bu sınıftan kimse atışmaya katılmadı. Anlaşma yapmıştık."

Bütün sınıf karşı çıktı.

"Anlaşma bu değildi! Gözlemlemek zorunda olduğumuzu söylemiştiniz. Ama şimdi şiir okumak zorundayız, öyle mi?" diye sordu Gavin.

"Hayır. *Teknik olarak*, buna mecbur değilsiniz. Buradaki

herkesin bir kez atışmaya katılması gerekiyor. Şiir okumak zorunda değilsiniz, sadece gözlemlemenizi istiyorum. Ancak, kurban edilmek için seçilme ihtimaliniz var, o yüzden elinizin altında hazır bir şiirin bulunması hiç de fena olmaz."

Öğrencilerin birkaçı aynı anda *kurban edilmenin* ne demek olduğunu sordular. Will terimi ve rastgele kişinin nasıl seçileceğini açıkladı. O nedenle, her ihtimale karşı atışmaya katılmadan önceki gece öğrencilerin bir şiir hazırlamasını istiyordu.

"Peki ya şiirimizi okumak istiyorsak?" diye sordu Eddie.

"Bakın ne diyeceğim. Bir anlaşma daha yapalım. Atışmaya katılmak isteyenler finalden muaf olacaklar."

"Harika, ben varım," dedi Eddie.

"Gitmezsek ne olacak?" diye sordu Javi.

"O zaman harika bir şeyi kaçırmış olacaksınız. Ve katılım puanınız F olacak," diye yanıtladı Will.

Javi gözlerini devirdi ve Will'in yanıtına homurdanarak karşılık verdi.

"Peki neler hakkında yazabiliriz?" diye sordu Eddie.

Will masasının önüne doğru gidip birkaç santim öteme oturdu.

"Kural yok, istediğiniz konu hakkında yazabilirsiniz. Aşk, yiyecekler, hobileriniz ya da hayatınızda olan önemli bir şey hakkında yazabilirsiniz. *Şiir* öğretmeninizden ne kadar nefret ettiğinizi bile yazabilirsiniz. Tutkulu olduğunuz bir konu olduğu sürece, ne hakkında yazdığınızın önemi yok. Eğer seyirciler tutkunuzu hissetmezse, sizi hissetmezler – ve *inanın* bana bu hiç eğlenceli değil." Tecrübelerine dayanarak konuşuyor gibiydi.

"Peki ya cinsellik? Bu konuda yazabilir miyiz?" diye sordu Javi. Will'i sinirlendirmeye çalıştığı belliydi. Ama Will sakinliğini korudu.

"Herhangi bir şey. Anne ve babanızla başınızı derde sokmadığı sürece ne olduğunun önemi yok. Haftanın son günü atışmaya katılmanıza izin vermeleri için evlerinize not göndereceğim."

"Ya gitmemize izin vermezlerse? Demek istediğim, orası bir *kulüp*," dedi sınıfın arkasındaki öğrencilerden biri.

"Tereddüt etmelerini anlayabilirim. Bu fikirden hoşlanmayan ebeveynler olursa, onlarla konuşurum. Ayrıca, ulaşımın da sorun olmasını istemiyorum. Bu kulüp biraz uzakta, o yüzden sorun olursa, okul taşıtlarından birini alırım. Karşımıza ne tür bir engel çıkarsa çıksın, üstesinden gelebiliriz. Şiir Performansı konusunda çok tutkuluyum ve bunu şahsen tecrübe etmenize fırsat vermezsem, öğretmeniniz olarak hata ettiğimi düşünürüm."

"Yarıyıl zorunluluklarıyla ilgili sorularınıza hafta boyunca yanıt vereceğim. Ama şimdilik, bugünkü görevinize dönelim. Bu derste şiirinizi tamamlayacaksınız. Yarın ise sunumlarına başlayacağız. İşe koyulun."

Defterimi açıp masama koydum. Ne hakkında yazacağıma dair hiçbir fikrim olmadan boş sayfaya baktım. Son zamanlarda aklımdaki tek şey Will'di ve onun hakkında şiir yazmama imkân yoktu.

Dersin sonunda defterimde sadece ismim yazıyordu. Masasında oturan Will'e baktım, dudağının kenarını ısırıyordu. Gözleri masamın üzerinde, henüz yazmadığım şiirin üzerindeydi. Kafasını kaldırınca onu izlediğimi gördü. Üç haftadır ilk kez göz teması kurduk. Şaşırtıcı bir şekilde,

bakışlarını hemen kaçırmadı. Dudağını ısırmasının beni nasıl etkilediğine dair herhangi bir fikri varsa bile, durmadı. Bakışlarının yoğunluğu aniden kızarmama sebep olurken sınıf ısındı. Teneffüs zili dışında bakışlarını hiçbir şey delemezdi. Kalkıp kapıya doğru yürüdü ve dışarı çıkan öğrencileri için kapıyı açık tuttu. Hemen defterimi kaldırıp çantamı omzuma astım. Sınıftan çıkarken onunla göz teması kurmadım ama onun beni izlediğini hissedebiliyordum.

Onun tam da beni unuttuğunu sandığım anda böyle bir şey yaptı. Günün geri kalanını sessizce Will'in bu tavrının analizini yaparak geçirdim. En sonunda bir karara vardım: Onun da kafası benimki kadar karışıktı.

***

Cipime doğru yürürken güneşin sıcaklığını yüzümde hissetmek beni rahatlattı. Ekim ayına girerken hava şaşırtıcı derecede soğuktu. Önümüzdeki iki haftanın hava tahminleri kış her şeyiyle yüzünü göstermeden önce kara karşı verilmiş hoş bir mola olacaktı. Anahtarı kontağa yerleştirip çevirdim.

Hiçbir şey olmadı.

Harika, cipim bozulmuştu. Ne yaptığımı bilmiyor olsam da kaputu açıp içine baktım. Burada bir sürü kablo ve metal vardı, mekanik bir açıdan görebildiğim tek şey buydu. Akünün neye benzediğini biliyordum, o yüzden bagajdan bir manivela alıp aküye vurdum. Başarısız bir motoru çalıştırma girişiminden sonra bıkkınlıkla aküye daha sert bir şekilde vurmaya başladım.

"Bu hiç iyi bir fikir değil."

Çantasını göğsüne çaprazlama asan ve her zamanki halinden ziyade bir öğretmene benzeyen Will yanıma geldi.

"Yaptığım çoğu şeyin iyi bir fikir olmadığını düşündüğünü açıkça belirtiyorsun," dedim dönüp dikkatimi tekrar kaputun altına verirken.

"Sorun ne, çalışmıyor mu?" Will kafasını kaputun altına sokup kabloları kurcalamaya başladı.

Ne yaptığını anlamıyordum. Bana benimle konuşmak istemediğini söylüyor, sınıfta beni bakışlarıyla alt ediyor ve şimdi de kaputun altına girmiş, bana yardım etmeye çalışıyordu. Onun bu istikrarsızlığından hiç hoşlanmıyordum.

"Ne yapıyorsun, Will?"

Will kaputun altından çıkıp kafasını eğerek bana baktı. "Ne yapıyor gibi görünüyorum? Cipine ne olduğunu anlamaya çalışıyorum." Şoför mahalline yürüyüp koltuğa oturdu ve motoru çalıştırmaya çalıştı.

Kapıya kadar onu takip ettim. "Bunu *neden* yaptığından söz ediyorum. Seninle konuşmamı istemediğini açıkça belirttin."

"Layken, sen otoparkta mahsur kalan bir öğrencisin. Arabama binip öylece uzaklaşamam."

Onun yaptığı bu yorum ne kadar doğru olsa da, canımı acıttı. Yanlış kelimeleri seçtiğini anlayınca içini çekip arabadan indi ve tekrar kafasını kaputun altına soktu.

"Dinle, böyle söylemek istemedim," dedi Will kabloları kurcalamaya devam ederken.

Onun yanında durup kafamı kaputun altına soktum ve elimden geldiğince doğal görünmeye çalışarak açıklamama devam ettim.

"Bu çok zor, Will. Senin için bu durumu kabul etmek

ve geride bırakmak çok kolay oldu. Benim için o kadar kolay olmadı. Tek düşündüğüm şey bu."

Will iki eliyle kaputun kenarlarından tutup bana doğru döndü.

"Benim için *kolay* olduğunu mu sanıyorsun?" diye fısıldadı.

"Öyle görünüyor."

"Lake, hiçbir şey kolay olmadı. Her gün işimin bizi birbirimizden ayıran şey olduğunu bilerek işe gitmek benim için başlı başına bir mücadele." Will arabaya arkasını dönüp yaslandı. "Caulder olmasaydı, seni koridorda gördüğüm gün istifa ederdim. Bir sene izin alır... sen mezun olana kadar beklerdim." Bana doğru dönüp daha kısık bir sesle konuştu. "İnan bana, aklımdan her türlü senaryoyu geçirdim. Benim yüzümden acı çektiğini, benim yüzümden üzgün olduğunu bilmenin nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?"

Sesindeki içtenlik şaşırtıcıydı. Bunu duymayı hiç beklemiyordum. Son birkaç haftadır, onun beni hiç umursamadığına ikna olmuştum.

"Üzgünüm. Sanmıştım ki – "

Will cümlemi yarıda kesip arabaya döndü. "Akün iyi durumda, arıza alternatörde olabilir."

Nick'in yanımıza gelip, "Araba çalışmayacak mı?" diye sorması Will'in neden birden daha temkinli davranmaya başladığını açıklıyordu.

"Hayır, Bay Cooper yeni bir alternatöre ihtiyacım olduğunu düşünüyor."

"Bu çok kötü," dedi Nick kaputun altına bakarken. "İstersen seni eve bırakabilirim."

Karşı çıkacakken Will engel oldu.

"Bu harika olur, Nick," dedi Will cipin kaputunu kapatırken.

Will'e ters bir bakış attım ama o itirazıma aldırmadı. Uzaklaştı ve böylece bana Nick'le eve gitmekten başka seçenek bırakmadı.

"Şu tarafa park ettim," dedi Nick ve arabasına doğru ilerledi.

"Önce eşyalarımı almama izin ver." Çantama uzandım ve elim boş kontağa gitti. Will yanlışlıkla anahtarlarımı almış olmalıydı. Anahtarların onda olmama ihtimaline karşı kapıyı kilitlemedim. Zaten kabaran faturaya bir de çilingir ücreti eklemek istemiyordum.

"Vay canına. Güzel araba," dedim Nick'in aracına vardığımızda. Küçük siyah bir spor arabaydı. Ne tür bir araba olduğunu bilmiyordum, ama üzerinde tek bir toz lekesi yoktu.

"Benim değil," dedi Nick arabaya bindiğimiz sırada. "Babamın. İşe gitmediği zaman arabayı kullanmama izin veriyor."

"Yine de, güzel. Chapman İlköğretim Okulu'na uğramamızın bir sakıncası var mı? Kardeşimi almam gerekiyor."

"Sorun değil," dedi Nick ve sola dönüp otoparktan çıktı.

"Söyle bakalım, Yeni Kız. Teksas'ı özlüyor musun?" Bir ay olmasına rağmen, Nick bana hâlâ *yeni kız* diyordu.

"Evet," diyerek kısa bir yanıt verdim

Nick bir süre daha havadan sudan konuşmaya çalıştı ama soruları değişmeceli olmasa bile öyleymiş gibi dav-

randım. O birdenbire gelmeden önce Will'in bana söylediği şeyleri düşünmeden edemiyordum. En sonunda sohbet havasında olmadığımı anlayan Nick radyoyu açtı.

Kel'in okuluna yanaştık ve cipimde olmadığımdan Kel'in beni görebilmesi için arabadan indim. Kel beni fark edince koşarak yanıma geldi, Caulder da onu izledi. "Hey, cipin nerede?"

"Çalışmadı. Atla, bizi eve Nick bırakacak."

"Ah. Caulder'ın da bugün bizimle gelmesi gerekiyor."

Arka kapıyı açtım ve ikisi küçük koltuklara yerleşti. Arabaya hayranlıklarını gizleyemediler. Kısa yolculuğun geri kalanı Nick'in arabasını Transformers'la kıyaslamakla geçti.

Eve vardığımızda Kel ve Caulder arabadan atlayıp içeriye koştular. Nick'e teşekkür edip çocukların peşinden eve doğru ilerlerken onun kapısını açtığını duydum.

"Layken, bekle," diye peşimden seslendi Nick.

Ah. Neredeyse kurtulmak üzereydim. Arkamı döndüğümde onun araba yolumuzda durduğunu gördüm. Gergin görünüyordu.

"Haftanın ilerleyen günlerinde Eddie, Gavin ve ben Getty Pizza'ya gideceğiz. Gelmek ister misin?"

Nick'le bariz bir şekilde flört etmekten kaçınmam gerekirdi. Onun yanlış bir fikre kapılmasına neden olduğum için kendimi suçlu hissettim.

"Bilmiyorum. Annemle konuşmalıyım. Sana yarın haber veririm, olur mu?" Nick'in gözlerinin umutla dolduğunu görünce, hiç uzatmadan onu reddetmiş olmayı diledim. Onu daha fazla umutlandırmak istemiyordum.

"Evet. Yarın. Görüşürüz." Nick arabasına binip uzaklaştı.

Eve girdiğimde, Kel ve Caulder taburelerine oturmuşlar, ödevlerini yapıyorlardı. "Caulder, yoksa artık bizimle mi yaşayacaksın?"

Caulder, Will'inkilere benzeyen kocaman yeşil gözleriyle bana baktı. "İstersen evime gidebilirim."

"Hayır. Şaka yapıyordum. Burada olman hoşuma gidiyor, bu küçük sürüngeni benden uzakta tutuyorsun." Kel'in omzunu sıkıp bir içecek almak için mutfağa gittim.

"Nick denen çocuk senin erkek arkadaşın mı? Kardeşimin senin erkek arkadaşın olacağını sanıyordum."

Caulder'ın gözlemi karşısında hazırlıksız yakalanınca meyve suyunu ağzımdan püskürttüm. "Hayır, ikisi de benim erkek arkadaşım değiller. Kardeşin ve ben sadece arkadaşız, Caulder."

"Ama Layken," dedi Kel, Caulder'a hınzır bir şekilde sırıtarak. "O gece eve döndüğünüzde seni onu öperken gördüm. Araba yolunda. Yatak odamın penceresinden sizi izliyordum."

Yüreğim ağzıma geldi. Yanlarına gidip ellerimi kararlı bir şekilde bara koydum.

"Kel, az önce söylediğin şeyi sakın tekrarlama, anladın mı?"

Kel'in gözleri kocaman oldu, o ve Caulder taburelerine sinerken barın üzerinde onlara doğru eğildim.

"Ben ciddiyim. Gördüğünü sandığın şeyi görmedin. Az önce söylediğin şeyi tekrarlarsan, Will'in başı büyük bir derde girer. Çok ciddiyim."

Mutfaktan çıkarken ikisi de kafalarını salladılar. Defterimi çantamdan çıkarıp yatağın üstüne attım ve yatağın bir köşesine oturup ödevimi yapmaya koyuldum, ama yapa-

madım. Will ve bana dair herhangi bir şeyin ortaya çıkması düşüncesi dikkatimi dağıttı. Birlikte olamayacağımız gerçeğinden her ne kadar nefret etsem de, onun kovulması fikrinden daha çok nefret ediyordum. Bu işe ihtiyacı vardı. Will anne babası öldüğünde benden sadece bir yaş büyüktü ve bir anda bir ebeveyn oluvermişti. Düşündükçe, aldığı karar yüzünden Will'i suçladığım için kendimi daha çok suçlu hissediyordum. Birlikte olamayışımızın sebep olduğu üzüntü Will'in yaşadıklarına kıyasla hafif kalırdı. Her geçen gün, kendimi Will'in bir akranı gibi hissetmek yerine onun öğrencisi gibi hissediyordum.

Henüz başlayamadığım şiir üzerinde çalışmaya karar verdim ama yarım saat sonra annem odama girdiğinde hâlâ boş sayfaya bakıyordum.

"Cipin nerede?"

"Ah, sana söylemeyi unuttum. Çalışmadı, alternatörü ya da öyle bir şeyi bozukmuş. Okulun otoparkında duruyor."

"Nasıl olur da böyle bir şeyden bahsetmeyi unutabilirsin?" dedi annem bıkkınlıkla.

"Özür dilerim. Eve geldiğimde uyuyordun. Bütün hafta hasta olduğun için seni uyandırmak istemedim."

Annem içini çekip yatağıma oturdu. "Arabanı ne zaman yaptırabileceğimi bilmiyorum. Sonraki birkaç gün çalışacağım. Bir çaresini bulana kadar aracın birkaç gün okulda kalmasının sakıncası var mı?"

"Yarın sorarım. Orada olduğunu fark edeceklerini bile sanmıyorum."

"Pekâlâ. İşe gitmeliyim." Annem gitmek üzere ayağa kalktı.

"Bekle. Vardiyan birkaç saat sonra başlıyor."

"Halletmem gereken birkaç şey var." Annem kapıyı kapatıp beni cevabının doğruluğunu sorgular bir halde orada bıraktı.

***

Duştan çıkıp saçlarımı kuruttuğum sırada kapının çaldığını duydum. Saç kurutma makinesini durdurup bir süre dinledikten sonra zil tekrar çaldı.

"Kel, kapıya bak!" diye bağırdım eşofman altımı giyerken. Hâlâ ıslak olan saçlarımı bir tokayla tutturup kafamda topuz yaparken askılı bir bluz giydim. Zil tekrar çaldı.

"Kel!" diye bağırdım ön kapıya giderken. Gözetleme deliğinden bakınca Will'in dışarıda olduğunu gördüm, kollarını göğsünün üzerinde birleştirmiş, titriyordu. Onu görünce kalbim duracak gibi oldu ve hemen girişteki aynada kendime baktım. Elbette, duştan yeni çıkmış gibi görünüyordum. En azından, ayağımda Kel'in ev ayakkabıları yoktu. Ah. Bu neden umurumdaydı ki sanki?

Kapıyı açıp ona içeri girmesi için işaret ettim. Will ise kapıyı arkasından kapatabileceğim kadar içeri girdi ama daha fazla ilerlemedi.

"Caulder'ı almalıyım. Banyo zamanı."

Will göğsünde birleştirdiği kollarını indirmemişti, kısa ve öz konuşuyordu. O an ondan herhangi bir itiraf duyamayacağımı anladım, bu yüzden ona bana bir saniye vermesini söyleyip Caulder'ı getirmeye gittim.

Kel'in ve annemin odalarından sonra kontrol edebileceğim başka oda kalmayınca kendi odamı kontrol ettim.

"Burada değiller Will," dedim oturma odasına döndüğüm sırada.

"Ama burada olmalılar. Benim evimde değiller." Will koridorda ilerleyip onlara seslenerek odaları kontrol etti. Bahçe kapısını açıp dışarının ışığını yaktım ve küçük arka bahçeyi hızla gözden geçirdim.

"Arka bahçede de yoklar," dedim tekrar oturma odasında buluştuğumuzda.

"Evi tekrar kontrol edeceğim," dedi Will.

Will yolun karşısına geçerken ben de onu izledim. Dışarısı karanlıktı ve sıcaklık günün erken saatlerine nazaran oldukça düşmüştü. Will'in evine doğru ilerlerken endişem arttı. Kel ve Caulder'ın gecenin bu saatinde dışarı çıkmayacaklarını biliyordum. İki evin birinde değillerse nereye gidebilirlerdi, bir türlü aklım almıyordu.

Will hızla evi gözden geçirdi. Mutfağı geçip evin kalan bölümlerini görmediğimden evin içinde dolaşma düşüncesinden rahatsız oldum ve girişte beklemeyi tercih ettim.

"Burada değiller," dedi Will sesindeki belirsizliği gizleyemeden. Durumun ciddiyetini fark ederken ellerimi ağzıma götürdüm. Gözlerimdeki korkuyu gören Will kollarını bana doladı.

"Onları bulacağız. Bir yerde oyun oynuyor olmalılar." İçimi rahatlatmaya çalışması kısa sürdü ve beni bırakıp dışarı çıktı. "Arka bahçeyi kontrol et; dışarıda buluşuruz," dedi.

İkimiz de onlara seslenirken göğsümdeki panik duygusu arttı. Dört yaşındaki Kel'e bakıcılık yaparken onu kaybettiğimi sandığım anı hatırladım. Yirmi dakika boyunca evi aradıktan sonra en sonunda pes edip annemi aramıştım. Annem hemen polisi aramış ve polis de dakikalar sonra eve gelmişti. Annem eve vardığında polis hâlâ evi

arıyordu, kapıdan içeri girdiğinde endişeli bakışları içime işlemişti ve ikimiz birden ağlamaya başlamıştık. On beş dakikadan fazla bir süre aradıktan sonra, polis memurlarından biri Kel'i banyo dolabında katlı havluların üzerinde uyurken bulmuştu. Anlaşılan benden saklanırken uyuyakalmıştı.

Will'in arka bahçesine bakarken aynı rahatlık hissinin içimi kaplamasını umuyordum, ama orada da yoklardı. Evin yan tarafını dolaştım ve Will'in araba yolunda durmuş, arabasının içine baktığını gördüm. Ona doğru koştuğumu görünce Will parmağını dudaklarına götürüp sessiz olmamı işaret etti. Arka koltuğa baktım, Kel ve Caulder yere kıvrılmışlar, parmaklarını ve ellerini silah şeklinde tutuyorlardı ve ikisi de uyuyakalmıştı.

Rahat bir nefes verdim.

"Onlardan kesinlikle nöbetçi olmaz," diye fısıldadı Will.

"Evet, kesinlikle olmaz."

İkimiz de öylece durup kardeşlerimize baktık. Will kolunu bana dolayıp omuzlarımı hafifçe sıktı. Sarılışı uzun sürmedi, o yüzden kardeşlerimizin güvende olmasının onu rahatlattığını ifade etmekten başka bir niyeti olmadığını anladım.

"Hey, onları uyandırmadan söyleyeyim, içeride sana ait bir şey var." Will evine doğru yürüdü, ben de mutfağına kadar onu takip ettim.

Kalbim hâlâ gümbür gümbür atıyordu, ama bunun sebebi kardeşlerimizi aramamız mıydı yoksa Will'in varlığının bir sonucu muydu, bilmiyordum.

Will çantasından bir şey çıkarıp bana verdi. "Anahtarların," dedi onları avucuma bırakırken.

"Ah, teşekkürler," dedim biraz hayal kırıklığına uğrayarak. Elinde ne olmasını umduğumu bilmiyordum, ama istifa mektubu olmasını diliyordum.

"Artık çalışıyor. Yarın arabanı eve getirebilirsin." Will gidip kanepeye oturdu.

"Ne? Onu tamir mi ettin?" diye sordum.

"*Ben* tamir etmedim. Öğleden sonra alternatör takmayı bilen birini buldum."

O an onun otoparkta yaptığı yorum aklıma geldi. Nedense Will'in başka bir öğrencisinin aracına alternatör taktıracağından şüpheliydim.

"Will, bunu yapmana gerek yoktu," dedim kanepede onun yanına otururken. "Ama teşekkürler. Sana ücretini öderim."

"Endişelenme. Son zamanlarda Caulder konusunda bana çok yardımcı oldunuz, en azından bu kadarını yapmama izin ver."

Ve bir kez daha, ne söyleyeceğimi bilmediğimi fark ettim. Kendimi sargı bezi konusundaki yardımından sonra ona karşı yapacağım bir sonraki hamlemi düşünür halde mutfağında dikildiğim o günkü gibi hissettim. Kalkıp gitmem gerektiğini biliyordum, ama burada yanında olmak hoşuma gidiyordu. Kendimi her ne kadar ona karşı borçlu hissetsem de. En sonunda konuşacak cesareti bulabildim.

"Daha önceki sohbetimizi şimdi bitirebilir miyiz?"

Will kanepeye iyice yerleşti ve ayaklarını önümüzdeki sehpaya yasladı. "Duruma bağlı," dedi. "Bir çözüme ulaştın mı?"

"Hayır," diye yanıtlarken aklıma olası bir çözüm geldi. Başımı kanepenin arkasına yaslayıp kısık bir sesle fikrimi dile getirdim.

"Birbirimize karşı hissettiğimiz bu duyguların... daha karışık olduğunu düşün." Bir süre duraksadım. Onun bu yeni önerimi nasıl karşılayacağını bilmiyordum, o yüzden temkinli davrandım. "G.E.D. (Genel öğretim geliştirme) sınavına girmek benim için sorun olmazdı."

"Bu saçmalık," dedi Will beni sertçe süzerek. "Sakın bunu aklından geçirme. Okulu bırakman söz konusu bile değil, Lake."

Yine *Lake* oldum.

"Bu sadece bir fikirdi," dedim.

"Ama aptalca bir fikir."

Sessizce düşündük, ama ikimiz de başka bir çözüm bulamadık. Kafamı yasladığım kanepede bir süre daha onu izledim. Will ise kollarını başının arkasında birleştirmiş, tavana bakıyordu. Çenesi kaskatıydı ve dalgın bir şekilde eklemlerini kıtlatıyordu.

Üzerinde öğretmenlik yaparken giydiği giysiler yoktu. Bunun yerine bedenine tam olarak oturan sade beyaz bir tişört ve neredeyse benim giydiğime benzer gri bir yürüyüş pantolonu vardı. O gece ilk kez saçlarının ıslak olduğunu fark ettim. Haftalardır ona bu kadar yakın olmamıştım; kokusunu unutmaya başlamıştım. Tıraş losyonunun kokusunu içime çektim. Yağmur yağmadan önceki Teksas havasına benziyordu. Şimşeğin kokusu olsaydı, Will'in öyle kokacağını düşünüyordum.

Sol kulağının altında çok az tıraş köpüğü kalmıştı. Elimi içgüdüsel bir şekilde boynuna götürüp onu sildim. Will irkilerek bana dönünce ona neden dokunduğumu göstermek istercesine parmağımı havaya kaldırdım. Elimi kendisine doğru çekip tıraş köpüğünü tişörtüne sildi.

Sessizce birbirimize bakmaya devam ederken, ellerim Will'in göğsünün üzerinde kaldı. Avucum dümdüz kalbinin üzerindeydi ve hızla attığını hissedebiliyordum. Aramızdaki bu alışverişin yanlış olduğunun farkındaydım ama bana son derece doğru geliyordu.

Will elimin göğsü üzerinde kalmasına ve nefes alışına bağlı olarak hareketlilik göstermesine izin verdi. Gözlerinde bugün beni derste izlerken olduğu gibi bir ifade vardı. Ama bu kez, fiziksel tepkim daha yoğundu ve eğilip onu öpmemek için kendimi zor tutuyordum. Bir aydan uzun bir süredir onunla bu şekilde konuşmak istiyordum. O, ben yokmuşum gibi davranmaya başlamadan ona söylemek istediğim çok şey vardı. Ama bu gece evinden çıkar çıkmaz soyutlamanın geri dönecek olmasından korkuyordum. Haftalardır ona söylemek istediğim şeyi söylemeye karar verdim.

"Will?" diye fısıldadım. "Mezun olana kadar seni bekleyeceğim."

Will nefesini verip gözlerini kapatırken başparmağıyla elimin tersini okşadı. "Bu uzun bir süre, Lake. Bir sene içinde çok şey olabilir." Avucumda nabzının hızlandığını hissettim.

Bana ne olduğunu bilmiyordum, ama ona yaklaşıp yüzünü kendime doğru çevirdim. Bana bakmasına ihtiyacım vardı.

Will benimle göz göze gelmeyi reddetti. Aksine, bakışları yavaşça kolumdan yukarı doğru çıkan eline odaklandı. Öpüştüğümüz ilk gece içimde hissettiğim tüm duygular geri dönmüştü. Onun dokunuşunu çok özlemiştim.

Will elini omzuma götürürken onu izledim. Parmakla-

rını bluzumun askılarının altına soktu. Ayaklarını önündeki sehpadan indirip vücudunu bana çevirirken hareketleri ağır ve düzenliydi. Yavaşça eğilip dudaklarını omzuma dokundururken ifadesi çelişkiyle doluydu. Nefesimi verip kollarımı ona doladım. Dudakları omzumdan boynuma doğru ilerlerken nefes alışı ağırlaştı. Oda etrafımda dönmeye başladığı için gözlerimi kapattım. Dudakları çenemi bulup dudaklarıma yaklaştı. Onun uzaklaştığını hissedince gözlerimi açtım, beni izliyordu. Bir an tereddüt ettikten sonra dudakları benimkilerle buluştu.

Daha önceki öpücükleri narin ve düzgündü. Ama bu kez ellerini bluzumun altına sokup beni belimden yakalarken daha farklı bir açlık vardı. Öpücüklerine aynı tutkuyla karşılık verdim. Ellerimi saçlarının arasında gezdirip onu kendime doğru çekerken kanepeye uzandım. Vücudu üzerime yerleşir yerleşmez, Will dudaklarını benden ayırdı ve doğruldu.

"Durmak zorundayız," dedi. "Bunu yapamayız." Gözlerini sımsıkı kapatıp kafasını kanepeye yasladı.

Doğrulup itirazına aldırmadan elimi onun boynuna ve saçlarına götürdüm. Dudaklarımı onunkilere dokundurdum ve kucağına yerleştim. Will ellerini belime dolayarak beni kendisine doğru çekerken öpücüğüme öncekine kıyasla daha tutkulu bir şekilde karşılık verdi. Haklıydı; her defasında daha iyiye gidiyordu.

Ellerim tişörtünün ucunu bulup kaldırdı. Tişörtü aramızdan geçerken dudaklarımız kısa bir süreliğine birbirinden ayrıldı. Ellerimi göğsüne koyup kaslarının kıvrımları üzerinde hareket ettirirken öpüşmeye devam ettik. Kollarımdan tutup beni kanepeye yatırdı. Dudaklarının tekrar

dudaklarımı bulmasını bekledim, o ama aksine benden uzaklaşıp ayağa kalktı.

"Layken, kalk!" dedi ve elimi tutup beni kanepeden kaldırdı.

Ayağa kalktım, olanlara kendimi öylesine kaptırmıştım ki, nefes nefeseydim.

"Bu – bu olamaz!" O da nefesini kontrol etmeye çalışıyordu. "Ben artık senin *öğretmeninim*. Her şey değişti, bunu yapamayız."

Zamanlaması çok kötüydü. Dizlerim o kadar güçsüzdü ki, destek almak için kanepeye oturdum. "Will, hiçbir şey söylemem. Yemin ederim." Onun az önce aramızda olanlardan pişman olmasını istemiyordum. Bir an için ait olduğumuz yere döndüğümüzü hissetmiştim. Ama saniyeler sonra, kafam yine karışmıştı.

"Özür dilerim, Layken, ama bu doğru değil," dedi Will bir ileri bir geri yürürken. "Bu ikimiz için de iyi değil. Bu *senin* için hiç iyi değil."

"Benim için neyin iyi olup olmadığını bilmiyorsun," diye çıkıştım. Yine savunmacı bir tavır takınmıştım.

Will yürümeyi bırakıp yüzünü bana döndü. "Beni beklemeyeceksin. Hayatının en güzel yılı olması gereken dönemden vazgeçmene izin vermeyeceğim. Benim erkenden olgunlaşmam gerekti, senden de aynı şeyi bekleyemem. Bu hiç adil olmaz. Beni beklemeni istemiyorum, Layken."

Onun tavrındaki bu değişiklik ve adımın ağzından çıkış şekli odadaki oksijenin azalmasına neden oldu. Sersemledim.

"Hiçbir şeyden vazgeçmeyeceğim," dedim güçsüzce. Yeterli enerjiyi toplayabilseydim, haykırabilirdim.

Will tişörtünü alıp kafasından geçirirken benden uzaklaştı. Oturma odasının öteki tarafına yürüdü ve koltuğun arkasını tutarken başı omuzlarının arasına düştü.

"Hayatım sorumluluklardan ibaret. Tanrı aşkına, ben bir *çocuk* yetiştiriyorum. Senin ihtiyaçlarına öncelik veremem. Hatta *ikinci* sıraya bile koyamam. Üçüncü sırada olmaktan çok daha iyisini hak ediyorsun."

Kalkıp onun yanına gittim ve koltuğun önünde diz çöktüm. "Sorumlulukların benden önce gelmeli, bu yüzden seni beklemek istiyorum, Will. Sen iyi birisin. Kusurun olduğunu sandığın şey yüzünden sana âşık oluyorum."

Son sözlerim kontrolümü tamamen kaybetmişim gibi yavaş yavaş dudaklarımdan döküldü. Ama bunları söylediğime pişman olmadım.

Will ellerini ellerimden çekip kararlı bir şekilde yüzümün iki yanına koydu. Gözlerimin içine baktı. "Bana âşık *olmayacaksın*." Bunu emir verir gibi söylemişti. "Bana âşık *olamazsın*." Çenesi yeniden kenetlenirken ifadesi sertleşti. Yüzümü bırakıp kapıya doğru yürüdüğü sırada gözlerimin dolduğunu hissettim.

"Bu gece olanlar – " Will konuşurken kanepeyi işaret etti. "Bir daha tekrarlamayacak. Bir daha *olmayacak*." Benden çok kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi konuşuyordu.

Will dışarı çıktıktan sonra kapıyı sertçe arkasından kapatıp beni oturma odasında yalnız bıraktı. Mide bulantım şiddetlenirken ellerimi karnıma götürdüm. Bir an önce kendimi toparlamazsam, evden dışarı çıkabilecek gücü kendimde bulamayacaktım. Burnumdan nefes alıp ağzımdan verdim ve ondan geriye saydım.

Bu küçükken babamdan öğrendiğim bir baş etme yöntemiydi. Eskiden anne ve babamın "duygusal doluş" dedikleri şeyi yaşardım. Ben geriye sayarken babam kollarını bana dolar ve sıkıca sarılırdı. Bazen sırf onun bana sıkıca sarılması için öfke nöbeti geçiriyormuş gibi yapardım. Babamın tam şu anda bana sarılması için neler vermezdim.

O sırada ön kapı açıldı ve Will kollarında uyuyan Caulder'la içeri girdi. "Kel uyandı ve eve gidiyor. Sen de gitmelisin," dedi kısık bir sesle.

Çok utandım. Az önce aramızda olanlar yüzünden kendimi çaresiz ve ondan daha *zayıf* hissettiğim için utandım. Anahtarlarımı sehpanın üzerinden alıp kapıya yöneldim ve tam karşısında durdum.

"Sen *pisliğin tekisin*," dedim. Dönüp dışarı çıktım ve kapıyı arkamdan sertçe çarptım.

Yatak odama varır varmaz yatağıma yığılıp ağladım. Olumsuz olmasına rağmen nihayet şiirim için ilham bulmuştum. Bir kalem alıp kâğıda düşen gözyaşlarımı silerek yazmaya başladım.

7.

"Benim gibi olamazsın
Ama buna sevinmelisin
Üzüntüyü görüyor ama hissetmiyorum
Eski Teneke Adam gibiyim."
- The Avett Brothers, *Tin Man*

Yedinci Bölüm

Elizabeth Kubler Ross'a göre, sevdiği birini kaybeden bir insan yas tutarken beş evreden geçerdi. *İnkâr*, *öfke*, *pazarlık*, *depresyon* ve *kabullenme*.

Teksas'ta yaşarken lise ikinci sınıfın ikinci yarıyılında psikoloji dersi almıştım. Dördüncü evreyi tartışırken, okul müdürü bir hayalet gibi rengi solmuş bir halde sınıfa girmişti.

"Layken, koridorda biraz konuşabilir miyiz?"

Müdür Bass iyi bir adamdı. Tombul bir karnı, elleri ve tombul olabileceğini ummadığınız yerleri bile tombul olan bir adamdı. Teksas'ta alışılmadık serin bir bahar günüydü, ama müdürün kollarının altındaki ter halkalarından bunu anlamanız mümkün değildi. Bay Bass koridorlar yerine ofisinde kalmayı tercih eden bir müdürdü. Asla sorun çıkarmaz, sorunun ayağına gelmesini beklerdi. Öyleyse, neden buraya gelmişti?

Ayağa kalkıp sınıfın kapısına olabildiğince yavaş adım-

larla yürürken midemde huzursuz bir his belirdi. Müdür benimle göz teması kurmaktan kaçınıyordu. Ona bakınca bakışlarını yere çevirdiğini hatırlıyordum. Benim için üzülüyor gibiydi. Ama neden?

Koridora çıktığımda annemi rimeli yanaklarına akmış bir halde orada dururken buldum. Gözlerindeki ifade neden orada olduğunu söylüyordu. Neden *onun* orada olduğunu ve babamın olmadığını.

"Nasıl?" Ağlamaya başladığımı hatırlıyordum. Annemse kollarını bana dolayıp yere yığılmıştı. Onu ayakta tutmaya çalışmak yerine ben de onunla birlikte yere çökmüştüm. O gün okulumun koridorunda yasın ilk evresini; *inkâr*ı yaşadık.

***

Gavin şiirini okumaya hazırlanıyordu. Sınıfın ortasında durdu, tuttuğu kâğıt parmaklarının arasında titrerken boğazını temizleyip okumaya başladı.

Gavin'in varlığını görmezden gelip Will'e odaklanırken yasın beş evresinin sadece sevilen biri kaybedildiğinde geçerli olup olmadığını merak ettim. Bu sistemin hayatın bir kısmı olan ölüm için de geçerli olabilir miydi? Eğer öyleyse, o halde kesinlikle ikinci evreyi; *kızgınlığı* yaşıyordum.

"Adı ne, Gavin?" diye sordu Will. Masasında oturmuş, öğrenciler şiirlerini okudukça not alıyordu. Bu kadar özenli olması, benim dışımda her şeye odaklanması beni sinirlendirdi. Bana kendimi kocaman, görünmez bir boşlukmuşum gibi hissettirmesi beni çok kızdırıyordu. Çirkin kırmızı kaleminin ucunu saran dudakları daha dün gece boynumda ilerliyordu.

Beni öptüğü anı zihnimde belirdiği kadar çabuk bir şekilde aklımdan çıkardım. Bunun ne kadar süreceğinden emin değildim, ama üzerimdeki etkisinden kurtulmaya kararlıydım.

"Şiirime isim vermedim," diye karşılık verdi Gavin. Sınıfın ortasında duruyordu ve şiirini okuması beklenen sondan ikinci öğrenciydi. "Sanırım *Teklif Hazırlığı* diyebiliriz?"

"*Teklif Hazırlığı*, devam et öyleyse," dedi Will beni sinirlendiren öğrenmen tonuyla.

"Öhömm," diye boğazını temizledi Gavin. Okumaya başlayınca elleri daha çok titremeye başladı.

Bir milyon, elli bir bin iki yüz dakika
Seni yaklaşık bu kadar zamandır seviyorum,
Seni bu kadar zamandır ***düşünüyorum***,
Bu kadar zamandır senin için ***endişeleniyorum***,
Bu kadar zamandır senin için Tanrı'ya ***şükrediyorum***,
Bu kadar zamandır ***evrendeki bütün tanrılara*** senin için teşekkür ediyorum.

Bir milyon
Elli bir bin
İki
Yüz
Dakika...

Bir milyon, elli bir bin iki yüz dakikadır
Beni ***gülümsetiyorsun***,
Bana ***hayal kurduruyorsun***,
Beni ***inandırıyorsun***,
Bana ***keşfettiriyorsun***,
Beni ***hayran bırakıyorsun***,
Ve ***hayatıma*** değer vermemi sağlıyorsun.

(Gavin sınıfın arka tarafında Eddie'nin oturduğu yere gitti. Onun karşısına geçip bir dizinin üzerine çöküp şiirinin son mısrasını okudu.")

Ve tam ***bir milyon, elli bir bin iki yüz dakika sonra***, sana ***evlenme teklif edip hayatının*** geri kalan ***bütün*** dakikalarını benimle paylaşmanı isteyeceğim.

Eddie gülümseyerek eğilip ona sarıldı. Sınıftaki kızlar kendilerinden geçerken, erkekler homurdanmaya başladılar. Ben ise yerimde kıpırdanıp duruyor ve günün son şairinin sınıfın huzuruna çıkmasını bekliyordum: *Kendimi*.

"Teşekkürler, Gavin, yerine geçebilirsin. İyi iş." Will şiirimi okumamı söylerken kafasını notlarından kaldırmadı. Adımı söylerken sesi yumuşak ve endişeliydi. "Layken, sıra sende."

Hazırdım. Şiirim konusunda kendimi iyi hissediyordum. Kısa ama özdü. Çoktan ezberlemiştim, bu yüzden sınıfın önüne çıkarken şiirimi masamda bıraktım.

"Bir sorum var." Bir ay önce sınıfına girdiğimden beri

ilk kez Will'e hitap ettiğimi fark edince kalbim gümbür gümbür atmaya başladı. O ise bir sorum olduğunu kabul edip etmemesi gerektiğine karar verememiş gibi tereddüt etti. Hafifçe kafasını salladı.

"Şiir kafiyeli değilse ne olur?" diye sordum.

Will sormak istediğim şeyin ne olduğunu anlamamış gibiydi, ama sorumun bu olmasına sevinmiş görünüyordu.

"Sorun değil. Unutma, kural yok." Sorumu yanıtlarken Will'in sesi hafifçe çatladı. Onun yüzünden dün gece aramızda olanların hâlâ tazeliğini koruduğunu görebiliyordum. Böylesi daha iyiydi.

"Güzel. Pekâlâ," diye kekeledim. "Şiirimin adı *Adi*." Sınıfın önüne geçip şiirimi ezberimden gururla okudum.

Sözlüğe...

ve ***bana*** göre...

adi kelimesinin otuzdan fazla anlamı ve karşılığı var.

(Hızla kelimeleri haykırdım; Will de dâhil olmak üzere bütün sınıf irkildi)

Ahmak, budala, zalim, aşağılık, kaba, haşin, kötü, iğrenç, kalpsiz, hain, zehirli, amansız, zorba, kindar, gaddar, alçak, barbar, sert, yabani, duygusuz, yoz, hayvan, ahlaksız, uğursuz, azılı, inatçı, dizginlenemez, garazlı, insafsız, canavar, merhametsiz, acımasız.

Ve ***en*** sevdiğim – ***pislik***.

Yerime dönerken Will'e baktım, yüzü kıpkırmızıydı ve dişlerini birbirine kenetlemişti. İlk alkışlayan Eddie oldu ve onu sınıftaki diğer kızlar izledi. Kollarımı göğsümde birleştirip masama odaklandım.

"Dostum," dedi Javi. "Seni kim bu kadar sinirlendirdi?"

Zil çaldı ve öğrenciler sınıftan çıkmaya başladı. Will tek kelime etmedi. Eşyalarımı çantama doldurmaya başladım, Eddie yanıma geldiğinde sınıfın büyük bir bölümü sınıftan çıkmıştı.

"Annenle konuştun mu?" diye sordu.

"Annemle mi? Ne hakkında?"

Eddie'nin neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

"Buluşma hakkında. Nick'in sana dün teklif ettiği buluşma? Annene sorman gerektiğini söylemiştin?"

"Ah, o mu?" diye karşılık verdim.

Bu dün mü olmuştu? Bana bir ömür kadar uzakta geliyordu. Will'e doğru küçük bir bakış atınca onun beni izlediğini ve Eddie'ye vereceğim cevabı duymayı beklediğini gördüm. Yüzünde kaskatı bir ifade vardı. O an için yüzündeki ifadenin daha anlaşılır olmasını dilerdim. Onun için için beni kıskandığını düşünüp buna göre davranmayı seçtim.

Gözlerimi Will'den ayırmadan, "Evet, elbette. Nick'e bunun çok hoşuma gideceğini söyle," diye yalan söyledim. Will kalemini ve kâğıdını alıp masasının çekmecelerinden birini açtı ve onları içine atıp çekmeceyi sertçe kapattı. Hareketi Eddie'nin irkilip arkasına dönerek ona bakmasına neden oldu. Dikkat çektiğinin farkındaydı, bu yüzden ayağa kalkıp bizi umursamıyormuş gibi tahtadaki tebeşiri silmeye başladı. Eddie tekrar bana döndü.

"Harika! Ah, Perşembe gününe karar verdik, böylece Getty'den sonra atışmaya gidebiliriz. Sadece birkaç haftamız kaldı, bu yüzden bunu da aradan çıkarsak iyi olur. Seni almamızı ister misin?"

"Ah, tabii."

Eddie heyecanla ellerini çırpıp sekerek sınıftan çıktı. Kapıya doğru ilerlediğim sırada Will hâlâ boş tahtayı silmekle meşguldü.

"Layken," dedi sert bir sesle.

Kapının girişinde durdum ama yüzümü ona dönmedim.

"Annen Perşembe geceleri çalışıyor. Atışmaya gittiğim için Perşembe geceleri hep bakıcı tutarım. Evden çıkmadan önce Kel'i bize gönder. Biliyorsun, *buluşmandan* önce."

Karşılık vermeden dışarı çıktım.

Öğle yemeği tuhaftı. Eddie Nick'e onunla çıkmayı kabul ettiğimi çoktan söylemişti, o yüzden herkes yeni planlarımız hakkında gevezelik edip duruyordu. Ben hariç herkes. Arada sırada kafamı sallayıp onlara katıldığımı belirtmek dışında, tek kelime etmedim. İştahım yoktu, bu yüzden yemeğimin büyük bir kısmını Nick yedi. Sütlacımı kaşığımla tepsiye yayıp sağa sola ketçap damlattım. Nick bana araba yolumuzda öldürülen kardan adamı hatırlattı. Günlerce, arabayla geri geri çıkarken tekerlek kardan adamın buz gibi sert vücudunun üzerinden geçmişti. Will'i ezmeye kalksam, cipim yine bu kadar sessiz olur muydu diye merak ediyordum. Geri geri giderken yanlışlıkla üzerinden geçtikten sonra arabamı düz vitese alıp devam edebilirdim.

"Layken, onu görmezden mi geleceksin?" dedi Eddie.

Kafamı kaldırdım ve Will'in Nick'in arkasında durmuş tepsimde oluşturduğum karışıklığa baktığını gördüm.

"Ne?" dedim Eddie'ye.

"Bay Cooper seninle görüşmek istiyor," dedi başıyla Will'e doğru işaret ederek.

"*Pislik* dediğin için başının dertte olduğuna bahse girerim," dedi Nick.

Elimi boğazıma götürdüm, korkarım patlamak üzereydim. Ne yapıyordu? Neden herkesin önünde onunla gitmemi istiyordu? Aklını mı kaçırmıştı?

Sandalyemi geriye itip tepsimi masada bıraktım ve onu temkinli bir şekilde süzdüm. Kafeteryadan çıkıp sınıfına doğru giderken onu takip ettim. Uzun bir yürüyüştü. Uzun, tuhaf, gerginlik dolu ve sessiz bir yürüyüş.

"Konuşmalıyız," dedi Will kapıyı arkamızdan kapatırken. "Şimdi."

O anda onun tanıdığım 'Will' olup olmadığından emin değildim. Ne yapmaya çalıştığını anlamıyordum. Ona itaat mi etmeli, yoksa onu *yumruklamalı* mıydım bilmiyordum. Sınıfa girdim ama pek fazla fazla ilerlemedim. Kollarımı göğsümde kavuşturup kızgın görünmeye çalıştım.

"Konuş öyleyse!" diye çıkıştım.

"Lanet olsun, Lake! Senin düşmanın değilim. Benden nefret etmeyi bırak."

Will'di.

Yanına gidip bıkkınlıkla kollarımı havaya kaldırdım. "Senden *nefret etmeyi* bırakmak mı? Lanet olası, bir *karar* ver Will! Dün gece benden seni sevmeyi bırakmamı istedin ve şimdi de senden *nefret etmememi* istiyorsun. Seni beklememi istemediğini söylüyor ama Nick'le çıkmayı

kabul ettiğimde küçük bir çocuk gibi davranıyorsun! Seni tanımıyormuşum gibi davranmamı bekliyorsun, ama sonra kafeteryada herkesin gözü önünde beni kenara çekiyorsun! Aramızda bir maske var, sürekli farklı insanlarmışız gibi davranmak çok yorucu! Ne zaman Will, ne zaman Bay Cooper olduğunu ya da ne zaman Layken, ne zaman Lake olmam gerektiğini bilmiyorum."

Oyun oynamaktan bıkmıştım. Hem de çok bıkmıştım.

Dersi sırasında oturduğum masaya oturdum. Will orada ifadesizce dururken ne düşündüğünü anlamak zordu. Elleri ceplerinde, kara tahtaya yaslanmıştı.

Yavaşça etrafımdan dolaşıp arkamdaki bir masaya oturdu. Masasında kulağıma bir şeyler fısıldayacak kadar yakınıma geldi. Her ne kadar öne eğildiğini hissetsem de, önüme bakmaya devam ettim. Konuşmaya başladığında vücudum gerildi ve göğsüm sıkıştı.

"Bu kadar zor olacağını düşünmemiştim," dedi Will kısık bir sesle.

Ona yanaklarımdan süzülen gözyaşlarını görme zevkini vermeyecektim.

"Perşembe gecesi hakkında sana öyle söylediğim için üzgünüm," dedi. "Samimi olmaya çalışıyordum. Kel'e bakması için birine ihtiyacın olacağını biliyorum ve atışmaya katılmanızı isteyen bendim. Ama o şekilde davranmamalıydım. O yüzden senden buraya gelmeni istedim, özür dileyebilmek için. Böyle bir şey bir daha olmayacak, söz veriyorum."

Sınıfın kapısı ardına kadar açıldı ve Will yerinden fırlarken Eddie temkinli bir şekilde kapının girişinden bizi süzdü. Kafeteryada bıraktığım sırt çantamı tutuyordu.

Gözlerimden süzülmeye devam eden yaşları ondan saklayamayacağım için kafamı çevirdim. O noktada aramızdaki gerginliği gizlemek için ne Will'in ne de benim elimden bir şey gelirdi.

Eddie ellerini havaya kaldırıp sırt çantamı kapının yanındaki masaya bıraktı. Geri adımlarla sınıftan çıkarken, "Benim hatam... devam edin," diye fısıldadı. Kapıyı arkasından kapattı.

"Harika," diye homurdandı Will.

"Boş ver, Will," dedim kalkıp sırt çantamı almaya giderken. "Bir şey sorarsa, derste pislik dediğim için bana kızdığını söylerim. Ve ahmak. Ve budala. Ve aşağı – "

"Mesaj alınmıştır!" diye çıkıştı Will.

Elim kapının kolundayken tekrar ismimi söyledi. Duraksadım.

"Dün gece için de üzgün olduğumu söylemek istiyorum," dedi.

Ona doğru döndükten sonra konuşmaya başladım. "Bunun olmasına izin verdiğin için mi yoksa o şekilde durdurduğun için mi üzgünsün?"

Will kafasını yana eğip sorumu anlamamış gibi omuzlarını silkti. "Her şey için. Bu hiç olmamalıydı."

"Aşağılık," diye sözümü tamamladım.

***

Cipimin motoru çalıştırdığım zamanlarda olduğu gibi hırıldadı ve bu da beni sinirlendirdi. Yumruğumu direksiyona geçirip birçok şey diledim. Keşke buraya geldiğim ilk hafta Will'le tanışmasaydım. Onunla ilk kez dersinde tanışmak çok daha kolay olurdu. Ya da, Ypsilanti'ye hiç ta-

şımmasaydık. Keşke babam hayatta olsaydı. Keşke annem halletmesi gereken *işler* hakkında bu kadar belirsiz olmasaydı. Keşke Caulder her gün evimizde olmasaydı. Onu görmek Will'i düşünmeme neden oluyordu. Keşke Will cipimi tamir ettirmeseydi. Onun böyle düşünceli şeyler yapmasından nefret ediyordum. Ona anlatırken sarf ettiğim sözlerdeki gibi biri *olsaydı*, ondan nefret etmek çok daha kolay olurdu. Aman Tanrım, ona tüm o kelimeleri söylediğime inanamıyordum. Bir dakika, pişman olmayacaktım.

***

Çocukları okuldan alıp evin yolunu tuttum. Bugün eve Will'den önce ulaşacak ama pencerede beklemeyecektim. Pencerede beklemekten bıkmıştım.

"Caulder'ın evinde olacağız," diye seslendi Kel cipin kapısını sertçe kapatırken.

Güzel.

İçeri girdiğimde annemin yatak odasında biriyle konuştuğunu duydum. Kapısının önünde duraksadım. Tek taraflı bir konuşmaydı, o halde telefonda olmalıydı. Genellikle konuşmalarına kulak misafirliği yapmazdım. Ancak annemin son zamanlardaki davranışları biraz işine burnunu sokmamı gerektiriyordu. Belki de *benim* davranışlarım biraz isyankârdı. Ne olursa olsun, kulağımı kapıya yasladım.

"Biliyorum. *Biliyorum*. Onlara yakında söyleyeceğim," diye fısıldadı annem.

"Hayır, sanırım onlara tek tek söylemem daha iyi olur..."

"Elbette, yaparım. Ben de seni seviyorum, bebeğim."

Kapatmak üzereydi. Ayak parmaklarımın ucunda yatak odama doğru ilerleyip içeri girdim. Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra kendimi yere bıraktım.

Yedi ay. Unutması yedi ay sürmüştü. Şimdiden başka biriyle görüşüyor olamazdı, ama telefonda söylediklerini yanlış anladığımı sanmıyordum. Yine birinci evreye; *inkâra* geri dönmüştüm.

Bunu nasıl yapardı? Ve o her kimse, şimdiden bizi onunla tanıştırmasını mı istiyordu? Ondan hoşlanmadığımı şimdiden söyleyebilirdim. Peki ya yüzsüzlüğüne ne demeliydi? Kendisi bu kadar kötü bir şey yaparken, nasıl olurdu da Will'in o şekilde üstüne gelebilirdi? Birinci evre oldukça kısa sürmüştü. Şimdi de ikinci evredeydim: *Öfke* evresinde.

Bu konuyu hemen açmamaya karar verdim. Onunla yüzleşmek zorunda kalmadan daha fazla şey öğrenmek istiyordum. Bu meselede üstünlüğün bende olmasını istiyordum ve bunun için biraz düşünmem gerekecekti.

"Lake? Döndün mü?" Annem kapımı tıklattı. Kapıyı açarken onun yolundan çekilmek için kendimi yerden kaldırıp ileriye atılmam gerekti. Annem ayağa kalktığımı gördü ve sıçradığımı fark edince kaşlarını kaldırdı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Esniyorum. Sırtım ağrıyor."

Annem bana inanmayınca ellerimi sırtımda birleştirip kollarımı yukarı doğru esnettim ve arkaya doğru eğildim.

"Aspirin al," dedi.

"Tamam."

"Bu gece işe gitmeyeceğim ama biraz uyumaya ihtiya-

cım var. Bugün pek uyuyamadım, o yüzden uzanacağım. Kel'in yatmadan önce banyo yaptığından emin olur musun?"

"Elbette."

İkimiz de koridorda ilerlemeye başladık. "Bir dakika, anne?"

Annem yüzünü bana döndü, kıpkırmızı gözlerinin üzerindeki gözkapakları kapanıyordu.

"Perşembe gecesi dışarı çıkacağım. Olur mu?"

Beni şüpheli bir şekilde süzdü. "Kiminle?"

"Eddie, Gavin ve Nick'le."

"Üç erkekle mi? Üç erkekle hiçbir yere gidemezsin."

"Hayır. Eddie kız. O benim arkadaşım. Gavin onun erkek arkadaşı ve çift olarak randevumuz var. Nick'le çıkacağım."

Annemin gözleri biraz ışıldadı. "Ah. Güzel." Yatak odasının kapısını açarken gülümsedi. "Bekle," dedi. "Perşembe geceleri çalışıyorum. Kel ne olacak?"

"Will Perşembe günleri için evine çocuk bakıcısı çağırıyor. Kel'in orada kalabileceğini söyledi."

Annem durumdan oldukça memnun görünüyordu, ama bu çok uzun sürmedi. "Will bakıcıya para ödemeyi kabul mü etti? Kel'e bakması için, yanlış mı anladım yoksa? Sırf biriyle *buluş* diye öyle mi?"

Lanet olsun. Bunun nasıl görüneceğini hiç düşünmemiştim. "Anne, haftalar oldu. Bir kez çıktık ve bu geride kaldı."

Annem beni merakla süzdü. "Hımm." Tatmin olmamış bir halde yatak odasına girdi.

Onun benden şüphelenmesi beni biraz olsun memnun

etti. Annem bir konuda yalan söylediğimi düşünüyordu. Artık eşit şartlardaydık.

***

"Üçüncü derse girmeyeceğim," dedim Eddie'ye tarih dersinden çıkarken.

"Neden?"

"Canım istemiyor. Başım ağrıyor. Sanırım bahçede oturup biraz temiz hava alacağım."

Eddie omuzlarını silkti ve koridorda birbirimizden ayrıldık.

"Layken." Birden kolumdan tuttu. "Bunun öğle yemeğinde olanlarla bir ilgisi var mı? Bay Cooper'la? Her şey yolunda mı?"

Güven verircesine gülümsedim. "Evet, her şey yolunda. Bay Cooper sadece dersinde renkli kelimeler kullanmaktan kaçınmamı istedi."

Eddie dudaklarını büzüştürüp önceki gece annemin yüzündeki tatmin olmamış ifadenin aynısını takınarak uzaklaştı.

Bahçe boştu. Sanırım diğer öğrencilerden hiçbiri gizlice sevdikleri öğretmenlerinden uzak kalmaya ihtiyaç duymamıştı. Bir banka oturup cebimden telefonumu çıkardım. Hiçbir şey yoktu. Buraya taşındığımızdan beri Kerris'le sadece bir kez konuşmuştum. Teksas'tayken yakın olduğum tek arkadaşımdı, ama aslında *o başka* bir kızın en yakın arkadaşıydı. En yakın arkadaşınızın daha yakın bir arkadaşının olması tuhaftı. Yakın arkadaş olmak için fazla meşgul olduğumu bahane ederek bunu umursamıyordum, ama belki başka sebepleri vardı. Belki iyi bir *dinleyici* değildim. Belki de iyi bir *paylaşımcı* değildim.

"Sana katılmamın sakıncası var mı?"

Kafamı kaldırıp baktığımda karşımdaki bankta oturan Eddie'yi gördüm. "Başkasının da keyifsiz olduğunu görmek güzel," dedim.

"Keyifsiz mi? Neden keyifsiziz? Yarın gece dört gözle beklemen gereken bir randevun var. Ve en yakın arkadaşın benim," dedi Eddie.

En yakın arkadaş. Olabilirdi. Öyle olmasını umuyordum.

"Will'in bizi aramaya geleceğini düşünmüyorsun, değil mi?" dedim.

Eddie kafasını eğerek bana baktı. "*Will* mi? Bay Cooper'ı mı kastediyorsun?"

Ah Tanrım, az önce ona Will demiştim. Zaten benden şüpheleniyordu. Gülümseyip aklıma gelen ilk bahaneyi söyledim.

"Evet, Bay Cooper. Eski okulumda öğretmenlere ilk isimleriyle hitap ederdik."

Eddie herhangi bir karşılık vermedi. Mavi ojeli tırnağıyla bankın boyasını kaldırıyordu. Dokuz tırnağını yeşile boyamıştı, sadece biri maviydi. "Sana bir şey söyleyeceğim," dedi. Sesi sakindi. "Yanılıyor olabilirim, ama belki de yanılmıyorumdur. Her ne söylersem söyleyeyim, sözümü kesmeni istemiyorum."

Kafamı salladım.

"Bana kalırsa, dün öğle tatilinde olan şey uygunsuz kelimeler kullandığın için azarlanmaktan çok fazlasıydı. *Ne kadar* fazlası olduğunu bilmiyorum ve açıkçası bu beni ilgilendirmez. Sadece benimle konuşabileceğini bilmeni istiyorum. Eğer istersen. Kimseye söylemem, Gavin dışında düşüncelerimi paylaşabileceğim kimse yok."

"Hiç kimse mi? Yakın arkadaşların? Kardeşlerin?" Bu şekilde konuyu değiştirmeyi umdum.

"Hayır. O sahip olduğum tek kişi," dedi Eddie. "Teknik olarak. Gerçeği bilmek istiyorsan, on yedi kız kardeşim, on iki erkek kardeşim, altı annem ve yedi babam oldu."

Onun şaka yapıp yapmadığından emin olamadığım için şaka yapmama ihtimaline karşın gülmedim.

"Koruyucu aile," dedi Eddie. "Dokuz sene içinde yedi kez ev değiştirdim."

"Ah. Çok üzgünüm." Ne diyeceğimi bilemedim.

"Üzülmene gerek yok. Bu dokuz senenin dördünü Joel'le geçirdim. O benim koruyucu babam. Anlaşıyoruz. Memnunum. Parasını alıyor."

"Yirmi dokuz kardeşinden herhangi biri öz müydü peki?"

Güldü. "Dostum, detaylara fazla takılıyorsun. Hayır, tek çocuğum. Ucuz kokain ve pahalı bebekler isteyen bir anneye doğdum."

Eddie demek istediği şeyi anlamadığımı fark etti.

"Beni satmaya çalıştı. Endişelenme, beni isteyen çıkmadı. Zaten çok fazla para talep ediyordu. Annem ben dokuz yaşındayken beni Wal-Mart otoparkındaki bir kadına teklif etti. Ona bana bakamadığına dair acıklı bir hikâye anlattı, vs. vs, kadına bir fiyat söyledi. Bedelim yüz dolardı. Bunu karşımda ilk kez denemiyordu. Sıkılmaya başlamıştım, bu yüzden kadına bakıp, 'Kocan var mı? Bahse girerim, çok ateşlidir!' dedim. Annem satışını mahvettiğim için elinin tersiyle bana vurdu. Beni otoparkta terk etti. Kadın beni karakola götürüp oraya bıraktı. Annemi en son o gün gördüm."

"Tanrım, Eddie. Bu inanılmaz."

"Evet, öyle. Ama *gerçek*."

Banka uzanıp gökyüzüne baktım. O da aynı şeyi yaptı.

"Eddie'nin soyadın olduğunu söylemiştin," dedim. "Hangi ailenin soyadı?"

"Gülme."

"Ama ya komikse?"

Eddie gözlerini devirdi. "İlk koruyucu ailemin evinde bir komedi DVD'si vardı. Eddie Izzard. Burnumun onunkine benzediğini düşünürdüm. O DVD'yi milyonlarca kez izledim ve onun babam olduğunu farz ettim. Daha sonra insanlar bana Eddie demeye başladı. Bir süre Izzard'ı denedim, ama hiç uymadı."

İkimiz de güldük. Ceketimi çıkarıp üzerime çektim ve uzun süre soğuğa maruz kalan yerlerimin ısınması için kollarımı ters bir şekilde içinden geçirdim. Gözlerimi kapattım.

"Harika bir anne ve babam vardı," diye içimi çektim.

"Vardı mı?" diye sordu Eddie.

"Babam yedi ay önce öldü. Annem maddi sebepleri öne sürüp buraya taşınmamızın uygun olduğunu söyledi, ama bu konuda dürüst olduğundan artık o kadar emin değilim. Şimdiden görüştüğü biri var. O nedenle, evet, harika günler artık geride kaldı."

"Çok kötü."

İkimiz de öylece uzanıp payımıza düşen kartları düşündük. Benimkiler onunkilere kıyasla gölgede kalıyordu. Onun yaşadığı şeyleri düşünemiyordum. Kel, Eddie'nin koruyucu aileye verildiği yaştaydı. Eddie'nin nasıl bu kadar mutlu ve hayat dolu bir şekilde dolaştığını anlayamı-

yordum. Sessizdik. Her şey huzur verici bir şekilde sessizdi. Yakın bir arkadaşa sahip olmanın böyle bir his olup olmadığını merak ettim.

Bir süre sonra Eddie bankta doğruldu, ellerini önüne uzatıp esnedi. "Az önce, Joel için bir çek olduğumu söylemiştim ya? Öyle demek istemedim. Aslında o çok iyi biri. Bazen işler ciddiye bindiğinde, alaycılığım tutuyor."

Ona anlayışla gülümsedim. "Benimle birlikte dersi astığın için teşekkür ederim, buna gerçekten ihtiyacım vardı."

"İhtiyacın olmasına sevindim. Anlaşılan, buna benim de ihtiyacım vardı. Nick'e gelince. O iyi bir çocuk, ama sana göre değil. Daha fazla üstelemeyeceğim. Ama yine de yarın gece bizimle çıkmak zorundasın."

"Biliyorum. Çıkmazsam, Chuck Norris beni bulur ve popomu tekmeler." Ceketimi ters çevirip giyerken kapıdan içeri girdik ve koridoru döndük.

"Eğer Eddie uydurduğun bir isimse, gerçek ismin ne?" diye sordum ondan ayrılmadan önce. O ise gülümseyip omuzlarını silkti.

"Şimdilik, Eddie."

8.

"İhtiyacım olan tek şey
yalnız kalmak olduğunda
beni yalnız bırakacak
arkadaşlarım olsun istiyorum."
- The Avett Brothers, *The Perfect Space*

Sekizinci Bölüm

"Annem nerede?" diye sordum Kel'e. Mutfakta oturmuş, ödeviyle ilgileniyordu.

"Caulder'la beni eve az önce bıraktı. Birkaç saat sonra döneceğini söyledi. Pizza sipariş etmeni istedi."

Eve birkaç dakika önce gelmiş olsaydım, onun peşine düşerdim. "Nereye gittiğini söyledi mi?" diye sordum.

"Bu kez sucukları sosun altına koymalarını söyler misin?" diye sordu Kel de bana.

"Nereye gittiğini söyledi mi?"

"Hayır, bekle. Onlara önce sucukları, sonra peyniri, en üste de sosu koymalarını söyle."

"Lanet olsun, Kel! Nereye gitti?"

Tabureden inip geri geri ön kapıdan çıkarken Kel'in gözleri kocaman oldu. Ayakkabılarını giyerken omuzları düştü. Daha önce ona hiç bağırmamıştım.

"Bilmiyorum. Ben gidiyorum, Caulder'lara."

"Saat altıda evde ol, pizzan gelmiş olur."

Çıkarıp ödevimi yapmaya karar verdim. Bay Hanushek yarı sağır ve kör olabilirdi, ama verdiği ödevlerle bu durumu telafi ediyordu. Bir saat içinde ödevlerimi bitirdim. Saat daha dört buçuktu.

Bu fırsatı dedektifçilik yaparak değerlendirdim. Annem her ne çeviriyorsa ya da kiminle görüşüyorsa, öğrenmeye kararlıydım. Mutfak çekmecelerini ve girişteki dolapları karıştırdım. Ama hiçbir şey bulamadım. Daha önce anne babamın odasını hiç karıştırmamıştım. Ama bu ilklerle dolu bir yıldı, bu yüzden içeri girip kapıyı arkamdan kapattım.

Her şey annem ve babamın eski odalarındaki gibiydi. Aynı eşyalar, aynı bej halı vardı. Yer sıkıntısı olmasaydı, bu oda ile annem ve babamın birlikte kaldıkları eski oda arasındaki farkı anlayamazdım. İlk aklıma gelen yeri; iç çamaşırı çekmecesini kontrol ettim. Burada hiçbir şey bulamadım. Yatağın kenarına gidip komodininin çekmecesini açtım. Göz maskesi, kalem, losyon, bir kitap ve not buldum.

Bir not.

Onu çekmeceden çıkarıp açtım. Siyah mürekkeple yazılmış not sayfanın tam ortasına gelecek şekilde hizalanmıştı. Bu şiirdi.

Julia,

Bir gün senin için bir dünya çizeceğim
Fonda gülümsemelerin solmadığı
Kahkahanın çınladığı
P.S.A gibi bir dünya

Güneş battığında başlayacağım boyamaya
Sen üzerinde elbisenle öylece uzanırken
Gülümsemen kaybolduğu anda
Çatık kaşlarının üzerini boyayacağım

Güneş doğduğunda tablom bitmiş olacak
Yüzünde bir gülümsemeyle uyanacaksın
Başladığımı
Çenene boyadığım dünyayı bitirdiğimi göreceksin...

Acınasıydı. Çenene boyadığım dünya mı? P.S.A. gibi mi? Hem bu da ne demek oluyordu? Kamu spotu mu? Kim kafiye tutturmak için kısaltmalara başvururdu ki? Bu her kimse, ondan hoşlanmamıştım. Ondan nefret ediyordum. Notu katlayıp yerine koydum.

Getty'yi arayıp dükkândan iki pizza sipariş ettim. Annem araba yoluna girdiği sırada telefonu kapattım. Duş almak için harika bir fırsattı. O, içeri girmeden kendimi banyoya kilitledim. Yüzündeki o 'âşık olma' ifadesini görmek istemiyordum.

***

"Bu da ne böyle?" dedi annem pizza kutusunu açınca.

"Kel'in pizzası. Tersten," dedim ona. Annem gözlerini devirip ikinci kutuyu kendisine doğru çekti. Tadı en güzel olanı bulmaya çalışıyormuş gibi gözlerinin pizza dilimlerinin üzerinde gezmesi beni sinirlendirdi. Hepsi aynı pizzaya ait dilimlerdi!

"Birini seç!" diye çıkıştım.

İrkildi. "Tanrım, Lake. Bugün yemek yedin mi? Çok

huysuzsun." Bir dilim alıp bana uzattı. Pizzayı tabağıma atıp tezgâh taburesine yerleşirken Kel ters adımlarla koşarak içeri girdi.

"Geldi mi pizza?" diye sordu ve halıya takılıp kalçasının üstüne düştü.

"Tanrım, Kel, büyü biraz!" diye bağırdım.

Annem bana ters bir bakış attı. "Lake! Senin derdin ne? Konuşmak istediğin bir şey mi var?"

Pizzamı masanın diğer ucuna itip tabureden kalktım. Daha fazla rol yapamayacaktım.

"Hayır, anne! Konuşmak istediğim bir şey yok. *Ben* sır saklamıyorum."

Annem aniden nefesini tuttu. İşte bu – bildiğimi biliyordu.

Onun kendisini savunmasını, bana bağırmasını, kavga çıkarmasını ya da beni odama göndermesini bekledim. *Herhangi bir şey* yapabilirdi. İşler dayanılmayacak boyuta geldiğinde böyle olmaz mıydı?

Aksine annem kafasını çevirip Kel için bir tabak aldı ve tabağı ters pizza dilimleriyle doldurdu.

Odama gidip kapıyı sertçe kapattım. Bir kez daha. Buraya taşındığımızdan beri kim bilir kaç kez kapıları vurmuştum. Sürekli birilerine kızgın bir şekilde odalara girip çıkıyordum. Will şiir atışıyordu, ben ise kapıları vuruyordum.

***

Uyandığımda alarmlı saatin kırmızı ışığı yanıp sönüyordu. Gece elektrik kesilmiş olmalıydı. Güneş sabahın erken saati için fazla parlaktı, o yüzden saatin kaç olduğunu görmek için telefonumu aldım, elbette uyuyakalmıştık.

Yataktan fırlayıp giysilerimi giydim, dişlerimi fırçaladım ve saçlarımı tepemde topladım. Makyaj yapacak vaktim yoktu. Kel'i uyandırıp bir an önce giyinmesi için ona acele etmesini söylerken ödevimi topladım. Kahve içmek için de vaktim yoktu.

Ceketlerimizi giyerken, "Ama sabahları okula Caulder'la gidiyorum," diye sızlandı Kel.

"Bugün hariç. Uyuyakaldık."

Will'in arabasını araba yolunda görünce, uyuyakalanların sadece biz olmadığımızı anladım. İşte bu harikaydı! Onları uyandırmadan çekip gidemeyecektik.

"Kel, git kapılarını çal ve onları uyandır."

Kel yolun karşısına koşup kapılarını çalarken cipime binip motoru çalıştırdım. Isıtıcıyı sonuna kadar açıp kazıyıcıyı kapıp pencerelerdeki buzu sildim. Nihayet pencereleri temizlediğimde Kel geri döndü.

"Kimse kapıya bakmadı. Sanırım hâlâ uyuyorlar."

Ah! Kazıyıcıyı Kel'e verip cipe binmesini söylerken Will'in evine doğru yürüdüm. Kel ön kapıyı denemişti, bu yüzden yatak odalarının olduğu evin yan tarafını dolaştım. Hangisinin Will'in odası olduğunu bilmiyordum, birinin uyandığından emin olmak için üç pencereyi de tıklattım.

Köşeyi dönüp evin ön tarafına ilerlerken, kapı açıldı ve gözlerini güneşten koruyan Will üstsüz bir şekilde karşımda belirdi. O karın kaslarına daha önce dokunmuştum. Bakışlarımı ondan ayırmak için kendimi zorladım.

"Elektrik kesildi. Uyuyakaldık," dedim. Çoğul konuşmak tuhaftı. Sanki bir takım olduğumuzu ima ediyordum.

"Ne?" dedi Will uykulu bir şekilde yüzünü ovuştururken. "Saat kaç?"

"Sekiz olmak üzere."

Hemen kendine geldi.

"Lanet olsun!" diyen Will bir şeyi hatırladı. "Sekizde konferansım var!"

Ardından ön kapıyı açık bırakıp içeri döndü. Kafamı içeri soktum ama eşiği geçmeye cesaret edemedim.

"Caulder'ı okula bırakmamı ister misin?" diye ona seslendim.

Will yeniden koridorda belirdi.

"Bırakır mısın? Sakıncası yok mu?" Deliye dönmüş gibiydi. Kravatı boynundaydı ama hâlâ üstsüzdü.

"Sakıncası yok. Hangisi onun odası? Onu hazırlarım."

"Ah. Evet. Bu harika olur. Teşekkürler. Soldaki ilk oda. Teşekkür ederim." Will tekrar koridorun sonunda gözden kayboldu.

Caulder'ın odasına gidip onu sarsarak uyandırdım. "Caulder, seni okula götüreceğim. Giyinmen gerekiyor."

Caulder'ın hazırlanmasına yardım ederken bir ileri bir geri koşturan Will gözüme ilişip duruyordu. En sonunda önce ön kapının ardından ise bir arabanın kapısının kapandığını duydum. Will gitmişti. Onun evindeydim. Tuhaftı.

"Hazır mısın, ufaklık?"

"Açım."

"Ah, tabi. Yemek. Bir bakalım." Will'in mutfak dolaplarını karıştırdım. Konserve kutuları markalarına göre dizilmişti. Bol miktarda makarna vardı. Sanırım pişirmesi kolay olduğu için Will bunu seçmişti. Her şey çok temizdi. Yirmi bir yaşındaki çoğu erkeğin evine hiç benzemiyordu. Buzdolabının üzerinde birkaç paket kek buldum, Kel ve Caulder için birer tane aldım.

***

İlk derse yarım saat geciktiğim için cipimde oturmaya karar verdim. İki gün içinde iki ders kaçırmıştım. Tam bir asiye dönüştüğümü hissediyordum.

Tarih dersinde yerime geçtim ve Eddie de arkamdaki yerini aldı.

"Matematik dersini astın ve beni yanına almadın, öyle mi?" diye fısıldadı arkamdan.

Arkama döndüğümde Eddie boynunu kazağına gömüp dudaklarını büzüştürdü.

"Ah. Uyuyakalmışsın."

Makyaj. Makyaj malzemelerimi getirmeyi unutmuştum. Eddie çantasına uzanıp kozmetik çantasını çıkardı. Aklımı okuyabiliyordu. En iyi arkadaşlar böyle yapmaz mıydı zaten?

"Kahramanım," dedim ve çantayı ondan alıp arkama döndüm. Ruj, rimel ve bir ayna çıkardım. Hızla makyajımı yaptıktan sonra aynayı ona geri verdim.

Üçüncü derse girerken Will benimle göz teması kurup dudaklarını oynatarak, "Teşekkür ederim," dedi. Gülümseyip omuzlarımı silkerek önemi olmadığını belirttim. Yanımdan geçen Eddie aramızda geçen konuşmayı gördüğünü belirtircesine kolumu çimdikledi.

Will'e baktığımda, onun üç dakikadan daha kısa bir sürede hazırlandığını anlamak mümkün değildi. Siyah pantolonunda tek bir kırışıklık yoktu ve beyaz gömleğini pantolonunun belinden içeri sokmuştu. Kravatı... aman Tanrım, kravatı. Kahkaha attığımda, Will bana baktı. Bu sabah yaptığı ilk işin kravatını takmak olduğunu fark etmemiş olmalıydı; kravatı beyaz gömleğinin altında görünmüyor-

du bile. Bluzumun yakasını çekiştirerek ona sorunun nerede olduğunu belirttim. O da bakışlarını üzerine indirip kravatının olması gereken yere hafifçe vurdu. Gülerek yüzünü kara tahtaya dönüp yaptığı hatayı düzeltti. Diğer öğrenciler hâlâ yerlerine geçmekle ve sohbet etmekle meşgullerdi ama Eddie'nin olan biteni gördüğünü biliyordum. Onun sırtıma işleyen delici bakışlarını hissedebiliyordum.

***

Öğle yemeğinde Nick yanımdaki sandalyeye kendini attı. Eddie karşımda oturuyordu. Onun bana ters ters bakmasını bekliyordum, ama o bunu yapmadı, her zamanki gibi canlı ve neşeliydi. Şimdiden çok şey biliyordu. Gördüğünden daha fazlası olduğunu düşünmesinden korkuyordum. Bugün okula geç kalmıştım; Will'in aceleyle giyinmiş olduğu belliydi. Beni soru yağmuruna tutmaya hakkı vardı, ama yapmadı. Bana saygı gösterdiği için ona duyduğum saygı sonsuzdu.

"Yeni Kız, kaçta çıkıyoruz?" diye sordu Nick yemeğini bir araya toplarken.

"Bilmiyorum. Direksiyonda kim olacak?"

"Ben sürerim," dedi Gavin.

Nick, Gavin'e baktı. "Olmaz, dostum. Babamın arabasıyla gideriz. Senin Monter Car-no'na asla binmem."

"Monter Car-no mu?" Gavin'e baktım.

"Arabam," diye yanıtladı beni Gavin.

"Adresin ne, Layken?" diye sordu Eddie. Onun ilk tanıştığımızda adresimi almamış olmasına şaşırdım.

"Ah, nerede oturduğunu biliyorum," dedi Nick. "Onu

evine bırakmıştım. Bay Cooper'la aynı sokakta oturuyor. Onu en son alırız."

Nick bunu nereden biliyordu? Tepsime baktım, patates püremi karıştırıp Eddie'nin bakışlarını fark etmemiş gibi yaparken yüzüm kızardı.

***

Nick ve Gavin ön tarafta oturuyorlardı, o yüzden Eddie'yle birlikte arka koltuğa geçtim. Arabaya bindiğimde Eddie bana dostça gülümsedi. Üzerime gelmeyecekti. Rahat bir nefes aldım.

"Layken, yardımına ihtiyacımız var," dedi Gavin. "Bizim için bir şeyi açıklığa kavuşturur musun?"

"Tartışmaları severim. Söyle," dedim emniyet kemerimi takarken.

"Nick Teksas'ta hortumlardan başka bir şey olmadığını düşünüyor. Sahil olmadığı için orada kasırga çıkmadığını söylüyor. Aydınlat onu."

"İki açıdan da yanılıyor," dedim.

"Yanılıyor olamam," dedi Nick.

"Kasırga *çıkıyor*," dedim. "*Meksika Körfezi* olarak bilinen küçük bölgeyi unutuyorsun. Ama hortum çıkmaz."

İkisi de duraksadı.

"Hortum çıktığına eminim," dedi Gavin kafasını çevirirken.

"Hayır," dedim. "Hortum diye bir şey yok, Gavin. Chuck Norris karavan kamplarından nefret eder."

Bir anlık sessizlikten sonra ikili kahkahalara boğuldu. Eddie arka koltukta bana yaklaşıp elini kulağıma götürdü.

"Biliyor."

Nefesimi tutup bana kimden bahsettiğine dair ipucu verebilecek konuşmalarımızı düşündüm.

"*Kim* biliyor? Ve ne biliyor?" diye sordum en sonunda.

"Nick. Onunla ilgilenmediğini biliyor. Sorun etmeyecek. Baskı yok. Bu gece hepimiz arkadaşız."

Rahatlamıştım. Hem de *çok* rahatlamıştım. Çoktan onu nasıl hayal kırıklığına uğratacağımı planlamaya başlamıştım.

***

Dün gece Getty'den sipariş ettiğim pizzanın tadına bakamamıştım. Muhteşemdi. Nick koca bir pizzayı tek başına yiyeceği için iki tane sipariş ettik. Şimdilik anneme kızgın olduğum hiç aklımdan geçmemişti. Will'i de (o kadar) düşünmemiştim. Eğleniyordum. Güzeldi.

"Gavin, yaptığın en aptalca şey ne?" diye sordu Nick.

Onun bu sorusu üzerine hepimiz sessizleştik.

"Sadece bir tane mi seçebilirim?" diye sordu Gavin.

"*En*. Yaptığın *en aptalca* şeyi söyle," diye yanıtladı Nick.

"Hımm. Sanırım Laramie, Wyoming'de yaşayan büyükannem ile büyükbabamı ziyarete gittiğim zaman yaptığım şey. Çok sıkışmıştım. Sorun değil, ne de olsa erkeğim. Çıkarıp herhangi bir yerde işimizi görebiliriz. Ama asıl sorun *sıranın* bende olmasıydı."

"Ne sırası?" diye sordum.

"Meydan okumayı tamamlama sırası. Kardeşlerim eskiden sürekli bana meydan okurlardı. Önce kendileri yapardı, sonra da ben yapmak zorunda kalırdım. Tek sorun, onlardan birkaç yaş küçük olduğum için bir şekilde beni zekâlarıyla alt ediyor olmalarıydı. O gün, lastik botlarının

giyemeyeceğim kadar ıslak olduğunu söylediler, o yüzden yürüyüş botlarımı giymek zorunda kaldım. Onlar elbette lastik botlarını giydi. Elektrikli çite kimin işeyeceğini görmek için meydan okudular."

"Yapmadığını söyle," diye güldü Eddie.

"Ah, bekle, bebeğim. Dahası var. Önce onlar yaptı, şimdi lastik elektriği çektiği için hiçbir şey hissetmediklerini anlıyorum. Öte yandan, ben o kadar şanslı değildim. Sırt üstü yere serildim, ağlıyordum, ayağa kalkmaya çalışınca ayağım takıldı. Öne doğru düştüm ve ağzım çitle buluştu. Tükürük ve elektrik de iyi bir bileşim değilmiş. Beni öylesine sarstı ki, dilim şişmeye başladı ve kardeşlerimin ödü patladı. Ben orada aletim pantolonumdan fırlamış halde hareketsizce uzanırken, ikisi anne ve babamıza haber vermek için eve koştular."

Eddie, Nick ve ben o kadar çok güldük ki, diğer müşterilerin sert bakışlarına maruz kaldık. Eddie gözyaşlarını silerken, Gavin sıranın onda olduğunu söyledi.

"Sanırım seni arabamla ezmem yaptığım en aptalca şeydi," dedi Eddie.

"Tekrar dene," dedi Gavin.

"Ne? İşte bu! Bu yaptığım en aptalca şey."

"Peki ya beni ezdikten *sonra* olanlar? Onlara o kısmı anlat," diye güldü Gavin.

"Âşık olduk. İşte son." Kazanın sonrasında olan şeyin onu utandırdığı belliydi.

"Bize anlatmak zorundasın," dedim.

"Pekâlâ. Ehliyetimi alalı iki gün oluyordu. Joel arabasıyla okula gitmeme izin verdiği için çok dikkat ediyordum. Odaklanmıştım. Joel bana araba kullanmayı öğretirken

arabayı nasıl park ettiğime çok dikkat ederdi. İki araçlık yeri işgal ederek park eden insanlardan nefret eder. Sırf park ederken nasıl bir iş çıkardığımı görmek için birinin onu otoparkta dolaştıracağını biliyordum, o yüzden yaptığım işin kusursuz olmasını istiyordum. Buna odaklandım. İlk park denemem hoşuma gitmedi."

"İkincisi, üçüncüsü ya da dördüncüsü de," dedi Gavin.

Eddie ona sırıttı. "*Beşinci* seferde, doğru yapmaya kararlıydım. Daha iyi bir açı yakalamak için iyice geriye gittiğimde, olan oldu. Bir çarpma sesi duydum. Arkamı döndüğümde kimseyi göremeyince yanımdaki araca çarptığımı düşünerek paniğe kapıldım. Park yerinden geri geri çıkmaya devam ettim ve hasarı kontrol etmek için arabayı düz vitese alıp daha iyi bir park yeri aradım. Bir sonraki park yerine park edip arabadan indim. Onu o zaman gördüm."

"Onu...*sürükledin* mi?" diye sordum. Kahkaha atmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Neredeyse iki yüz metre kadar. Ona ilk kez çarptıktan sonra geri gitmeye devam ettim, anlaşılan pantolonunun bacak kısmı tampona sıkışmış. Bacağını kırmışım. Joel dava açmalarından o kadar korkuyordu ki, bir hafta boyunca benden her gün hastaneye yemek götürmemi istedi. Birbirimize o zaman âşık olduk."

"Onu öldürmediğin için şanslısın," dedi Nick. "Çarpıp kaçmak ve kasıtsız adam öldürmekten hapse atılırdın. Zavallı Gavin ise toprağın üç metre altında olurdu."

"*Bir metre seksen santim*!" diye güldüm.

"Senin aptallık hikâyeni duymayı çok isterim, Layken, ama beklemek zorunda. Gecikiyoruz," dedi Eddie masamızın olduğu bölmeden çıkarken.

***

Atışmaya giderken, Eddie arka cebinden katlı bir kâğıt parçası çıkardı.

"O ne?" diye sordum.

"Şiirim. Bu gece atışmaya katılacağım."

"Ciddi misin? Tanrım, çok cesursun."

"Pek sayılmaz. Gavin ve ben ilk gittiğimizde, on sekiz yaşına girmeden bunu deneyeceğime dair kendime söz verdim. Doğum günüm haftaya. Bay Cooper performans gösterenlerin finalden muaf olacağını söyleyince, bunu bir işaret olarak algıladım."

"Yerinde olsam, performans gösterdiğimi *söylerdim*, Bay Cooper'ın haberi bile olmazdı. Orada olacağını sanmıyorum," dedi Nick.

"Hayır," dedi Gavin. "Orada olacak. O her zaman orada olur."

Akşam yemeğinde tamamen dolmasına rağmen, midemdeki boşluk hissi geri döndü. Ellerimi pantolonuma silip pencereden görünen bir yıldıza odaklandım. Konu değiştiğinde sohbete katılmayı bekliyordum.

"Dostum, Vaughn ona çok kötü davrandı," dedi Nick.

Başımı Nick'e doğru eğdim. İlgilendiğimi fark eden Eddie kâğıdını katlayıp arka cebine koydu.

"Eski kız arkadaşı," dedi. "Lisede son iki sene boyunca çıktılar. Herkesin *imrendiği* bir çifttiler. Mezuniyet balosu kraliçesi ve futbol yıldızı..."

"Futbol mu? Will futbol mu oynuyordu?" Şoke olmuştum. Bu tanıdığım Will'e hiç benzemiyordu.

"Ah evet, o üç sene boyunca yıldız bir oyun kurucuydu," dedi Nick. "O lise sondayken biz birinci sınıftaydık. İyi biriydi, sanırım."

"Vaughn için aynı şeyi söyleyemem," dedi Gavin.

"Neden? Sürtüğün teki miydi?" diye sordum.

"Açıkçası, lisede o kadar kötü değildi. Mezun olduktan sonra ona yaptıklarını kastediyorum. Anne babası..." Eddie'nin sesi kesildi.

"Ne yaptı?" Fazla meraklı göründüğümün farkındaydım.

"Onu terk etti. Will'in anne ve babası trafik kazasında öldükten iki hafta sonra. Will'in futbol bursu vardı ama küçük kardeşiyle ilgilenmek için eve dönünce bursunu kaybetti. Vaughn herkese üniversiteden ayrılan bir çocukla evlenmeyeceğini söyledi. Hepsi bu. Will iki hafta içinde anne-babasını, kız arkadaşını ve bursunu kaybetti ve bir çocuğun velisi oldu."

Bakışlarımı pencereden dışarı çevirdim. Eddie'nin gözlerimin dolduğunu görmesini istemiyordum. Bu birçok şeyi açıklıyordu. Will, her şeyin elinden alındığı gibi, onun benden her şeyi almaktan neden bu kadar korktuğunu açıklıyordu. Bunca zamandır hislerinin benim ona karşı olan hislerim kadar güçlü olmadığını sanmıştım. Belki de, yanılıyordum. Detroit'e doğru ilerlediğimiz sırada düşen kar tanelerine kendimi kaptırıp sohbetten koptum.

"Al," diye fısıldadı Eddie kucağıma bir şey bırakırken. Bir mendildi. Elini sıkarak ona teşekkür ettikten sonra gözyaşlarımı sildim.

9.

"Göğsümü boydan boya kestim
Onlarsa gelip yaramızın kanayışını izlediler
Küçük bir değişmeceli tanım
Peki şimdi umduğum gibi sanat mı?"
- The Avett Brothers, *Slight Figure of Speech*

Dokuzuncu Bölüm

Binaya girer girmez, gözlerim Will'i aradı. Nick ve Gavin bizi Will ile oturduğumuz masadan çok daha gözler önünde olan pistteki bir masaya yönlendirdiler. Kurban seçme kısmı çoktan geride kalmıştı ve birinci turdaydılar. Eddie jüri masasına gidip ücreti ödedikten sonra yanımıza döndü.

"Layken, benimle tuvalete gel," diyerek beni sandalyemden kaldırdı.

Tuvalete vardığımızda Eddie beni sırtım lavaboya dönük olacak şekilde geriye itti ve karşımda durup ellerini omuzlarıma koydu.

"Kurtul şu ruh halinden! Buraya eğlenmeye geldik." Çantasından makyaj çantasını çıkardı. Muslukta başparmaklarını ıslatıp gözlerimin altına bulaşan rimeli sildi. Özenle makyajımı yaptı. İşine çok odaklanmıştı. Daha önce kimse bana makyaj yapmamıştı. Çantasından bir saç fırçası çıkarıp beni öne doğru itti ve saçlarımı öne attı.

Kendimi bez bebek gibi hissettim. Ardından kafamı kaldırıp parmaklarıyla saçlarımı sağa sola çekiştirerek beni süsledi. Geri çekilip başarısına hayran kalmış gibi gülümsedi.

"İşte."

Yüzümü aynaya doğru çevirince ağzım açık kaldı. Buna inanamıyordum. *Güzel* görünüyordum. Eddie saçlarımı gevşek bir şekilde omuzlarıma düşen Fransız örgüsü yapmıştı. Göz farının yumuşak amber tonu gözlerimin rengini ortaya çıkarıyordu. Dudaklarım belirginleştirilmişti ama çok renkli değildi. Anneme benziyordum.

"Vay canına. Çok yeteneklisin, Eddie."

"Biliyorum. Yirmi dokuz kız ve erkek kardeşe sahip olmak insana birkaç şey öğretiyor."

Eddie beni tuvaletten çıkardı ve masamıza döndük. Masamıza yaklaşırken, durdum. Elimi tuttuğu ve aniden geriye doğru çekildiği için o da durdu. Bakışlarımı takip edip masamıza ulaştı ve Javi... ve Will'i gördü.

"Görünüşe bakılırsa, misafirlerimiz var," dedi Eddie bana göz kırparak. Beni öne doğru çekmeye çalıştı ama elini geri çektim. Ayaklarım yere çakılmış gibiydi.

"Eddie, sandığın gibi değil. Böyle düşünmeni istemiyorum."

Dönüp benimle yüzleşti ve ellerimi tuttu.

"*Hiçbir şey* düşünmüyorum, Layken. Ama eğer sandığım gibi değilse, bu aramızdaki bariz gerginliği açıklıyor," dedi.

"Bu sadece senin için bariz."

"Ve öyle kalacak," dedi Eddie beni öne doğru çekerken.

Masamıza vardığımızda, dört çift göz bana odaklandı. Kaçmak istedim.

"Lanet olsun, harika görünüyorsun," dedi Javi.

Gavin dik dik Javi'ye baktıktan sonra bana gülümsedi. "Demek Eddie seni eline geçirdi ha." Gavin kolunu Eddie'nin beline dolayıp onu kendisine doğru çekerken beni kendimi savunmaya bıraktı.

Nick'in benim için çektiği sandalyeye oturdum. Will'e baktım, bana hafifçe gülümsedi. Bunun ne demek olduğunu biliyordum. Güzel göründüğümü düşünüyordu.

"Pekâlâ, birinci turda dört performansımız daha var. Sıradaki atışmacı Bay Eddie. Nerede kendisi?"

Eddie'ye baktım, o ise gözlerini devirerek ayağa kalktı. "Ben bir kadınım!"

"Ah, benim hatam. İşte orada. Buyrun Bayan Eddie."

Eddie, Gavin'in dudaklarına küçük bir öpücük kondurduktan sonra sahneye fırladı, özgüveni gülümsemesinden taşıyordu. Will dışında herkes bir yere oturdu. Javi sandalyesini sol tarafıma çekti, masadaki tek boş sandalye sağımdakiydi. Will bir süre tereddüt ettikten sonra nihayet oturdu.

"Şiirinin adı ne, Eddie?" diye sordu sunucu.

Mikrofona yaklaşıp, "Pembe Balon," dedi Eddie.

Sunucu sahneden iner inmez, Eddie'nin gülümsemesi kayboldu ve kendi iç dünyasına çekildi.

Adım Olivia King.

Beş yaşındayım.

Annem bana bir *balon* almıştı. Onun kapıdan içeri o balonla girdiği günü hatırlıyorum. Koluna doğru inen kıvrımlı çingene pembesi kurdelesi ***bileğine dolanmıştı***.

Kurdeleyi ***çözüp*** benim elime bağlarken bana ***gülümsedi***.

"Al Livie, bunu sana aldım."

"Bana Livie derdi."

Çok ***mutluydum***. Daha önce ***hiç balonum*** olmamıştı. Yani, ***Wal-Mart***'ın otoparkında diğer çocukların bileklerine sarılı balonlar görmüştüm, ama ***kendi*** balonumun olacağını hiç ***düşünmemiştim***.

Kendime ait pembe bir balonum vardı.

Çok ***heyecanlıydım***! ***Kendimden geçmiştim***! ***Havalara uçuyordum***! Annemin bana bir şey aldığına ***inanamıyordum***. Daha önce bana ***hiçbir*** şey ***almamıştı***! O balonla ***saatlerce*** oynadım. Helyum doluydu ve bir odadan diğerine beraberimde sürüklerken havada dans edip süzülüyordu. Onu götürebileceğim ve balonumun daha önce gitmediği yerleri düşünüyordum. Onu banyoya, kilere, çamaşır odasına, mutfağa ve oturma odasına götürdüm. Yeni dostumun gördüğüm her şeyi görmesini istiyordum! Onu annemin yatak odasına bile götürdüm!

Annemin
Yatak odası?
Pembe balonumla
Olmamam gereken bir yer miydi?

Annem bana ***bağırıp***, ***kanıtı burnundan*** silerken kulaklarımı ***örttüm***! Ne kadar ***kötü*** olduğumu, ***yaramazlık*** yaptığımı, onu hiç ***dinlemediğimi*** söyleyip bana ***tokat*** attı! Beni koridora ***itip*** kapıyı ***sertçe kapattı*** ve pembe balonum

onunla birlikte içeride kaldı. Onu ***geri*** istiyordum. O ***benim*** en iyi dostumdu! ***Onun değil***! Pembe kurdele ***hâlâ bileğime*** bağlıydı, o yüzden yeni dostumu ondan ***uzaklaştırmak*** için var gücümle ***çekiştirip durdum***.

Ve
en sonunda balon
patladı.

Benim adım Eddie.
On yedi yaşındayım.

Önümüzdeki hafta *doğum günüm*. *On sekiz* yaşıma gireceğim. Üvey babam bana istediğim botları alacak. Arkadaşlarımın beni bir şeyler yemek için bir yere götüreceklerine eminim. Erkek arkadaşım bana bir hediye alır, belki de beni bir film izlemeye götürür. Dahası koruyucu aile çalışanımdan on sekizinci yaş günümü kutlayan ve artık yaşım sebebiyle sistemden çıktığımı belirten küçük güzel bir kart alacağım.

Çok eğleneceğim. Eğleneceğimi biliyorum.
Ama ***emin*** olduğum ***tek*** bir şey var.
Bir daha asla ***lanet olası pembe*** bir ***balonum*** olmayacak!

Kalabalık Eddie için tezahürat yaparken, o da bunun keyfini çıkardı. Sahnede zıplayıp duruyor, kalabalıkla bir-

likte el çırpıyordu, az önce okuduğu ağır şiiri unutmuş görünüyordu. Doğaldı. Masaya dönerken ayağa kalkıp onu alkış yağmuruna tuttuk.

"Bu çok iyi geldi," diye haykırdı Eddie. Gavin kollarını ona dolayıp ayaklarını yerden keserek yanağına bir öpücük kondurdu.

"İşte benim sevgilim," dedi ikisi birlikte yerlerine otururken.

"Bu harikaydı Eddie, sanırım finalden muafsın," dedi Will.

"Çok kolaydı! Layken, önümüzdeki hafta sen de denemelisin. Bay Cooper'ın finallerine hiç girmedin. İnan bana, hiç eğlenceli değiller."

"Düşünürüm," dedim. Onun bu hali her şeyin gözüme daha kolay görünmesine neden olmuştu.

Will gülüp öne doğru eğildi. "Eddie, *sen de* finallerime hiç girmedin, sadece iki aydır ders veriyorum."

"Ama berbat olduklarına eminim," diye güldü Eddie.

Sahneye performansını sergilemek üzere başka bir yarışmacı çağrılınca masa sessizleşti. Javi'nin bacağı benimkine değip duruyordu. Çocuğa dair bir şey beni rahatsız ediyordu. Belki de sorun onun garip bir tip olmasıydı. Performans boyunca kaçacak bir yer kalmayana dek ondan uzaklaştım, ama o her nasılsa bana yaklaşmaya devam etti. Tam onu yumruklamak üzereyken, Will yaklaşıp kulağıma fısıldadı.

"Benimle yer değiştir."

Kalkıp onun sandalyesine geçerken, o da benimkine geçti. Ona bakıp içimden sessizce teşekkür ettim. Javi oturduğu yerde doğrulup dik dik Will'e baktı. İkilinin birbirinden hiç hoşlanmadıkları belliydi.

İkinci turun başında, masamızdaki herkes kalabalığın içine karıştı. Nick'in barda bir kızla sohbet ettiğini gördüm. Javi en sonunda suratını asıp beni ve Will'i masada Gavin ve Eddie'yle baş başa bıraktı.

"Bay Cooper, gördünüz mü – "

"Gavin," diye onun sözünü kesti Will. "Bana burada 'Bay Cooper' demene gerek yok. Okulda değiliz."

Gavin'in yüzünde hınzır bir gülümseme belirdi. Eddie'yi dürttü ve ikisi de Will'e gülümsedi. "Sana..."

"Hayır! O şekilde hitap edemezsiniz!" diye sözlerini kesti onların Will tekrar. Yüzü kızarıyordu.

"Bir şey mi kaçırıyorum?" dedim bir Will'e bir Gavin'e bakarak.

Gavin sandalyesinde öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine koydu. "Layken, yaklaşık üç sene önce..."

"Gavin, seni dersten bırakırım. Küçük kız arkadaşını da," dedi Will.

Herkes gülüyordu, bense ne olduğunu anlamamıştım.

"Üç sene önce, buradaki Sevgili birinci sınıflara eşek şakası yapmaya karar vermişti."

"Sevgili mi?" dedim. Will'e baktım, yüzünü ellerinin arasına gömmüştü.

"Bütün şakaların arkasında Will'in, yani 'Sevgili'nin' olduğu ortaya çıktı. Bu adamın elinden çok çektik." Gavin Will'e işaret ederek güldü.

"Bir gün yeterince tahammül ettiğimize karar verdik. *Sevgili'nin İntikamı* olarak bilinen küçük bir plan kurduk."

"Lanet olsun, Gavin. O kişinin sen olduğunu biliyordum! *Biliyordum*," dedi Will.

Gavin güldü. "Will'in her gün arabasında kestirdiği bi-

linirdi. Özellikle de, Bay Hanushek'in tarih dersi sırasında. O yüzden, bir gün otoparkta onu takip ettik ve uykuya dalmasını bekledik. Yaklaşık yirmi beş izole bant alıp o arabasının içindeyken etrafını sardık. Nihayet uyandığında, arabasının etrafında altı kat bant vardı. Okula dönene kadar bağırıp kapısını tekmelediğini duyduk."

"Aman Tanrım. İçeride ne kadar kaldın?" diye sordum Will'e. Onunla konuşurken tereddüt bile etmedim. Arkadaşça bile olsa, tekrar konuşmaya başlamamız hoşuma gidiyordu. Bu güzeldi.

Will tek kaşını kaldırarak bana yanıt verdi. "Asıl mesele de bu. Bay Hanushek'in tarih dersi ikinci dersteydi. Beni bulmaya çalışan babam okulu aradığında ancak arabamdan kurtarıldım. Saatin kaç olduğunu hatırlamıyorum, ama hava karanlıktı."

"Neredeyse on iki saat arabada mı kaldın?"

Will kafasını salladı.

"Tuvaletini nereye yaptın?" diye sordu Eddie.

"Asla söylemem," diye güldü Will.

Bunu yapabilirdik. Onun Eddie ve Gavin'le sohbet etmesini izledim; hepsi de gülüyordu. Daha önce aramızda dostluğun mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim. Ama şimdi, bunun olabileceğini görebiliyordum.

Nick keyifsiz bir ifadeyle masaya döndü. "Kendimi pek iyi hissetmiyorum. Gidebilir miyiz?"

"Ne kadar yedin Nick?" diye sordu Gavin yerinden kalkarken.

Eddie bana bakıp başıyla kapıya işaret ederek gitme vakti geldiğini söyledi. "Yarın görüşürüz, Bay Cooper," dedi.

"Bundan emin misin, Eddie?" diye sordu Will ona.

"Sen ve arkadaşın yarın da balıçede kestirmeyeceksiniz değil mi?"

Eddie bana bakıp elini ağzına götürerek abartılı bir şekilde nefesini tutup güler gibi yaptı. Onlar yerlerinden kalkarken Will ve ben de ayağa kalktık.

Diğerleri bizi duyamayacak kadar uzaklaşınca, "Kel bu gece bizde kalabilir," dedi Will. "Onu yarın okula ben bırakırım. Zaten şimdiye kadar uyumuş olmalılar."

"Emin misin?"

"Evet, sorun değil."

"Tamam, o halde teşekkürler."

İkimiz de öylece durduk, birbirimizden nasıl ayrılacağımızı bilmiyorduk. Will önümden çekildi. "Yarın görüşürüz," dedi. Gülümseyip ayaklarımı sürüyerek yanından geçtim ve Eddie'ye yetiştim.

***

"Lütfen, anne? Lütfen?" dedi Kel.

"Kel, dün bütün geceyi birlikte geçirdiniz. Ağabeyinin onunla biraz yalnız kalmak istediğine eminim."

"Hayır, istemiyor," dedi Caulder.

"Gördün mü? Odamdan çıkmayız. Söz veriyorum," dedi Kel.

"Pekâlâ. Ama Caulder, yarın gece kendi evinde olmanı istiyorum. Lake ve Kel'i akşam yemeğine götüreceğim."

"Tamam, efendim. Kardeşime haberi verip giysilerimi alacağım."

Kel ve Caulder kapıdan koşarak çıktılar. Kanepede kıpırdanarak botlarımın fermuarını açmaya çalıştım. Annemin bahsettiği akşam yemeği şu meşhur *büyük tanışma* yemeğimiz olmalıydı. Biraz üzerine gitmeye karar verdim.

"Akşam yemeği için nereye gideceğiz?" diye sordum.

Annem kanepeye gelip oturdu ve uzaktan kumandayı alıp televizyonu açtı.

"Herhangi bir yere. Belki de burada yeriz. Bilmiyorum. Sizinle vakit geçirmeye ihtiyacım var, sadece üçümüz."

Botlarımı çıkarıp elime aldım. "Üçümüz," diye mırıldandım odama doğru ilerlerken. Botlarımı dolabıma atıp yatağıma uzanırken bunu düşündüm. Eskiden "dördümüzdü." Şimdi "üçümüz" olmuştuk. Yedi aydan kısa bir süre içinde, annem bizi yine "dört" kişiye çıkaracaktı.

O her kimse, Kel ve benimle beraber sayılmayacaktı. Annem kendisinin biriyle görüştüğünü bildiğimi bilmiyordu. Onu ve adamı "ikisi," Kel ve beni ise "ikimiz" olarak etiketlediğimden bile habersizdi. Böl ve ele geçir. Bu benim yeni aile felsefemdi.

Bir aydır Ypsilanti'de yaşıyorduk ve her Cuma'yı odamda geçirmiştim. Telefonumu alıp Eddie'ye mesaj attım, o ve Gavin'in film gecelerinde üçüncü bir kişiyi sorun etmeyeceklerini umdum. Birkaç saniye içinde bana cevap verdi ve hazır olmam için yarım saatim olduğunu söyledi. Duşun keyfini çıkarmak için yeterli bir süre değildi, bu yüzden banyoya gidip makyajımı düzelttim. Mektuplar banyo tezgâhında lavabonun yanında biriktirilmişti, onları elime alıp göz gezdirmeye başladım. Üç zarfın üzerinde de kocaman kırmızı postane damgası vardı. Teksas'taki eski adresimizin üzerine *Yeni adrese yönlendirildi* damgası vurulmuştu.

Sekiz ay daha. Sekiz ay sonra eve geri dönecektim. Duvarıma bir takvim asıp kalan günleri saymayı düşündüm. Zarfları tekrar tezgâha attığım sırada birinin içindekiler

yere düştü. Elime aldığımda sağ üst köşedeki rakamlar dikkatimi çekti.

$178,343.00

Bu bir banka hesap özetiydi. Hesap bakiyesini gösteriyordu. Mektupların geri kalanını alıp odama koştum ve kapımı kapattım.

Hesap özetinin üzerindeki tarihlere baktım ve sonra diğer zarfların içindekilere göz attım. Biri ipotek şirketindendi, yırtarak açtım. Biri sigorta faturasıydı. Bana satıldığı söylenen Teksas'taki evin bir faturası. Aman Tanrım, annemi *öldürmek* istiyordum. Meteliksiz değildik! Evimizi bile satmamıştık! Bir erkek uğruna beni ve kardeşimi evimiz olarak bildiğimiz yerden koparmıştı. Ondan nefret ediyordum. Patlamadan önce bu evden çıkmalıydım. Telefonumu alıp zarfları çantama attım.

"Dışarı çıkıyorum," dedim oturma odasından geçip ön kapıya ilerlerken.

"Kiminle?" diye sordu annem.

"Eddie'yle. Film izlemeye gideceğiz." Onun sesimdeki öfkeyi anlamaması için cevaplarımın kısa ve öz olmasına özen gösterdim. O kadar kızgındım ki, bütün vücudum titriyordu. Onunla yüzleşmeden önce evden çıkıp olanları sindirmek istiyordum.

Annem yanıma gelip cep telefonumu elimden aldı ve tuşlara basmaya başladı.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırıp telefonumu elinden aldım.

"Ne işler çevirdiğini biliyorum, Lake! Bana rol yapma."

"Ne işler çeviriyormuşum? *Bilmeyi* çok isterim!"

"Dün gece, sen ve Will yoktunuz. Will sözde çocuk ba-

kıcısı tutmuştu. Bu gece, kardeşi onun geceyi evde geçireceğini söyledi ve senin de yarım saat sonra *dışarı* çıkacağın mı tuttu? Hiçbir yere gitmiyorsun!"

Telefonumu çantama atıp çantamı omzuma taktım ve kapıya doğru ilerledim.

"Aslına bakarsan, gidiyorum. *Eddie'yle*. *Eddie'yle* gittiğimi görebilirsin. Eddie'yle *döndüğümü* de görebilirsin." Kapıdan çıktım, annem de beni takip etti. Neyse ki, Eddie araba yoluna girmek üzereydi.

"Lake? Buraya dön! Konuşmalıyız," diye seslendi annem kapının girişinden.

Eddie'nin arabasının kapısını açtım ve ona döndüm. "Haklısın, anne, ama bana kalırsa konuşması gereken *sensin*. Yarın akşam neden yemeğe çıkmak istediğini biliyorum. Neden Michigan'a taşındığımızı da biliyorum! Her şeyi biliyorum! O yüzden sakın *bana* bir şeyler gizlemekten bahsetme!"

Onun karşılık vermesini beklemeden arka koltuğa oturup kapıyı sertçe kapattım.

"Götür beni buradan. Çabuk," dedim Eddie'ye.

Uzaklaştığımız sırada ağlamaya başladım. Geri dönmeyi hiç istemiyordum.

***

"Al, iç bunu." Eddie masanın üzerindeki sodalardan birini daha bana doğru itti, o ve Gavin'le birlikte sodayı içerken ağlamamı izlediler. Eddie bana yardımcı olacak tek şeyin pizza olduğunu düşündüğü için Getty'ye uğramıştık. Ama yiyemiyordum.

"Gecenizi mahvettiğim için üzgünüm," dedim ikisine.

"Mahvetmedin. Öyle değil mi bebeğim?" dedi Eddie, Gavin'e dönerek.

"Kesinlikle. Hoş bir değişiklik oldu," dedi Gavin pizzasını bir pakete koyarken.

Telefonum tekrar titremeye başladı. Annem altıncı kez arıyordu, bu yüzden açma-kapama tuşunu basılı tutup telefonu çantama attım.

"Filme hâlâ yetişebilir miyiz?" diye sordum.

Gavin saatine bakıp kafasını salladı. "Elbette, tabii gitmek istiyorsan."

"İstiyorum. Bir süreliğine bunu düşünmemem gerekiyor."

Hesabımızı ödeyip sinemanın yolunu tuttuk. Johnny Depp olmak zorunda değildi, şu an herhangi bir oyuncu yeterli olurdu.

10.

"Ellerini sahip olduğu hayata karşı kaldırıp
Cehaletle mutlu ve üzgün bir şekilde yaşıyor
Ama kimse ölmeden önceki günlerin
Ardında ne yattığını bilmez."
- The Avett Brothers, *Die Die Die*

Onuncu Bölüm

Birkaç saat sonra evime yanaştık. Arabadan hemen inmeyip birkaç kez derin nefes aldım ve kendimi yaklaşmakta olan kavgaya hazırladım.

"Layken, beni daha sonra ara. Her şeyi bilmek istiyorum. İyi şanslar," dedi Eddie.

"Teşekkürler, ararım." Arabadan inip kapıya doğru yürürken Eddie ve Gavin evden uzaklaştılar. İçeri girdiğimde annem kanepede uzanıyordu. Kapının kapandığını duyunca yerinden sıçradı. Bağırmaya devam etmesini bekliyordum ama yanıma koşup kollarını boynuma doladı. Kaskatı durmaya devam ettim.

"Lake, çok üzgünüm, sana söylemem gerekirdi. Çok üzgünüm." Ağlıyordu.

Ondan uzaklaşıp kanepeye oturmaya gittim. Sehpanın üzeri mendillerle kaplıydı. Çok ağlamıştı. Güzel, kendini kötü *hissetmeliydi*. Hatta *berbat* hissetmeliydi.

"Baban ve ben o ölmeden önce sana söyleyecektik – "

"Babam mı? Babam *ölmeden* önce de onunla görüşüyor muydun?" Kalkıp odada yürümeye başladım. "Anne! Bu ne zamandır devam ediyor?" Bağırmaya başladım. Yine ağlıyordum.

İğrenç davranışını savunmasını bekleyerek ona baktım ama o önündeki sehpaya bakıyordu.

Öne doğru eğilip bana doğru kafasını eğdi. "*Kiminle* görüşüyordum? Ne olduğunu sanıyorsun?"

"Kiminle görüştüğünü *bilmiyorum*! Komodinindeki şiiri sana yazan her kimse! *İşlerin* olduğunu söyleyip görüşmeye gittiğin kişi her kimse. Telefonda *seni seviyorum* dediğin kişi her kimse. *Kim* olduğunu bilmiyorum ve umurumda değil."

Annem yanıma gelip ellerini omuzlarıma koydu.

"Lake, *kimseyle* görüşmüyorum. Her şeyi yanlış anlamışsın. Her şeyi."

Dürüst olduğunu görebiliyordum, ama ona verebilecek bir cevabım yoktu.

"Peki ya not? Hesap özetleri? Parasız değiliz, anne. Ve evi de satmamışsın! Bizi buraya getirmek için yalan söyledin. Eğer bir erkek uğruna değilse, bunu neden yaptın? Neden buradayız?"

"Ah Tanrım, Lake. Bildiğini sanıyordum. Her şeyi anladığını sanmıştım." Tekrar kanepeye oturdu.

"Görünüşe bakılırsa, anlamamışım," dedim. Bıkmıştım. Bizi bütün hayatımızdan uzaklaştırıp Michigan'a getirecek kadar önemli olan şeyin ne olduğunu anlamıyordum.

"Öyleyse, anlat," dedim.

"Otur. Lütfen, otur."

Kanepeye oturup onun her şeyi açıklamasını bekledim. Annem düşüncelerini toplamak üzere uzunca bir süre duraksadı.

"Notu baban yazdı. Çocukluk yapıyordu. Bir gece yüzüme bir şeyler çizdikten sonra o notu yastığıma bırakmış. Onu sakladım. Babanı seviyordum, Lake. Onu *çok* özlüyorum. Ona asla böyle bir şey yapmam. Başka biri yok."

İçtendi.

"Öyleyse, neden buraya taşındık, anne? Bizi neden buraya taşınmaya zorladın?"

Annem derin bir nefes alıp ellerimi tuttu. Gözlerindeki ifade hayal kırıklığına kapılmama neden oldu. Yılın başında, babama olanları haber vermek için okula geldiğinde koridordayken yüzünde gördüğüm ifadeye benziyordu. Derin bir nefes daha alıp elimi sıktı.

"Lake, kanserim."

***

İnkâr. Kesinlikle inkâr halindeydim. Ve öfke. Ya da pazarlık? Evet, o da olabilirdi. Üçünü de hissediyordum. Belki de beşini birden. Nefes alamıyordum.

"Baban ve ben sana söyleyecektik. O öldükten sonra, çok yıkıldınız. Seninle bu konuda konuşmaya cesaret edemedim. Durumum kötüleşmeye başlayınca, buraya dönmek istedim. Brenda bakımıma yardım edeceğini söyleyip buraya gelmem için bana yalvardı. Telefonda konuştuğum kişi oydu. Detroit'te akciğer kanseri üzerine uzmanlaşmış bir doktor var. Sürekli oraya gidiyordum."

Akciğer kanseri. Bir ismi vardı. Bu durum daha da gerçek kılıyordu.

"Sana ve Kel'e yarın söyleyecektim. Hazırlıklı olmamız için öğrenmenizin vakti gelmişti."

Ellerimi ondan çektim.

"*Ne* için hazırlıklı olmamızı istiyorsun, anne?"

Tombul Okul Müdürü Bass gibi gözlerime bakamadı. Bana acıyordu.

Evden nasıl çıktığımı ya da yolun karşısına nasıl geçtiğimi hatırlamıyordum. Tek bildiğim, gece yarısı Will'in kapısını vuruyor olduğumdu.

Will kapıyı açtığında hiç soru sormadı. Yüzümden o an ihtiyacım olan kişinin kendisi olduğunu anlayabiliyordu. Bir süreliğine olsa da. Kollarını omuzlarıma dolayıp beni içeri aldıktan sonra kapıyı arkasından kapattı.

"Lake, sorun ne?"

Cevap veremedim. Nefes alamıyordum. Yere yığılıp ağlamaya başladığım sırada Will kollarını bana doladı. Ve tıpkı annemle okulun koridorunda olduğu gibi benimle birlikte yere yığıldı. Çenesini başımın üstüne koyup saçlarımı okşayarak ağlamama izin verdi.

"Bana neler olduğunu anlat," diye fısıldadı en sonunda.

Söylemek istemedim. Yüksek sesle söylemek her şeyin gerçek olduğu anlamına gelecekti. *Gerçekti.*

"O ölecek, Will," dedim hıçkırıklarım arasında. "Kanser." Will bana sıkıca sarıldıktan sonra beni yerden kaldırıp yatak odasına götürdü. Beni yatağa yatırıp üzerimi örttüğü sırada kapı çaldı. Alnımdan öpüp odadan çıktı.

Onun kapıyı açtığını, annemle konuştuğunu duydum, ama annemin ne söylediğini anlayamadım. Will'in sesi kısıktı ama söylediklerini duyabildim.

"Bırak kalsın, Julia. Şu an bana ihtiyacı var."

Duyamadığım birkaç şey daha söylediler. En sonunda Will'in kapıyı ardından kapatıp odaya döndüğünü duydum. Yatağa girdi ve ben ağlarken kollarını bana dolayıp sıkıca sarıldı.

2. Kısım

11.

"Yarın kimin umurunda?
Yarın da herhangi bir gün değil mi?"
- The Avett Brothers, *Swept Away*

On Birinci Bölüm

Pencere odanın ters tarafmdaydı. Saat kaçtı? Kolumu yatağın öteki tarafına atıp komodinin üzerindeki telefonumu bulmaya çalıştım. Telefonum orada değildi. Komodin de yoktu. Yatakta doğrulup gözlerimi ovuşturdum. Burası benim odam değildi. Olanları hatırlayınca, tekrar yatağa uzanıp örtüleri başıma çektim ve her şeyin zihnimden uzaklaşmasını diledim.

***

"Lake."

Tekrar uyandım. Güneş çok parlak değildi, ama odamda değildim. Örtüleri iyice başımın üzerine çektim.

"Lake, uyan."

Biri örtüleri başımın üzerinden çekiyordu. Homurdanarak örtüleri daha sıkı tuttum. Yine düşüncelerimi zihnimden kovmaya çalıştım, ama mesanem bana bağırı-

yordu. Örtüleri üzerimden itince Will'in yatağın ucunda oturduğunu gördüm.

"Sabahları seven biri *değilsin*," dedi.

"Banyo. Banyon ne tarafta?"

Koridoru işaret etti. Yataktan fırladım ve yetişebilmeyi umdum. Tuvalete koşup oturdum ama neredeyse içine düşecektim. Klozetin kapakları kaldırılmıştı.

"Erkekler," diye homurdanıp klozetin alttaki kapağını indirdim.

Banyodan çıktığımda, Will'in mutfakta olduğunu gördüm. Gülümseyip yanındaki boş taburenin önüne bir kupa kahve koydu. Tabureye oturup kahvemi aldım.

"Saat kaç?" diye sordum.

"Bir buçuk."

"Ah. Yatağın çok rahat."

"Anlaşılan öyle," dedi Will, omzumu dürterek gülümsedi.

Sessizce kahvelerimizi içtik. Huzur veren bir sessizlik vardı.

Will boş kupamı alıp lavaboda duruladıktan sonra bulaşık makinesine koydu.

"Kel ve Caulder'ı sinemaya götüreceğim," dedi Will bulaşık makinesini çalıştırırken. "Birkaç dakika sonra çıkacağız. Sonrasında herhalde onları yemeğe götürürüm, saat altı civarında döneriz. Böylece senin de annenle konuşabilecek zamanın olur."

Onun beni kolayca etkileyebileceğinden eminmiş gibi son cümleyi araya sıkıştırmasından hiç hoşlanmadım.

"Ya konuşmak istemiyorsam? Ya ben de sinemaya gitmek istiyorsam?"

Will dirseklerini tezgâha koyup bana doğru uzandı.

"Film izlemeye ihtiyacın yok. Annenle konuşman gerekiyor. Haydi gidelim."

Will anahtarlarını ve ceketini alıp kapıya yöneldi. Tabureme yaslanıp kollarımı göğsümün üzerinde birleştirdim.

"Yeni uyandım. Kafein henüz etkisini göstermedi. Bir süre daha burada kalabilir miyim?"

Yalan söylüyordum. Rahat yatağına girebilmek için onun gitmesine ihtiyacım vardı, hepsi bu.

"Pekâlâ." Will bana doğru yürüdü ve başımın tepesini öpmek için eğildi. "Ama bütün gün kalamazsın. Onunla konuşmalısın."

Will ceketini giyip dışarı çıktıktan sonra kapıyı arkasından kapattı. Pencereye gidip Kel ve Caulder'ın arabaya binmelerini, ardından hep birlikte uzaklaşmalarını izledim.

Yolun karşısındaki evime baktım. Ev olmayan evime. Annemin içeride, birkaç metre ötede olduğunu biliyordum. Şu an oraya gidersem, ona ne söyleyerek konuya gireceğimi bilmiyordum. Hemen gitmemeye karar verdim. Ona bu kadar kızgın olmaktan hoşlanmıyordum. Bunun onun suçu olmadığının farkındaydım ama başka kimi suçlayacağımı bilmiyordum.

Birinin bana sırıttığını fark ettim. Bahçe cücesiydi. Kırık kırmızı bir şapkası ve çirkin küçük bir gülümsemesi olan bahçe cücesi. Sanki biliyordu. Burada olduğumu ve oraya gitmeye korktuğumu biliyordu. Benimle alay ediyordu. Tam perdeyi çekip onun kazanmasına izin verecekken birinin araba yolumuza girdiğini fark ettim. Gelen Eddie'ydi.

O arabasından inerken Will'in evinin kapısını açıp ona el salladım. "Eddie, buradayım!" Eddie sırasıyla bana ve evime baktıktan sonra şaşkın bir ifadeyle yolun karşısına geçti.

Harika. Bunu neden yapmıştım? Bunu nasıl açıklayacaktım?

Kenara çekildim ve merakla oturma odasını süzerek içeri giren Eddie'ye kapıyı tuttum.

"İyi misin? Seni yüz kez aradım!" dedi Eddie kanepeye otururken. Ayağını sehpaya koyup botlarını çıkarmaya başladı. "Bu kimin evi?"

Ona cevap vermeme gerek kalmadı. Karşısındaki duvarda asılı olan aile fotoğrafı benim yerime cevap verdi.

"Ah," dedi. Tek söylediği bu oldu.

"Ee? Ne oldu? Sana kim olduğunu söyledi mi? Onu tanıyor musun?"

Kanepeye gidip bacaklarının üzerinden atlayarak yanına oturdum.

"Eddie? Yaptığım en aptalca şeyi duymaya hazır mısın?"

Eddie kaşlarını kaldırıp anlatmamı bekledi.

"Yanılmışım. Görüştüğü biri yokmuş, hastaymış. O kanser."

Eddie botlarını yanına koyup ayaklarını tekrar sehpaya koydu ve sırtını kanepeye yasladı. Ayağında iki farklı çorap vardı.

"Dostum, bu gerçek dışı," dedi.

"Evet, öyle. Ama gerçek."

Bir süre öylece oturup siyah ojeli tırnaklarıyla oynadı. Ne söyleyeceğini bilemediğini görebiliyordum. Herhangi bir şey söylemek yerine kanepede uzanıp bana sarıldı ve hemen ardından yerinden fırladı.

"Bakalım Bay Cooper'ın burada içecek neleri var." Mutfağa gidip buzdolabını açtı. İki bardak alıp buzla doldurduktan sonra oturma odasına geri döndü ve bunlara soda doldurdu.

"Şarap bulamadım. Çok sıkıcıymış," dedi Eddie içeceğimi bana verirken. "Teşhisi ne?"

Omuzlarımı silktim. "Bilmiyorum. Dün gece bana söyledikten sonra yanından ayrıldım. Ama kulağa iyi gelmiyor. Onunla hâlâ yüzleşemedim."

Kafamı pencereye doğru çevirip bir kez daha evimize baktım. Bunun kaçınılmaz olduğunu biliyordum. Onunla yüzleşmek zorunda olduğumu biliyordum; ben sadece olağan bir gün daha geçirmek istiyordum.

"Layken, gidip onunla konuşmalısın."

Gözlerimi devirdim. "Tanrım, sen de Will gibisin."

Eddie içeceğinden bir yudum alıp sehpaya bıraktı. "*Will* demişken."

İşte başlıyorduk.

"Layken, kendi işime bakmaya gayret ediyorum. Gerçekten. Ama onun evindesin! Üzerinde dün gece seni evine bıraktığımda giydiğin kıyafetler var. Bir şeyler olduğunu *inkâr* etmezsen, *itiraf* ettiğini varsayacağım."

İçimi çektim. Eddie haklıydı. Onun açısından bakıldığında, olan bitenden çok daha fazlası varmış gibi görünüyordu. Ona karşı dürüst olmaktan başka seçeneğim yoktu, yoksa Will hakkında kötü bir fikre kapılacaktı.

"Pekâlâ. Ama Eddie, kimseye – "

"Söz veriyorum. Gavin'e bile söylemeyeceğim."

"Pekâlâ. Onunla buraya taşındığımız ilk gün tanıştım. Aramızda bir çekim oldu. Bana çıkma teklif etti ve kabul

ettim. İyi vakit geçirdik. Öpüştük. Sanırım hayatımın en güzel gecesiydi. Evet, hayatımın *en* güzel gecesiydi."

Gülümsüyordu. Bir an tereddüt ettikten sonra devam ettim. Vücut dilimden mutlu bir sonu olmadığını anlayınca gülümsemesi kayboldu.

"Bilmiyorduk. Okuldaki ilk günüme kadar, onun öğretmen olduğunu bilmiyordum. O da benim lisede olduğumu bilmiyordu."

Eddie ayağa kalktı. "Koridor. Koridorda olan buydu demek!"

Kafamı salladım.

"Aman Tanrım. Sonlandırdı mı?"

Tekrar kafamı salladım. Eddie kanepeye yığıldı.

"Lanet olsun. Çok kötü."

Bir kez daha kafamı salladım.

"Ama buradasın. Geceyi evinde geçirdin," diye sırıttı. "Dayanamadı, değil mi?"

Hayır dercesine kafamı salladım. "Sandığın gibi değil. Üzgündüm, o yüzden burada kalmama izin verdi. Hiçbir şey olmadı. Sadece dostça davrandı."

Eddie omuzlarını düşürüp dudaklarını büzüştürerek daha fazla dayanamadığımızı duymayı umduğunu belli etti.

"Bir sorum daha var. Şiirin. Onunla ilgiliydi, değil mi?"

Kafamı salladım.

"Güzel," diye güldü.

Yine sessizleşti ama çok sürmedi. "Son soru. Söz veriyorum. Gerçekten."

Ona bakıp devam etmesinin sorun olmadığını belirttim.

"İyi öpüşüyor mu?"

Gülümsedim. Gülümsememe engel olamadım. "Aman Tanrım, çok ateşli!"

"Biliyorum!" Eddie ellerini çırpıp kanepeden fırladı.

Anın gerçekliği geri dönerken kahkahalarımız söndü. Dönüp tekrar pencereden yolun karşısındaki evimize bakarken, Eddie bardaklarımızı lavaboya götürdü. Sonra oturma odasına dönüp elimden tutarak beni kanepeden kaldırdı.

"Haydi gel, annenle konuşmaya gidiyoruz."

Biz mi? Karşı çıkmadım. Eddie'nin karşı çıkılmaz bir yanı vardı.

12.

"Paranoya peşimi bırakmasa da
Uyandığımızda
Bakışlarımdan aklımı kaçırdığımı görsen de
Beni sever misin?"

- The Avett Brothers, *Paranoia in B Flat Major*

On İkinci Bölüm

Eddie daha önce evime hiç girmemişti. Ama kapıdan hoplayarak girmesinden bunu anlamanız mümkün değildi. İçeri girdiğimizde beni hâlâ çekiştiriyordu. Kanepede oturan annem yüzünde bir gülümsemeyle bu sıçrayan yabancının kızını peşinden sürükleyerek kendisine yaklaşmasını izledi. Annemin yüzündeki şaşkınlığın sevindirici olduğunu itiraf etmeliydim.

Eddie kanepeye götürüp annemin yanında oturtana dek beni omuzlarımdan çekerek sürükledi. Sonra tam karşımıza gelecek şekilde sehpaya oturdu, duruşu düzgün, başı dimdikti. Kontrol ondaydı.

"Ben Eddie, kızının en yakın arkadaşıyım," dedi anneme. "Evet, artık birbirimizi tanıdığımıza göre, asıl meseleye geçelim."

Annem önce bana, sonra Eddie'ye baktı ve hiçbir şey söylemedi. Benim de söyleyebileceğim bir şey yoktu. Eddie'nin bunu nereye götüreceğini bilmiyordum, o yüzden elimden gelen tek şey onun devam etmesine izin vermekti.

"Julia'ydı, değil mi? Adın bu mu?"

Annem kafasını salladı.

"Julia, Layken'ın bazı soruları var. Birçok sorusu var. Cevaplar da sende." Eddie bana baktı. "Layken, sen sorularını sor, annen yanıt verecek." Aynı anda ikimize de baktı. "Böyle yapacaksınız. Bana sormak istediğiniz sorunuz var mı?"

Annem ve ben kafalarımızı salladık. Eddie ayağa kalktı. "Pekâlâ. Buradaki işim bitti. Beni sonra ararsın."

Eddie sehpanın üzerinden atlayıp kapıya doğru ilerledi, ama topuklarının üzerinde dönerek tekrar yanımıza geldi. Kollarını annemin boynuna doladı. Annem kocaman gözlerle bana baktıktan sonra onun sarılışına karşılık verdi. Eddie uzunca bir süre annemin boynunu sıktı ama en sonunda onu bıraktı. Bize gülümseyip sehpanın üzerinden atladı ve ön kapıya doğru ilerledi. Ve öylece çekip gitti.

İkimiz de sessizce Eddie'de neyin yanlış olduğunu merak ederek kapıya bakakaldık. Ya da neyin doğru. Söylemesi güçtü. Anneme baktım ve ikimiz de güldük.

"Vay canına, Lake. Arkadaşlarını nasıl seçeceğini çok iyi biliyorsun."

"Biliyorum. Harika bir kız, değil mi?"

İkimiz de kanepeye yerleştik ve annem uzanıp elime hafifçe vurdu.

"Söylediğini yapsak iyi olacak. Bana istediğini sor, elimden geldiğince cevap vereceğim."

Lafı hiç uzatmadım. "Ölecek misin?"

"Hepimiz bir gün öleceğiz, öyle değil mi?" diye karşılık verdi annem.

"Bu başlı başına bir *soru*. Cevap vermen gerekiyor."

Annem tereddüt ediyormuş ve gerçekten cevap vermek istemiyormuş gibi içini çekti.

"Herhalde. Sanırım," diye itiraf etti.

"Ne kadar zamanın kaldı? Durum ne kadar kötü?"

"Lake, belki de en başta her şeyi açıklamalıyım. Bu sana benim neyle karşı karşıya olduğuma dair daha iyi bir fikir verir."

Kalkıp mutfağa gitti ve bir tabureye oturdu. Bana da yanına gidip oturmamı işaret etti ve bir kâğıtla kalem alıp bir şeyler yazmaya başladı.

"İki tür akciğer kanseri var. Küçük hücreli ve küçük hücreli olmayan akciğer kanseri. Ne yazık ki, benimki hızlı yayılan tür olan küçük hücreli."

Bir diyagram çiziyordu. "Küçük hücreli kanser ya sınırlı bir alandadır ya da yayılmacıdır." Annem çizdiği akciğerlerde bir yere işaret etti. "Benimki sınırlıydı. Bu alanda olduğu anlamına geliyor." Akciğerlerin etrafına bir daire çizip tam yerini gösterdi. "Tümörün bulunduğu yer orası. Baban ölmeden birkaç ay önce belirtiler ortaya çıkmıştı. Bana biyopsi yaptırmamı söyledi ve tümörün kötü huylu olduğunu anladık. Birkaç gün doktor aradık ve en sonunda en iyi seçeneğimizin Detroit, Michigan'da bulduğumuz doktora başvurmak olduğuna karar verdik. Uzmanlığı küçük hücreli akciğer kanseri üzerine. Baban ölmeden önce taşınmaya karar vermiştik. Biz – "

"Anne, yavaşla."

Annem kalemi bara bıraktı.

"Bir dakikaya ihtiyacım var," dedim. "Tanrım, kendimi fen dersinde gibi hissediyorum."

Başımı ellerime yasladım. Bunu aylarca düşünmüştü.

Şimdi de kalkmış bana nasıl kek yapacağımı tarif eder gibi anlatıyordu!

Kalkıp banyoya giderken annem sabırla beni bekledi. Yüzümü yıkayıp aynadaki yansımama baktım. Berbat görünüyordum. Dün gece Gavin ve Eddie'yle dışarı çıkmadan önce aynaya bakmamıştım bile. Rimelim gözlerimin altına bulaşmıştı. Gözlerim şişmişti. Saçlarım darmadağınıktı. Makyajımı silip saçlarımı fırçaladıktan sonra mutfağa döndüm ve annemin bana nasıl öleceğini anlatmasını dinledim.

Mutfağa girdiğimde, kafamı sallayarak ona devam edebileceğini söyledim.

"Doktora yakın olmak için Michigan'a gitmeye karar verdikten bir hafta sonra baban öldü. Bu, ölümü, tüm düzenlemeler beni çok tüketti. Bana olanları aklımdan çıkarmaya çalıştım. Üç ay boyunca doktora gitmedim. O sırada kanser yayılmış. Artık sınırlı bir alanda bulunan küçük hücreli kanser olmaktan çıkıp yayılmıştı."

Utanmışçasına bakışlarını kaçırdı. Sesini alçalttı. "Babanız kalp krizi geçirdiği için kendimi suçladım. Hastalığın teşhisinin buna sebep olduğunu biliyordum." Kalkıp oturma odasına yürüdü ve pencereden dışarı baktı.

"Neden bana söylemedin? Sana yardım edebilirdim, anne. Tüm bunlarla tek başına mücadele etmene gerek yoktu."

"Artık bunu biliyorum. İnkâr ediyordum. Kızgındım. Bir mucize bekliyordum, sanırım. Bilmiyorum. Günler haftalara ve sonra aylara dönüştü. Ve şimdi de buradayız. Üç hafta önce tekrar kemoterapiye başladım."

"Bu iyi bir şey, değil mi? Sana kemoterapi veriyorlarsa, kanserden kurtulma şansın var."

Annem başını salladı. "Kurtulmak için değil, Lake. Ağrılarımı kontrol altına almak için. Artık ellerinden sadece bu kadarı geliyor."

Başımı ellerimin arasına alıp ağlamaya başladım. Bir insanın bu kadar çok gözyaşı dökebilmesi inanılmazdı. Babam öldükten sonra bir gece o kadar çok ağlamıştım ki, gözlerime zarar vermekten korktuğum için Google'da, "Bir insan çok fazla ağlayabilir mi?" diye araştırmıştım. Anlaşılan, vücudun dinlenebilmesi için herkes en sonunda uykuya dalıp ağlamayı kesiyordu. O nedenle, hayır, çok fazla ağlamak mümkün değildi.

Bir mendil alıp birkaç kez derin nefes aldıktan sonra gözyaşlarımın geri kalanını tuttum. Ağlamaktan bıkmıştım.

Annemin kolunu bana doladığını hissedince yüzümü ondan yana dönüp ona sarıldım. Kalbim onun için sızlıyordu. *Bizim* için. En sonunda öksürmeye başladı ve kafasını çevirdi. Öksürmeye devam edip nefes almaya çalışırken onu izledim. Çok hastaydı. Nasıl fark etmemiştim? Yanakları eskisine kıyasla daha çok çökmüştü. Saçları seyrelmişti. Onu zor tanıyordum. Kendi mutsuzluğuma o kadar odaklanmıştım ki, annemin gözlerimin önünde eridiğini fark etmemiştim.

Öksürük silsilesi geçti ve annem taburesine geri döndü. "Kel'e bu gece söyleriz. Brenda yedide burada olacak, onun velisi olacağı için burada bulunmak istiyor."

Annemin şaka yaptığını düşünerek güldüm. Böyle bir şey mümkün olamazdı, değil mi?

"*Velisi* olacak derken neyi kastediyorsun?"

"Lake. Hâlâ lisedesin. Yakında üniversiteye gidecek-

sin. Senden her şeyden vazgeçmeni beklemiyorum. Bunu yapmanı *istemiyorum*. Brenda daha önce de çocuk yetiştirdi. Bunu yapmak istiyor. Kel onu seviyor."

Bu sene boyunca yaşadığım onca şeyi yeniden gözden geçirdiğimde, annemin ağzından çıkan hiçbir şeye bu kadar sinirlenmediğimi fark ettim.

Ayağa kalktım ve oturağın yerinden çıkmasına neden olacak kadar sert bir şekilde tabureyi yere fırlattım. Parmağımla göğsüne işaret ederek üzerine yürüyünce annem irkildi.

"Kel'i *ALMAYACAK*! *Kardeşimi* ona veremezsin!" diye boğazım ağrıyana dek bağırdım.

Annem ellerini omuzlarıma koyarak beni sakinleştirmeye çalıştı ama arkamı dönüp ondan uzaklaştım.

"Lake, kes şunu! Kes şunu! Hâlâ lisedesin! Henüz üniversiteye bile başlamadın, ne yapmamı bekliyorsun? Başka kimsemiz yok," dedi annem ön kapıya ilerlediğim sırada beni takip ederek. "Başka kimsem yok, Lake," diye ağladı.

Kapıyı açtım, ardından yüzümü ona döndüm ve gözyaşlarını umursamadan bağırmaya başladım.

"Ona bu gece söylemeyeceksin! Henüz bilmesi gerekmiyor. Ona söylemesen iyi edersin!"

"Ona söylemek zorundayız. Bilmesi gerekiyor," dedi annem. Beni araba yoluna kadar takip etti. Yürümeye devam ettim.

"Eve dön, anne. Eve dön! Artık bu konuda konuşmayacağım! Beni tekrar görmek istiyorsan, ONA SÖYLEMEYECEKSİN!"

Will'in oturma odasının kapısını arkamdan kapatırken hıçkırıklarımın hafiflediğini fark ettim. Yatak odasına ko-

şup kendimi yatağa attım. Ağlamakla yetinmedim; hıçkırdım, sızlandım ve haykırdım.

***

Daha önce hiç uyuşturucu kullanmamıştım. On dört yaşındayken annemin şarabından bir yudum almam sayılmazsa, daha önce isteyerek alkol de almamıştım. Korktuğumdan ya da bağnaz olduğumdan değil. Açıkçası, bana hiçbir şey teklif edilmemişti. Teksas'tayken partilere hiç gitmemiştim. Geceyi beni yasalara aykırı bir şey yapmaya ikna etmeye çalışan biriyle hiç geçirmemiştim. Baskıya boyun eğebileceğim bir durumla hiç karşı karşıya gelmemiştim. Cuma gecelerini futbol maçlarında geçirirdim. Cumartesi geceleri babam bizi genellikle sinemaya ya da yemeğe götürürdü. Pazar günleri ev ödevlerimi yapardım. Hayatım bundan ibaretti.

Kerris'in beni davet ettiği kuzeninin düğünü bir istisnaydı. On altı yaşındaydım, ehliyetimi yeni almıştım ve resepsiyon yeni bitmişti. Ortalığı temizlemeye yardım etmek için kalmıştı. Çok eğleniyorduk. Meyveli kokteyl içip geriye kalan kekten yedik, dans ettik ve daha fazla kokteyl içtik. Çok geçmeden, ikimiz de ne kadar eğlendiğimizi fark edince birinin meyve kokteyline içki kattığını anladık. Hatta o kadar çok içki katılmıştı ki, sarhoş olduğumuzu fark ettiğimizde kendimizi durduramayacak haldeydik. Tereddüt etmeksizin eve dönmek üzere arabaya bindik. Bir buçuk kilometre ilerledikten sonra yoldan çıkıp bir ağaca çarptık. Benim gözümün üzeri yırtılırken, onun kolu kırıldı. İkimize de ciddi bir şey olmadı. Hatta araba hâlâ araba sürebilecek haldeydi. Mantıklı olan şeyi yapıp

beklemek yerine direksiyonu kırıp babamı aramak için resepsiyona geri döndük. Ertesi gün karşılaştığımız sorun ise apayrı bir hikâyeydi.

Arabayı ağaca çarpmadan önceki anı hatırlıyorum. Kel'in 'börek' kelimesini söyleme şekline gülüyorduk. Araba yoldan çıkana dek aynı kelimeyi tekrar edip durduk. Ağacı görmüştüm, çarpmak üzere olduğumuzu biliyordum. Ama sanki zaman ağır çekimde akıyordu. Aklımda olan tek şey Kel'di. *Sadece* oydu. Okulu, erkekleri ya da ölümüm halinde gitme fırsatını kaçıracağım üniversiteyi düşünmemiştim. Kel'i ve benim için önemli olan tek şeyin o olduğunu düşünmüştüm. Öleceğimi sandığım saniyelerin öncesinde benim için önemi olan tek şey oydu.

***

Her nasılsa Will'in yatağında tekrar uyuyakaldım. Bunun farkındaydım, çünkü gözlerimi açtığımda artık ağlamıyordum. İnsanlar sonsuza dek ağlayamazdı. En sonunda uykuya dalarlardı.

Zihnimdeki sis perdesi kalkar kalkmaz gözyaşlarımın geri dönmesini bekledim, ama aksine kendimi motive olmuş ve yenilenmiş hissettim. Sanki bir tür misyonum vardı. Yataktan kalkınca temizlik yapma isteği duydum. Ve şarkı söyleme. Müziğe ihtiyacım vardı. Oturma odasına gidip aradığım şeyi; müzik setini buldum. Müzik setini çalıştırdığımda CD aramak zorunda kalmadım, içinde zaten bir tane Avett Brothers CD'si vardı. En sevdiğim şarkılardan birinin sesini açıp işe koyuldum.

Ne yazık ki, Will'in evi iki erkeğin yaşadığı bir eve göre şaşırtıcı derecede temizdi, o yüzden meşgul olabileceğim

bir şey aramak zorunda kaldım. Önce banyoya gittim. Dokuz yaşındakilerin hedef tutturmakta pek iyi olmadıklarını biliyordum, o yüzden ovalamaya başladım. Tuvaleti, yerleri, duşu ve lavaboyu ovaladım. Her yer temizdi.

Yatak odalarına geçip ortalığı düzelttim, yatakları topladım. Sonra oturma odasına döndüm ve toz alıp yerleri süpürdüm. Banyoda yerleri paspaslayıp bulabildiğim her yeri sildim. Soluğu mutfak lavabosunda alıp evdeki kirli iki bardağı; Eddie ve benim kullandığım bardakları yıkadım.

Will'in arabasının araba yoluna girdiğini duyduğumda saat neredeyse yediydi. O ve iki çocuk eve girip beni oturma odasında yerde otururken bulduklarında donup kaldılar.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Caulder.

"Alfabetik sıraya koyuyorum," diye yanıtladım.

"Neyi alfabetik sıraya koyuyorsun?" diye sordu Will.

"Her şeyi. Önce filmleri, sonra CD'leri sıraladım. Caulder, odandaki kitapları da sıraladım. Birkaç oyununu da alfabetik sıraya koydum, ama bazıları numaralarla başladığı için önce numaralara, sonra isimlerine göre dizdim." Önümdeki yığını işaret ettim. "Bunlar yemek tarifleri. Onları buzdolabının üstünde buldum. Kategorilerine göre sıralıyorum; dana eti, kuzu eti, domuz eti, kümes hayvanları gibi. Kategoriler dışındakileri – "

"Çocuklar, Kel'in evine gidin. Julia'ya döndüğümüzü haber verin," dedi Will ve beni izlemeye devam etti.

Çocuklar yerlerinden kımıldamadılar. Önümdeki yemek tarifi kartlarına bakıyorlardı.

"Hemen!" diye bağırdı Will. İkisi de bakışlarını kaçırıp kapıya doğru ilerlemeye başladılar.

Caulder'ın kardeşime, "Ablan çok tuhaf," dediğini duydum.

Yemek tariflerini alfabetik sıraya koymaya devam ederken Will karşımdaki koltuğa oturdu.

"Sen öğretmensin," dedim. "*Haşlanmış Patates Çorbasını* patates mi yoksa çorba kategorisine mi koymalıyım?"

"Dur," dedi Will. Keyifsiz görünüyordu.

"Duramam, şapşal. Henüz yarısını bitirebildim. Şimdi durursam..." Yerden rastgele bir kart aldım. "Baharatlı Tavuğu nerede bulacağını bilemezsin." Kartı tekrar diğerlerinin arasına attım.

Will oturma odasına göz gezdirdikten sonra ayağa kalkıp mutfağa gitti. Parmaklarını süpürgeliklerin üzerinde gezdirdiğini gördüm. Oraları da temizlemeyi akıl etmiş olmam iyi bir şeydi. Koridorda ilerleyip birkaç dakika sonra geri döndü.

"Dolabımı renklere göre mi düzelttin?"

Gülümsemiyordu. Mutlu olacağını sanmıştım.

"Will, bu pek zor değil. Zaten üç farklı renk gömlek giyiyorsun."

Oturma odasında yürüyüp eğildi ve düzenlediğim yemek tarifi kartlarını aldı.

"Will! Dur! Onları düzeltmek için o kadar uğraştım!" Vakit kaybetmeden kartları onun elinden aldım.

En sonunda Will kartları yere atıp beni bileklerimden tutarak ayağa kaldırmaya çalıştı, ama bacaklarını tekmelemeye başladım. "Bırak beni! Henüz işim bitmedi!"

Ellerimi bırakınca yere düştüm. Yemek tarifi kartlarını alıp onları tekrar desteler halinde düzenlemeye başladım. Başladığım yere geri dönmeme neden olmuştu. *Biftek*

kartını bile bulamıyordum. Ters duran iki kartı çevirdim ama–

"Bu da ne?" diye bağırdım. Birden kendimi sırılsıklam buldum.

Kafamı kaldırıp baktığımda Will'i tepemde elinde boş bir sürahiyle dururken buldum. Üzerine atılıp bacaklarını yumruklamaya başladım. Ona vurmaya başladığım anda Will geri çekilince yerden kalkmaya çalıştım.

Bunu neden yapmıştı? Yüzünü yumruklayacaktım. Kalkıp ona vurmaya çalıştım ama Will kenara çekilip yakaladığı kolumu sırtıma doladı. Diğer kolumu havada savururken beni koridordan banyoya sürükledi. Bir anda kollarını etrafımda buldum, beni kaldırıp duş perdesini çekti ve duşa soktu. Hâlâ onu yumruklamaya çalışıyordum, ama kolları benimkilerden daha uzundu. Bir koluyla beni duvara yaslarken, diğer eliyle çeşmeyi açtı. Buz gibi su yüzüme vurunca nefesim kesildi.

"Aptal! Serseri! Pislik!"

Will beni o şekilde tutmaya devam ederken diğer çeşmeyi açmasıyla su ısındı.

"Duş al, Layken! Lanet olası bir duş al!" Beni bırakıp banyo kapısını sertçe kapattı.

Duştan çıktım, giysilerim ıslaktı. Banyo kapısını açmaya çalıştım ama Will öteki taraftan kapının tokmağını tuttuğu için açamadım.

"Dışarı çıkmama izin ver, Will! Hemen!" Kapıya vurup tokmağı çevirmeye çalıştım ama yerinden oynatamadım.

"Layken," diye sakin bir şekilde kapının öteki tarafından karşılık verdi Will. "Giysilerini çıkarıp duşa gir, saçlarını yıkayıp sakinleşene kadar oradan çıkmana izin vermeyeceğim."

Ona hareket çektim. Elbette beni görmedi ama yine de kendimi daha iyi hissettim. Islak giysilerimi çıkarıp bir şeyleri kirletmeyi umarak yere attım. Sonra duşa girdim. Ilık suyu tenimde hissetmek iyi geldi. Gözlerimi kapatıp suyun saçlarımdan ve yüzümden süzülmesine izin verdim.

Lanet olsun. Will *yine* haklıydı.

***

"Havluya ihtiyacım var!" diye bağırdım. Yarım saatten uzun bir süredir duştaydım. Will'in jet sprey duş başlığı vardı. Onu açıp boynuma doğru tuttum. Gerçekten de gerginliği alıyordu.

"Lavaboda. Giysilerin de orada," diye seslendi Will banyonun dışından.

Perdeyi çekince gerçekten de lavaboda bir havlu olduğunu gördüm. Ve giysilerim de oradaydı. *Giysilerim*. Will'in evimden aldığı ve bir şekilde banyoya koyduğu belli olan giysilerim. Hem de ben *duştayken*.

Suyu kapatıp duştan çıktım ve kurulanmaya başladım. Havluyu başıma dolayıp giyindim.

Will bana pijama getirmişti. Belki de bu yine rahat yatağında uyuyacağım anlamına geliyordu. Kapının tokmağını çevirirken açamayacağımı düşünerek tereddüt ettim, ama bu kez rahatlıkla açıldı.

Banyonun kapısını açtığımı duyunca koltuğundan kalkıp yanıma koştu. Beni tekrar banyoya itmesinden korktuğum için sırtımı duvara yasladım, ama aksine kollarını belime dolayıp bana sarıldı.

"Özür dilerim, Lake. Bunu yaptığım için özür dilerim. Ama kendini kaybediyordun."

Ona sarılarak karşılık verdim. Elbette sarılacaktım. "Sorun değil. Kötü bir gün geçirdim," dedim.

Will benden uzaklaşıp ellerini omuzlarıma koydu. "Artık dost muyuz? Beni tekrar yumruklamaya çalışmayacaksın, değil mi?"

"Dostuz," dedim istemeye istemeye. Şu an istediğim en son şey buydu. Onun *dostu* olmak.

"Film nasıldı?" diye sordum koridorda yürürken.

"Annenle konuştun mu?" Will soruma aldırış etmemişti.

"Tanrım. Konuyu çarpıtmak zorunda mısın?"

"Onunla konuştun mu? Lütfen bana bütün günü temizlik yaparak geçirdiğini söyleme. Mutfağa girip dolaptan iki bardak aldı."

"Hayır. *Bütün* günü değil. Konuştuk."

"Ve?"

"Ve...o kanser," dedim açıkça.

Will bana bakıp suratını astı. Ona gözlerimi devirdim, dirseklerimi masaya koydum ve alnımı tuttum. Parmaklarım kafamdaki havluya değiyordu. Bardan uzaklaşıp havluyu saçımdan çıkardım ve kafamı öne eğip birbirine giren saç tutamlarımı parmaklarımla açtım.

Karışan saçlarımı açtıktan sonra, kafamı kaldırıp baktığımda Will'in bakışlarını benden kaçırıp elindeki taşan kupaya çevirdiğini gördüm. Sütü döktüğünü fark etmemiş gibi yapıp saçlarımla ilgilenmeye devam ederken, Will de döktüğü sütü bir bezle sildi.

Will mutfak dolabından bir şey çıkarıp çekmeceden bir kaşık aldı. Bana *çikolatalı* süt hazırlıyordu.

"İyileşecek mi?" diye sordu.

İçimi çektim. Vazgeçmiyordu.

"Hayır. Muhtemelen iyileşmeyecek."

"Ama tedavi görüyor, değil mi?"

Bütün günü bunu düşünmemeyi başararak geçirmiştim. Uyandığımdan beri kendimi fazlasıyla uyuşuk hissediyordum. Onun evindeydim, ancak yine de Will'in bu evden gitmesini istiyordum.

"O ölecek, Will. *Ölecek*. Muhtemelen bir sene içinde ölecek, belki o kadar bile dayanmaz. Sırf onu rahat ettirmek için kemoterapi uyguluyorlar. Rahat rahat *ölmesi* için. Çünkü *ölmüş* olacak. Çünkü *ölüyor*. Duymak istediğin bu muydu?"

Sütü önüme koyarken Will'in ifadesi yumuşadı. Buzdolabından bir avuç buz alıp kupama attı.

"Buzlu," dedi.

Konuyu değiştirmekte iyiydi, iğneli sözlerimi duymazdan gelmek konusunda çok daha iyiydi. "Teşekkürler," dedim. Çikolatalı sütümü içip çenemi kapattım. Nedense kavgamızı o kazanmış gibiydi.

***

Çikolatalı sütümü bitirdiğimde, arka fonda hâlâ The Avett Brothers çalıyordu. Oturma odasına gidip şarkıyı tekrara aldım. Yere uzanıp ellerimi başımın arkasına koyarak tavana baktım. Rahatlatıcıydı.

"Işıkları kapat," diye seslendim ona. "Bir süre sadece müzik dinlemek istiyorum."

Will ışıkları kapattı, onun yerde yanıma uzandığını hissettim. Müzik setinden yayılan ses dalgaları yeşil bir ışık oluşturarak duvarlarda dans ederken, The Avett Brothers sanki gösteri yapıyordu.

Orada hareketsizce uzanırken düşüncelerimin de müzikle birlikte sürüklendiğini hissediyordum. Şarkı bitip yeniden başladığında, ona aklımdan geçenleri söyledim.

"Kel'i benim yetiştirmemi istemiyor. Onu Brenda'ya vermek istiyor."

Yerde yattığımız süre boyunca ona söylediğim tek şey bu oldu. Will de karanlıkta elimi bulup tuttu. Elimi tuttu, onun sadece arkadaşım olmasına izin verdim.

***

Işık açılır açılmaz gözlerimi kapattım. Hâlâ yerin ortasında yatıyorduk. Doğrulunca yanımda yatan Will'in uyuyakaldığını fark ettim.

"Hey," diye fısıldadı Eddie. "Kapıyı tıklattım, kimse yanıt vermedi," dedi. İçeri girip kanepeye oturdu. Oturma odasının zemininde sere serpe uzanmış halde horlayan Will'i izledi.

"Cumartesi gecesi," dedi Eddie gözlerini devirerek. "Sana onun sıkıcı olduğunu söylemiştim."

Güldüm. "Burada ne arıyorsun?"

"Seni kontrol ediyordum. Bütün gün ne aramalarıma ne de mesajlarıma yanıt verdin. Annen kanser olduğu için teknolojiden uzak durmaya mı yemin ettin? Hiç mantıklı değil."

"Telefonumun nerede olduğunu bilmiyorum."

İkimiz de bir süre Will'e baktık. Gerçekten çok gürültülü bir şekilde horluyordu. Çocuklar bugün onu çok yormuş olmalıydılar.

"Sanırım annenle konuşman iyi geçmedi? Burada olduğuna ve lanet olası yerde uyuduğuna göre." Eddie uyu-

maktan fazlasını yapmadığımız için bize kızmış görünüyordu.

"Hayır, konuştuk."

"Ve?"

Kalkıp esnedikten sonra kanepede yanına oturdum. Eddie çoktan botlarını çıkarmıştı. Herhalde uzunca bir süre kalıcı bir evi olmadan yaşamak ona her yerde kendini evinde gibi hissettiriyordu. Ayaklarımı kaldırıp kanepenin koluna koydum ve ona doğru döndüm.

"Geçen hafta bahçedeyken bana annenden ve dokuz yaşındayken neler olduğundan bahsetmiştin – "

"Ne olmuş?"

"Buna minnettardım. Kel'e böyle bir şey olmayacağı için minnettardım. Onun dokuz yaşındaki normal bir çocuk gibi yaşayabilmesine minnettar oldum. Ama şimdi Tanrı bunu elimizden alıyor. Neden ikisi de? Neden babamı almak yetmedi? Sanki ölüm gelip suratımıza bir yumruk attı."

Eddie bakışlarını Will'den ayırıp bana baktı.

"Size yumruk atan ölüm değil, yaşam, Layken. *Hayat* bu. Hep böyle oldu. Kötü şeyler olur. Oldukça *sık* olur hem de. Bu tür şeyler *birçok* insanın başına geliyor."

En kötü detaylara girmeye kalkmadım. Annemin benden kendi çocuğunu yetiştirmemi istemediğini ona itiraf etmekten utanıyordum.

Will yerde kıpırdandı.

Eddie öne doğru eğilip beni sıktıktan sonra botlarını aldı. "Öğretmen uyanıyor, gitsem iyi olacak. Sadece nasıl olduğunu görmek istemiştim. Ah, git ve telefonunu bul," dedi kapıya doğru ilerlerken.

Onun gidişini izledim. Odada üç dakika kalmıştı ama enerjisi bulaşıcıydı. Kafamı çevirdiğimde Will'i yerde oturur bir halde buldum. Bana dersten sonra okulda kalma cezası verecekmiş gibi bakıyordu.

"Burada ne arıyordu?"

İstediğinde gerçekten korkutucu olabiliyordu.

"Ziyarete gelmiş," diye homurdandım. "Beni görmek istemiş." Önemsiz bir şeymiş gibi konuşursam, belki üzerinde durmazdı.

"Lanet olsun, Layken!"

Hayır. Oldukça önemli olduğunu düşünüyordu.

Will yerden kalkıp ellerini havaya kaldırdı. "Beni kovdurmaya mı *çalışıyorsun*? Başkalarının sorunlarını önemsemeyecek kadar *bencil* misin? Geceyi burada geçirdiğini ağzından kaçırırsa ne olur biliyor musun?" Zihninde bir ampul yandı ve bana doğru bir adım attı. "Geceyi burada geçirdiğini biliyor mu?"

Dudaklarım ince bir çizgi halini aldı ve bakışlarımı gözlerinden kaçırıp kucağıma çevirdim.

"Layken, o ne biliyor?" dedi Will kısık bir sesle. Vücut dilimden ona her şeyi anlattığımı görebiliyordu.

"Tanrım, Layken. Evine git."

***

Annem çoktan yatmıştı. Kel ve Caulder kanepede oturmuş televizyon izliyorlardı.

"Caulder, kardeşin eve gitmeni istiyor. Kel ve benim yarın için planlarımız var, o yüzden evde olmayacağız."

Caulder ceketini alıp kapıya doğru ilerledi.

"Görüşürüz, Kel!" Ayakkabılarını giyip gitti.

Oturma odasına gidip kendimi kanepede Kel'in yanına attım. Uzaktan kumandayı alıp kanalları dolaşmaya başladım ve az önce Will'i kızdırmış olduğum gerçeğini düşünmemeye çalıştım.

"Neredeydin?" diye sordu Kel.

"Eddie'yleydim."

"Ne yapıyordunuz?"

"Arabayla dolaşıyorduk."

"Sinemadan döndüğümüzde neden Caulder'ların evindeydin?"

"Will evini temizlemem için bana para verdi."

"Neden annem üzgün?"

"Çünkü... *Evini* temizlemem için bana verecek kadar parası yok."

"Neden? Evimiz pis değil ki."

"Yarın buz patenine gitmek ister misin?"

"Evet!"

"O zaman çok fazla soru sormayı bırak."

Uzaktan kumandadaki güç tuşuna bastım ve Kel'i yatağına gönderdim.

Yatağıma girince, alarmı saat altıya kurdum. Annem uyanmadan bu evden çıkmak istiyordum.

Kel ve ben bütün Pazar gününü tasarruf hesabımdaki her kuruşu tüketerek geçirdik. Onu kahvaltıya götürdüm ve mönüden iki yemek sipariş ettik. Sonra buz patenine gittik, ama ikimiz de pek başarılı olamadığımız için orada fazla kalmadık. Onu bir çarşıdaki açık büfeye götürdüm ve orada saatler geçirdik. Çarşıdan sonra onu sinemaya götürdüm ve orada daha fazla açık büfe yemeği yedik. Onu tatlı yemeye de götürebilirdim, ama Kel karnının ağrımasından şikâyet etmeye başlamıştı.

Eve döndüğümüzde annem işteydi. Zamanlamam tesadüf değildi elbette. Duş alıp ertesi gün okulda giyeceğim kıyafetleri seçtim ve kirlilerimi çamaşır sepetine attım. Çok yorgun olduğum için hiçbir şeyle yüzleşmeden uykuya daldım.

13.

"Hırçın kelimeler saçılıyor
Zavallılar duyduklarının
gerçek olduğunu sanıyor
Ve kendimi
onları savunmaya çalışırken buluyorum."
-The Avett Brothers, *All My Mistakes*

On Üçüncü Bölüm

"Bir tane daha buldum," dedi Nick, Pazartesi sabahı yerine otururken.

Bir tane daha Chuck Norris şakası duyarsam, gerçekten patlayabilirdim. "Bugün olmaz, başım ağrıyor," diye karşılık verdim.

"Chuck Norris'in baş ağrısına ne yaptığını biliyor musun?"

"Nick, ben ciddiyim. Kapa çeneni!"

Nick vazgeçip yanındaki talihsiz öğrenciye döndü.

Will sınıfta değildi. Sınıf ne yapacağını bilmeden birkaç dakika bekledi. Anlaşılan, bu ondan pek beklenmeyen bir davranıştı.

Javi kalkıp kitaplarını aldı. "Beş dakika kuralı," dedi ve kapıdan dışarı çıktı. Ama çok geçmeden peşinden gelen Will'le sınıfa döndü.

Will kapıyı arkasından kapatıp masasına yürüdü ve masaya bir yığın kâğıt bıraktı. Herkes bugün onun gergin ol-

duğunun farkındaydı. Ben de dâhil olmak üzere her sıranın en başında oturan öğrencilere arkadaki öğrencilere dağıtmaları için birer tutam kâğıt verdi. Kâğıtlara baktım, bir araya tutturulmuş on sayfa vardı. Sayfalara göz gezdirmeye başladım ve bir tanesinde Eddie'nin pembe balonla ilgili şiiri olduğunu fark ettim. Sayfalarda öğrencilerin yazdığı şiirler olmalıydı. Diğer şiirlerin kimlere ait olduğunu bilmiyordum.

"İçinizden bazıları bu dönem şair atışmasında performans sergiledi. Sizi takdir ediyorum. Bunun cesaret gerektirdiğini biliyorum." Will elinde tuttuğu şiir kopyalarını havaya kaldırdı.

"Bunlar sizin şiirleriniz. Bazılarını diğer sınıfımdaki öğrenciler, bazılarını bu sınıftaki öğrencilerim yazdı. Onları okumanızı ve okuduktan sonra puanlandırmanızı istiyorum. Sıfırla on arası bir puan verin, on puan çok iyi demek. Dürüst olun. Hoşlanmadıysanız, düşük bir puan verin. En iyiyi ve en kötüyü arıyoruz. Puanınızı her sayfanın sağ alt köşesine yazın. Haydi." Masasına oturup sınıfı izledi.

Bu ödevden hoşlanmamıştım. Adil görünmüyordu. Elimi kaldırdım. Neden elimi kaldırıyordum? Will bana bakıp kafasını salladı.

"Bu ödevin amacı ne?" diye sordum.

Will gözlerini yavaşça sınıfın üzerinde gezdirdi. "Layken, bu soruyu herkes bitirdikten sonra tekrar sor."

Tuhaf davranıyordu.

İlk şiiri okumaya başladığım sırada Will masasından iki sayfa alıp yanımdan geçti. Arkama baktığımda, Eddie'nin sırasına bir not koydu. Eddie notu eline alınca kaşlarını

çattı. Ardından Will ön sıralara doğru yürüdü ve benim masama da bir not bıraktı. Alıp baktım. Dersten sonra sınıfta kalma cezasıydı.

Eddie'ye baktım, omuzlarını silkmekle yetindi. Notu buruşturup top yaparak kapının yanındaki çöp kutusuna attım. İsabet ettirmeyi başardım.

Yarım saat sonra öğrenciler puanlandırmalarını tamamladı. Will bitirenlerin kâğıtlarını alıp hesap makinesiyle verilen puanları topladı. Son puanları da ekledikten sonra, toplamı bir kâğıda yazıp masasına döndü ve yerine oturdu.

Kâğıdı havaya kaldırıp salladı. "Herkes en kötü şiiri duymaya hazır mı? En yüksek puanı hangisinin aldığını bilmek istiyor musunuz?" Will öğrencilerin yanıtını beklerken gülümsedi.

Eddie dışında kimse bir şey söylemedi.

"O şiirleri yazan bazılarımız kaç puan aldığımızı bilmek *istemiyor* olabilir. En azından ben bilmek istemiyorum."

Will, Eddie'ye doğru birkaç adım attı. "Kaç puan aldığını bilmek istemiyorsan, neden yazdın o zaman?"

Eddie, Will'in sorusunu düşünürken birkaç dakika sessiz kaldı.

"Finalden muaf olmak dışında neden mi yazdım?" diye sordu.

Will kafasını salladı.

"Sanırım söylemek istediğim şeyler olduğu için yazdım."

Will bana baktı. "Layken, sorunu tekrar sor."

Sorum. Sorumun ne olduğunu hatırlamaya çalıştım. Ah tabi, amacı neydi?

"Bu ödevin amacı ne?" diye sordum temkinli bir şekilde.

Will toplam puanların olduğu kâğıdı havaya kaldırdı ve ortadan ikiye yırttı. Arkasına uzanıp herkesin puanladığı şiir sayfalarını aldı ve onları çöpe attı. Kara tahtaya gidip bir şey yazmaya başladı. İşi bittiğinde kenara çekildi.

"*Amaç puan* almak değil; amaç *şiir* yazmaktır." ~Allan Wolf

Tahtada yazan kelimeleri sindirirken sınıf sessizleşti. Will birkaç dakika sessizliğe izin verdikten sonra devam etti.

"Başkalarının kelimeleriniz hakkında ne düşündüğünün önemi olmamalı. O sahneye çıktığınızda, ruhunuzun bir kısmını paylaşıyorsunuz. Buna puan veremezsiniz."

Zil çaldı. Başka bir gün olsa, öğrenciler bir an önce sınıftan çıkmaya bakarlardı. Kimse yerinden kımıldamamıştı; hepimiz tahtada yazan cümleye bakıyorduk.

"*Amaç puan* almak değil; amaç *şiir* yazmaktır." ~Allan Wolf

"Yarın şiir yazmanın neden önemli olduğunu öğrenmeye hazırlanın," dedi Will.

Zihnimdeki onca karışıklığa rağmen bir anlığına onun *Will* olduğunu unuttum. *Öğretmenimmiş* gibi onu dinledim.

Yerinden ilk kalkan Javi oldu ve çok geçmeden diğer öğrenciler de onu izledi. Will sırtı bana dönük bir şekilde masaya bakarken Eddie ceza kâğıdı elinde ona yaklaştı. Bizi cezalandırdığını unutmuştum. Yanımdan geçerken bana göz kırpıp masasının önünde durdu.

"Bay Cooper?" Saygılı davranıyor olsa da, aşırı dramatikti. "Dersten sonra alıkoyulma cezasının son ders bittikten sonra saat üç buçukta olacağını biliyorum. Layken'ın

da bilmek isteyeceğini düşünüyorum ve bu hak ettiğimiz cezayı layığıyla yerine getirmeye geç kalmak istemediğimiz için sormak istiyorum. Cezamızı nerede çekeceğimizi söyler misiniz?"

Will ona hiç bakmadan kapıya doğru ilerledi. "Burada. Sadece ikiniz. Saat üç buçukta."

Ve bunun üzerine çekip gitti.

Eddie kahkahalara boğuldu. "Ona ne yaptın?"

Kalkıp onunla kapıya doğru gittim. "Ah, sadece ben değil, Eddie. İkimiz yaptık."

Eddie gözlerini kocaman açarak bana döndü. "Aman Tanrım, bildiğimi biliyor mu? Ne diyecek?"

Omuzlarımı silktim. "Sanırım saat üç buçukta öğreneceğiz."

***

"Ceza mı? *Sevgili* size ceza mı verdi?" Gavin güldü.

"Dostum, adamın artık ciddi ciddi birini bulması gerekiyor," dedi Nick.

Nick'in sözü Eddie'nin gülerken ağzındaki sütü püskürtmesine neden oldu. Ona kendisine çekidüzen vermesini belirten bir bakış attım.

"Size ceza verdiğine inanamıyorum," dedi Gavin. "Peki sizi dersi astığınız için cezalandırdığına emin misiniz? Demek istediğim, geçen hafta atışmada bundan bahsetmişti ve pek kızgın görünmüyordu."

Neden cezalandırıldığımızı biliyordum. En azından bildiğime emindim. Eddie'ye güvenebileceğinden emin olmak istiyordu. Ama ben bundan pek emin değildim, bu yüzden yalan söyledim.

"Will dersi astığımız gün teslim etmemiz gereken ödevimizi teslim etmediğimiz için cezalandırıldığımızı söyledi."

Gavin, Eddie'ye döndü. "Ama sen o ödevi yaptın, hatırlıyorum."

Eddie bana bakarak Gavin'e karşılık verdi. "Sanırım onu kaybettim," diye omuzlarını silkti.

***

Eddie ve ben saat üç buçukta Will'in sınıfının kapısının önünde buluştuk.

"Biliyor musun, düşündükçe bunun çok kötü olduğunu fark ediyorum," dedi Eddie. "Will neden beni arayıp bildiğim şey hakkında konuşmak istediğini söylemedi? Bugün için planlarım vardı."

"Belki çok uzun kalmayız," dedim.

"Dersten sonra okulda kalmaktan nefret ediyorum. Bu çok sıkıcı. Sınıfta kalmaktansa seninle Will'in oturma odasında yerde uzanmayı tercih ederim," dedi Eddie.

"Belki de bunu eğlenceli hale getirmeyi deneyebiliriz," dedim.

Eddie kapıyı açmak için hareket etti ama bir an için tereddüt edercesine bana döndü. "Biliyor musun, haklısın. Bunu eğlenceli kılalım. Cezanın bir saat olduğuna eminim. Bir saat içinde kaç tane Chuck Norris şakası yapabileceğimizi biliyor musun?"

Ona gülümsedim. "Chuck Norris'in yapabileceği kadar değil."

Cezamızı çekeceğimiz sınıfın kapısını açtı.

"İyi günler, Bay Cooper," dedi Eddie uçarcasına sınıfa girerken.

"Oturun," dedi Will şiir yazmak hakkında kara tahtaya yazdıklarını silerken.

"Bay Cooper, Chuck Norris bir odaya girdiğinde otu-rakların *kalktığını* biliyor muydunuz?" dedi Eddie.

Gülüp onun peşinden gittim. Eddie en öndeki iki sıra-ya oturmak yerine, sınıfın en arkasına varana dek ilerledi ve iki sırayı birleştirdi. Öğretmenden olabildiğince uzağa oturduk.

Will gülmedi. Gülümsemiyordu bile. Biz liseli kızlar gibi kıkırdarken, o yerinde oturup sert bir şekilde bize baktı.

"Dinleyin," dedi Will yerinden kalkıp bize doğru yü-rürken. Pencereye yaslanıp kollarını göğsünde birleştirdi. Konuyu açmanın uygun bir yolunu düşünmeye çalışıyor-muş gibi yere baktı.

"Eddie, ne düşündüğünü bilmek istiyorum. Evimde olduğunu biliyorum. Layken'ın geceyi evimde geçirdiği-ni bildiğini biliyorum. Birlikte çıktığımızı sana söylediğini de biliyorum. Bu konuda ne yapmayı planladığını bilmek istiyorum, tabii *herhangi* bir planın varsa."

"Will, sana söyledim," dedim. "O hiçbir şey söylemeye-cek. Söyleyebileceği bir şey yok."

Will bana bakmadı. Cevabını duymayı bekleyerek Ed-die'ye bakmaya devam etti. Sanırım benim yanıtım yete-rince iyi değildi.

Gergin olduğum için mi, yoksa hayatımın en tuhaf üç gününü geçirdiğim için mi bilmiyorum, ama gülmeye başladım. Eddie bana meraklı bir bakış attı ama kendini tutamadı. O da gülmeye başladı.

Will bıkkınlıkla ellerini havaya kaldırdı. "Ne? Bu kadar komik olan ne?" diye sordu. Sinirlenmeye başlamıştı.

"Hiçbir şey," dedim. "Sadece tuhaf. Bize dersten sonra *okulda kalma cezası* verdin, Will." Kahkahamı kontrol etmeye çalışırken derin bir nefes aldım. "Bu gece bize gelip bizimle o zaman konuşamaz mıydın? Neden bize *ceza* verdin ki?"

Will kahkahalarımız dinene kadar bekledikten sonra devam etti. "Sizinle ilk kez konuşma fırsatım oluyor. Bütün gece uyumadım. Bugün okula geldiğimde hâlâ bir işim olacağından bile emin değildim." Eddie'ye baktı. "Herhangi bir şey duyulursa, herhangi biri bir öğrencinin benimle birlikte yatağımda yattığını duyarsa, kovulurum."

Eddie oturduğu yerde dikleşip bana döndü ve gülümsedi. "Onunla *yatağında* mı yattın? Benden çok önemli detaylar gizlemişsin. Bana *bunu* söylememiştin," diye güldü.

Will sınıfın ortasına yürüyüp kendisini sandalyesine attı. Masasına doğru eğilip yüzünü ellerinin arasına aldı. Anlaşılan, konuşmanın bu şekilde devam edeceğini hiç düşünmemişti.

"*Yatağında* mı uyudun?" diye fısıldadı Eddie, Will'in onu duyamayacağı kadar kısık bir sesle.

"Hiçbir şey olmadı," dedim. "Söylediğin gibi, çok sıkıcı."

Eddie tekrar kıkırdayınca ciddiyetimi kaybettim.

"Bu komik mi?" dedi Will masasından. "Size şaka yapıyormuşum gibi mi geliyor?"

Gözlerinden cezamızdan fazla keyif aldığımızı düşündüğünü görebiliyordum.

Yenilgiye uğradığını kabul edercesine başını masasına

yasladı. Eddie ve ben birbirimize baktık, bizimle ciddi bir şekilde konuşmak için gösterdiği çabaya saygı duyarak gülüşmeyi bıraktık.

Eddie içini çekip masasında dikleşti. "Bay Cooper?" dedi. "Hiçbir şey söylemeyeceğim. Yemin ederim. Zaten o kadar mühim değil."

Will kafasını kaldırıp ona baktı. "*Mühim* bir şey, Eddie. İkinize de bunu *anlatmaya* çalışıyorum. Bunu mühim bir şey olarak görmezsen, dikkatsiz davranabilirsin. Ağzından bir şey kaçırabilirsin. Öyle bir durumda, kaybedeceğim çok şey var."

İkimiz de içimizi çektik. Odadaki enerji kaybolmuştu. Sanki kara bir delik dersten sonra cezaya kalmanın bütün eğlencesini yutup gitmişti. Bunu Eddie de hissetti ve telafi etmeye çalıştı.

"Chuck Norris'in bifteğini orta – " Will'in sabrı taşınca, Eddie cümlesini tamamlayamadı. Yumruğunu masasına geçirip ayağa kalktı. O noktada ne Eddie ne de ben gülüyorduk. Eddie'nin kocaman açtığı gözlerine bakıp kafamı sallayarak Chuck Norris'in artık geri çekilmesi gerektiğini belli ettim.

"Bu *şaka* değil," dedi Will. "Bu çok *mühim* bir *mesele*." Uzanıp çekmecesinden bir şey çıkardı ve hızla sınıfın arkasında oturduğumuz yere yürüdü. Masalarımızın birleştiği çizginin üzerine bir fotoğraf yapıştırıp ters çevirdi. Bu, Caulder'ın bir fotoğrafıydı.

Will parmağıyla fotoğrafa işaret edip, "Bu çocuk. Bu çocuk mühim bir mesele," dedi.

Geri çekilip bir sandalye aldı ve sandalyeyi bizden yana çevirip oturdu.

"Seni anladığımızı sanmıyorum, Will," dedim Eddie'ye bakarak. O da bana katılırcasına kafasını salladı. "Caulder'ın Eddie'nin bildikleriyle ne ilgisi var?"

Will masasına doğru eğilirken derin bir nefes alıp fotoğrafı tekrar havaya kaldırdı. Gözlerindeki ifadeden hatırladığı şeylerin hoş olmadığını görebiliyordum. Fotoğrafı masaya bırakıp sandalyesinde arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde birleştirdi.

"Kaza olduğunda...onlarla birlikteydi. Ölmelerini izledi."

Nefesimi tuttum. Eddie ve ben onun devam etmesini beklerken saygılı bir sessizliğe büründük. Bunun onun için zor olduğunu hissetmeye başladım.

"Onun bir mucize eseri kurtulduğunu söylediler. Araba tamamen harap olmuş. Olay yerine gelen ilk kişi Caulder'ın arka koltukta iki büklüm oturduğunu söyledi. Anneme seslenip onu kendisine doğru çevirmeye çalışıyormuş. Beş dakika boyunca orada tek başına oturup ölmelerini izlemiş."

Will boğazını temizledi. Eddie masanın altından uzanıp elimi sıktı. İkimiz de tek kelime etmedik.

"Altı gün boyunca onunla hastanede kaldım. Yanından hiç ayrılmadım – anne ve babamızın cenaze törenine katılmak için bile. Büyükbabam ve büyükannem onu eve götürmek için almaya geldiklerinde ağladı. Gitmek istemedi. Benimle kalmak istedi. Bana onu da okula götürmem için yalvardı. Bir işim, sigortam yoktu. On dokuz yaşındaydım. Çocuk yetiştirmek hakkında hiçbir şey bilmiyordum... bu yüzden onu alıp götürmelerine izin verdim."

Will kalkıp pencereye gitti. Bir süre hiçbir şey söyleme-

den okulun yavaşça boşalan otoparkına baktı. Elini yüzüne götürdü, gözlerini siliyor gibiydi. Eddie burada olmasaydı, ona sarılırdım.

En sonunda tekrar bize döndü. "Caulder benden nefret etti. Bana o kadar kızgındı ki, günlerce aramalarıma yanıt vermedi. Bir futbol maçının ortasında verdiğim kararı sorgulamaya başladım. Elimde tuttuğum futbol topuma bakıyordum, ellerimi domuz derisi topun üzerine basılan markanın harfleri üzerinde gezdirdim. O uzun, küre biçimli top yarım kilo bile değildi. Kendi kanımdan olan biri yerine elimde tuttuğum gülünç deri topu seçmiştim. Kendime, kız arkadaşıma ve bursuma, beni dünyadaki her şeyden çok seven o küçük çocuktan daha çok önem vermiştim.

"Futbol topunu bırakıp sahadan ayrıldım. Sabahın ikisinde büyükannemle büyükbabamın evine gidip Caulder'ı yatağından aldım. Onu o gece eve getirdim. Büyükannem ile büyükbabam bana bunu yapmamam için yalvardılar. Bunun benim için çok zor olacağını ve ona ihtiyacı olan şeyleri veremeyeceğimi söylediler. Yanıldıklarını biliyordum. Caulder'ın asıl *bana* ihtiyacı olduğunu biliyordum."

Will dönüp yavaşça önümüzdeki sıraya kadar yürüdü ve ellerini sıranın üzerine koydu. Bize baktı, gözyaşları yanaklarımızdan süzülüyordu.

"Hayatımın iki senesini onun için doğru tercihi yaptığıma kendimi ikna etmeye çalışarak geçirdim. Bu yüzden işim, kariyerim, bu küçük çocuk için kurmaya çalıştığım hayat çok *önemli*. Benim için çok *önemli*."

Sakin bir şekilde sırayı eski yerine koyup sınıfın önüne doğru yürüdü ve eşyalarını alıp dışarı çıktı.

Eddie kalkıp Will'in masasına gitti ve bir kutu mendil aldı. Kutuyu alıp döndü ve yerine yığıldı. Bir mendil çıkardım ve ikimiz de gözlerimizi sildik.

"Tanrım, Layken. Bunu nasıl başarıyorsun?" dedi.

Burnunu silip kutudan bir mendil daha aldı.

"Neyi nasıl başarıyorum?" Burnumu çekip gözlerimin kenarlarındaki yaşları silmeye devam ettim.

"Ona âşık olmamayı?"

Kesilen gözyaşlarım aynı hızla geri döndü. Bir mendil daha aldım. "Ona âşık olmuyorum. Ona hiç âşık olmuyorum!"

Eddie gülüp elimi sıktı ve ikimiz de hak ettiğimiz cezayı çekmeye devam ettik.

14.

"Yan odada olmama ihtiyacın olduğunu biliyorum
Ama ben felç olmuş gibi buraya çakılıp kaldım."
- The Avett Brothers, *10.000 words*

On Dördüncü Bölüm

Daha önce hiç seks yapmamıştım. Bir keresinde çok yaklaşmıştım, ama son anda korkup vazgeçmiştim. En uzun ilişkim on yedi yaşına girmeden önce tanıştığım bir çocuklaydı.

Kerris'in erkek kardeşi üniversitedeydi ve iki yaz önce yaz tatilinde eve bir arkadaşını getirmişti. Çocuğun adı Seth'di ve on sekiz yaşındaydı. Onu sevdiğimi sanmıştım. Sanırım sevdiğim asıl şey bir erkek arkadaşımın olmasıydı. Seth dört saatlik mesafedeki Teksas Üniversitesi'ne gidiyordu.

Altı aydır birlikteydik. Sık sık telefonda ve internette konuşuyorduk. O zamanlar on yedi yaşındaydım ve bu konuyu yeterince konuşmuştuk, bu yüzden onunla birlikte olmaya hazır olduğuma karar vermiştim. Gece yarısına kadar eve dönmek zorundaydım; Seth bir otel odası tutmuştu, anneme ise sinemaya gideceğimizi söylemiştik.

Otele vardığımızda ellerim titriyordu. Fikrimi değiş-

tirdiğimi biliyordum, ama ona söylemeye çekiniyordum. Her şeye çok fazla çaba harcamıştı. Hatta daha samimi olması için kendi evinden çarşaflar ve battaniye getirmişti.

Bir süre yatakta öpüştükten sonra Seth bluzumu çıkardı. Elleri pantolonuma doğru ilerlerken ağlamaya başladım. Hemen durdu. Bana hiç baskı yapmadı ve fikrimi değiştirdiğim için bana hiçbir zaman kendimi suçlu hissettirmedi. Sadece beni öpüp önemi olmadığını söyledi. Yataktan çıkmayıp film izledik.

Yedi saat sonra nihayet uyandığımızda hava aydınlıktı. İkimiz de telaşa kapıldık. Kimse nerede olduğumuzu bilmiyordu ve ikimizin de telefonları gece boyunca kapalıydı. Annemle babamın çok endişelendiklerini biliyordum. Seth onlarla yüzleşmeye korktuğu için beni araba yolumuzda bırakıp gitti. Evime baktığımı ve orası hariç herhangi bir yerde olmak istediğimi hatırlıyorum. Beni onlarla konuşmaya zorlayacaklarını; nerede olduğumu anlatmamı isteyeceklerini biliyordum. Yüzleşmelerden nefret ediyordum.

***

Cipimin önünde durmuş, bizim olmayan evin cücelerle dolu bahçesine bakıyordum. Karın boşluğumun derinliklerine yine o huzursuzluk hissi geri döndü. Annemin benimle her şey hakkında konuşmak isteyeceğini biliyordum. Kanser. Kel. O yüzleşmek isteyecek, bense saklanmak isteyecektim.

Yavaşça ön kapıya ilerleyip tokmağı çevirirken birinin kapıyı öteki taraftan tutmasını diledim. Ama annem, Kel ve Caulder mutfakta oturuyorlardı.

Kabak oyuyorlardı. Şu anda konuşamazdı. Bu iyiydi.

Kapıdan içeri girerken, "Selam," dedim ortaya. Bana aldırış etmedi.

"Selam, Layken. Kabağıma bak!" dedi Kel kabağı bana doğru çevirerek. Kabağın gözleri ve ağzı üç büyük X'ten oluşuyordu ve yüzünün yan tarafına bir şeker torbası yapıştırılmıştı.

"Suratını ekşitiyor. Çünkü çok fazla ekşi şekerleme yemiş," dedi Kel.

"Yaratıcı," dedim.

"Benimkine bak," dedi Caulder kendi kabağını bana doğru çevirerek. Kabağın yüzünün olması gereken yerde birkaç tane kocaman delik vardı.

"Ah...o ne?" diye sordum.

"Tanrı."

Başımı eğip şaşkınlıkla ona baktım. "Tanrı mı?"

Caulder güldü. "Evet, Tanrı." Kel'e baktı ve ikisi de aynı anda, "Çünkü Tanrı 'kutsaldır*'," dediler.

Gözlerimi devirip güldüm. "İkinizin birbirinizi nasıl bulduğunuzu bilmiyorum."

Anneme baktım, o da ruh halimi anlamaya çalışarak beni izliyordu.

Bu kez belirgin bir şekilde ona, "Selam," dedim.

"Selam," deyip gülümsedi.

"Ee," dedim, onun söylemek üzere olduğum şeyin ardındaki iki anlamı da anlamasını umarak. "Bu gece *sadece* kabak oymamızın sakıncası var mı? *Sadece* bunu yapsak olur mu? Sadece kabak oysak yani?"

Annem gülümseyip dikkatini önündeki kabağa çevirdi.

*İngilizce'de kutsal anlamına gelen holy kelimesi aynı zamanda oyuk, delik anlamına gelen hole sözcüğüne çok benzediği için kelime oyunu yapılmış.

"Elbette. Ama her gece kabak oyamayız, Lake. Eninde sonunda bir gece kabak oymayı bırakmamız gerekecek."

Yerdeki kullanılmamış kabaklardan birini alıp bara koydum ve yerime oturduğum sırada kapı çaldı.

Caulder, "Ben bakarım," diye seslenip yerinden indi.

Kapıyı açarken annem ve ben kapıya doğru döndük. Gelen Will'di.

"Hey, dostum. Artık burada kapıya sen mi bakıyorsun?" dedi Will kardeşine.

Caulder elinden tutup onu içeri çekti.

"Cadılar Bayramı için kabak oyuyoruz. Gel, Julia sana da bir tane aldı." Will'i oturma odasından mutfağa doğru çekti.

"Hayır, böyle iyiyim. Benimkini daha sonra oyarım. Baş başa kalmaları için seni eve götürmeye gelmiştim."

Annem diğer tarafındaki boş tabureyi çekti. "Otur, Will. Bu gece sadece kabak oyacağız. *Hepsi* bu. Sadece kabak oyacağız."

Caulder çoktan bir kabak almıştı ve onu Will'in önüne koydu.

"Pekâlâ. Sanırım kabak oyacağız," dedi Will.

Caulder ona bir bıçak verdi ve hepimiz oturup kabaklarımızı oymaya başladık.

Kel okuldan sonra eve neden geç geldiğimi sorarak ilk tuhaf anı başlatmış oldu. Annem beni süzerek cevabımı beklerken, Will kafasını hiç kaldırmadan kabağını kesmeye başladı.

"Eddie ve ben ceza aldık," dedim.

"Ceza mı? Neden ceza aldınız?" diye sordu annem.

"Geçen hafta dersi asıp bahçede uyukladığımız için."

Annem kepçesini indirip bana baktı, hayal kırıklığına uğradığı belliydi.

"Lake, neden böyle bir şey yaptın? Hangi dersi astınız?"

Cevap vermedim. Dudaklarımı büzüştürüp başımla Will'e doğru işaret ettim. Will kafasını kabağından kaldırırken, annem ona baktı.

Omuzlarını silkti. "Dersimi astı! Ne yapmam gerekirdi?" diye güldü.

Annem kalkıp onun sırtına hafifçe vurdu ve telefon rehberini aldı.

"Bunun için sana akşam yemeği ısmarlayacağım."

***

Bütün gece gerçek dışıydı. Annem de dâhil olmak üzere herkes pizza yiyor, sohbet ediyor ve gülüyordu. Onun güldüğünü duymak güzeldi. Bu gece onda bir değişiklik görüyordum. Sanırım bana hasta olduğunu söylemek stresini bir ölçüde hafifletmişti. Daha huzurlu olduğunu gözlerinde görebiliyordum.

Kel ve Caulder Cadılar Bayramı'nda bizden istediklerini söylerken onları dinledik. Caulder, Transformer ve Angry Bird arasında gidip geliyordu. Kel henüz bir karar vermemişti.

Yerdeki kabak artıklarını silip bezi lavaboya götürüp yıkadım. Dirseklerimi tezgâha koyup ellerimi çeneme götürüp onları izledim. Annem muhtemelen son kez kabak oyuyordu. Önümüzdeki ay son kez Şükran Günü'nü görecekti. Sonrasında ise son Noel'ini kutlayacaktı. Ama şu an orada öylece oturmuş, bir yandan Will'le Cadılar Bayramı planları hakkında konuşurken bir yandan da gü-

lüyordu. Keşke bu anı dondurabilseydim. Keşke sonsuza dek kabak oyabilseydik.

***

Will ve Caulder evden ayrılırken annem odasına gidip vardiyasına hazırlanmaya başladı. Mutfağı temizlemeyi bitirip kabak artıklarını topladım ve hepsini büyük bir çöp poşetine koydum. Poşeti araba yolunun sonundaki çöp bidonuna götürürken Will kendi çöp poşetiyle evinden çıktı.

Orada olduğumu fark etmeden araba yolunun sonuna kadar ilerledi. Sona bana gülümseyip çöp bidonunun kapağını kaldırdı ve çöpü içine attı.

"Hey," dedi ellerini ceplerine sokup bana doğru yürürken.

"Hey," diye karşılık verdim ona.

"Hey," dedi tekrar. Yanımdan geçip cipimin tamponuna oturdu.

"Hey," diye karşılık verip cipimde yanına oturdum.

"Hey."

"Kes şunu," diye güldüm.

İkimiz de bir diğerimizin konuşmasını bekledik, ama aksine tuhaf bir sessizlik oldu. Tuhaf sessizliklerden nefret ettiğim için sessizliği bozdum.

"Eddie'ye söylediğim için üzgünüm. O çok zeki. Durumu hemen çözdü ve aramızda daha fazlası olduğunu sandı, o yüzden ona gerçeği anlatmak zorundaydım. Senin hakkında kötü şeyler düşünmesini istemedim."

Will başını geriye atıp gökyüzüne baktı.

"Değerlendirmene güveniyorum. Hatta Eddie'ye de güveniyorum. Ben sadece onun bu işin benim için neden

bu kadar önemli olduğunu bilmesini istedim. Ya da belki de, tüm o cümleleri bu işin benim için ne kadar önemli olduğunu *sen* de bil diye söyledim."

Zihnim onun sözlerini analiz edemeyecek kadar yorgundu. "Ne olursa olsun, bize her şeyi o şekilde anlatmanın senin için zor olduğunu biliyorum... Teşekkür ederim."

Bir arabanın önümüzden geçip bir sonraki araba yoluna park etmesini izledik. Arabadan bir kadın ve peşinden iki kız indi. Hepsi kabak taşıyordu.

"Biliyor musun, sen ve Caulder dışında bu sokakta yaşayan kimseyi tanımıyorum," dedim.

Will az önce üç kişinin girdiği eve baktı. "O Erica. Kocası Gus'la sanırım yirmi yıldır evli. İki genç kızları var. Büyük olan bazen Caulder'a bakıcılık yapar.

"Caulder ve benim sağ tarafımızda oturan çift, Bob ve Melinda, burada en uzun süredir yaşayan insanlar. Oğulları kısa bir süre önce orduya katıldı. Annem ile babamın ölümünün ardından bana çok iyi davrandılar. Melinda aylarca bize yemek pişirdi. Haftada bir de olsa hâlâ bir şeyler getirir."

"Oradaki ev ise," dedi Will sokağın ilerisini işaret ederek. "Sizin ev sahibinizin evi. Adı Scott. Sadece bu sokakta altı evi var. İyi bir adam ama kiracıları çok sık gelip gidiyor. Tanıdığım insanlar bunlardan ibaret."

Sokakta dizili evlere baktım. Bunların hepsi birbirlerine o kadar benziyordu ki, elimde olmadan o evlerde yaşayan aileleri birbirinden ayıran şeyleri düşündüm. O evlerden *birinin* sakladığı bir sır olup olmadığını merak ettim. Onlar da âşık oluyor muydu? Yoksa aşktan kopuyorlar mıydı?

Mutlular mıydı? Üzgün müydüler? Korkuyorlar mıydı? Parasız mı kalmışlardı? Yalnızlar mıydı? Sahip oldukları şeylere şükrediyorlar mıydı? Gus ve Erica sağlıklarının kıymetini biliyorlar mıydı? Scott kiralardan edindiği ek gelirin kıymetini biliyor muydu? Çünkü her biri gelip geçiciydi. Hiçbir şey kalıcı değildi. Hepimizin tek ortak noktası kaçınılmazlıktı. Hepimiz eninde sonunda ölecektik.

"Bir kız var," dedi Will. "Bir süre önce bu sokağa taşındılar. Onun U-Haul'la araba yoluna girdiğini gördüğüm ilk anı hâlâ hatırlıyorum. O şeyi sürerken kendinden çok emin görünüyordu. Araç ondan yüz kat daha büyüktü, ama yardım istemeden onu geri geri eve yaklaştırdı. Park ettikten sonra onun her gün U-Haul sürüyormuş ve sanki bu çocuk oyuncağıymış gibi rahatça ayaklarını kaldırıp gösterge paneline koymasını izledim.

"İşe gitmem gerekiyordu, ama Caulder çoktan yolun karşısına koşmuştu. U-Haul'dan inen küçük çocukla hayali kılıcıyla dövüşüyordu. Arabaya binmesi için ona seslenmek üzereydim, ama kızın dikkatimi çeken bir yanı vardı. Onunla tanışmalıydım. Yolun karşısına geçtim, ama kız beni fark etmedi bile. Dalgın bir ifadeyle kardeşinin Caulder'la oynamasını izliyordu.

"U-Haul'un yanında durup onu izledim. Kız üzgün bir ifadeyle dalgın dalgın bakmaya devam ederken ona baktım. Ne düşündüğünü, aklından neler geçtiğini bilmek istiyordum. Onu bu kadar üzen şey neydi? Ona sarılmayı çok istedim. Nihayet U-Haul'dan inip ona kendimi tanıttığımda, kızın elini bırakmak için tüm irademe başvurmam gerekti. Elini sonsuza dek tutmak istedim. Yalnız olmadığını bilmesini istedim. Üzerinde taşıdığı yük her neyse, *onun yerine* taşımak istedim.

Başımı Will'in omzuna yaslayınca o da kolunu bana doladı.

"Keşke yapabilsem, Lake. Keşke bütün yükünü üzerinden alabilsem. Ne yazık ki, bu şekilde yürümüyor. Öylece kurtulamıyorsun. Annenin sana söylemeye çalıştığı şey bu. Kabullenmene ve Kel'in bilmesine ihtiyacı var. Ona bunu borçlusun."

"Biliyorum, Will. Ama yapamam. Henüz değil. Henüz bununla uğraşmaya hazır değilim."

Beni kendisine doğru çekip kucakladı.

"Bunun için hiçbir zaman hazır olmayacaksın, Lake. Kimse hazır olmaz."

Will beni bırakıp yanımdan uzaklaştı. Yine haklıydı, ama bu kez umurumda değildi.

***

"Lake, içeri girebilir miyim?" dedi annem yatak odasının kapısının önünden.

"Kapı açık," dedim.

İçeri girdi. Üzerinde hemşire önlüğü vardı. Defterime bir şeyler yazarken yatakta yanıma oturdu.

"Ne yazıyorsun?" diye sordu.

"Şiir."

"Okul için mi?"

"Hayır, kendim için."

"Şiir yazdığını bilmiyordum," dedi annem omzumun üzerinden şiirime bakmaya çalışırken.

"Aslında, yazmıyorum. Ama şiirimizi Club N9NE'de okursak, finalden muaf tutulacağız. Ben de şiir okumayı düşünüyorum, ama emin değilim. Onca insanın karşısına çıkma düşüncesi gerilmeme neden oluyor."

"Sınırlarını zorla, Lake. Sınırlar bunun içindir."

Şiirimi ters çevirip yatakta doğruldum. "Ne oldu?"

Annem bana gülümseyip yüzüme uzandı ve saçımı kulağımın arkasına itti.

"Hiçbir şey," dedi. "İşe gitmeden önce birkaç dakikam var. Sana bunun son gecem olduğunu söylemek istedim. Bu geceden sonra çalışmayacağım."

Bakışlarımı kaçırıp öne doğru eğildim ve kalemimi aldım. Kalemin kapağını takıp defterimi kapattım ve her ikisini de sırt çantama koydum.

"Hâlâ kabak oyuyorum, anne."

Annem yavaşça nefes alıp ayağa kalktı, tereddüt ettikten sonra odamdan çıktı.

15.

"Sonsuza dek
Ayaklarımın altında dönen dünya gibi hareket edeceğim
Ve yönümü kaybettiğimde, gökyüzüne bakacağım
Ve kara pelerin yerin üzerini örttüğünde
Teslim olmaya hazır olacağım
Ve bunun hepimizin başına geleceğini hatırlayacağım
Bana verilen hayatı yaşarsam
Ölüm beni korkutmaz."

- The Avett Brothers, *Once and Future Carpenter*

On Beşinci Bölüm

Will küçük bir projektör taşıyarak sınıfa girdi. Onu masasına bırakıp dizüstü bilgisayarına bağlamaya başladı.

"Bugün ne yapacağız, Bay Cooper?" diye sordu Gavin.

Will projektörü kurmaya devam ederken Gavin'e yanıt verdi. "Size neden şiir yazmanız gerektiğini göstermek istiyorum." Fişi masasının etrafından geçirip duvardaki prize taktı.

"İnsanların neden şiir yazdıklarını biliyorum," dedi Javi. "Çünkü hepsi de eski kız arkadaşları ve ölen köpekleri hakkında sızlanmak dışında yapacak şeyleri olmayan duygusal ezikler."

"Yanılıyorsun, Javi," dedim. "Buna folk müzik deniyor."

Will de dâhil olmak üzere herkes güldü. Will masasına oturup dizüstü bilgisayarını açtı ve Javi'ye baktı.

"Ne olmuş? Eğer ölen köpekleri hakkında bir şiir yazmak insanlara kendilerini iyi hissettiriyorsa, o halde hari-

ka. Bırakalım yazsınlar. Ve sen olur da, bir kız kalbini kırar ve eline bir kâğıt ve kalem almaya kalkarsan, Javi? Bu tamamen seni ilgilendirir."

"Bu mantıklı," dedi Javi. "İnsanlar istedikleri şeyi yazmakta özgürler. Ama asıl canımı sıkan şey şu ki, şiiri yazan kişi o olayı yeniden yaşamak istemiyorsa, o zaman ne olacak? Ya da kötü bir şekilde biten ilişkiyle ilgili şiirini okuyan çocuk kendini toplayıp hayatına devam ederse? Günün birinde çocuk başka birine âşık olabilir, ama kalbinin kırıldığından bahsettiği o video Youtube'da dolaşıp duracak. Bu çok kötü bir şey. Şiirini insanların içinde okuyan ve hatta kâğıda döken her kişi, bir gün onu yeniden yaşamak zorundadır."

Will projektörü kurcalamayı bırakıp ayağa kalktı ve tahtaya döndü. Eline bir tebeşir parçası alıp bir şeyler yazdıktan sonra kenara çekildi.

The Avett Brothers

Will tahtadaki isme işaret etti. "Onları duyan var mı?" Bana bakıp hafifçe kafasını sallayarak söz almamı istemediğini belli etti.

"Kulağa tanıdık geliyor," dedi biri sınıfın arka tarafından.

Will sınıfta yürümeye başladı. "Onlar son derece akıllıca ve merak uyandıran sözler söyleyen ünlü filozoflar."

Gülmemek için kendimi zor tuttum. Ancak Will büyük ölçüde haklıydı.

"Bir keresinde onlara bu soru sorulmuş. Sanırım okuma yapıyorlarmış. Biri onlara *şiirleri* ve her performans gösterdiklerinde sözlerini yeniden yaşamanın zor olup olmadığı hakkında bir soru sormuş. Onların yanıtları ise geçmişte o

sözlere ilham veren kişiden ya da olaydan uzaklaşmış olmalarına rağmen, bunun dinleyicilerin o noktadan uzaklaştığı anlamına gelmediği olmuş.

"Evet, geçen sene kırılan kalbiniz için yazdığınız şiir bugün size bir şey ifade etmiyor olabilir, ama en ön sırada oturan kişi belki de o an tam da öyle hissediyor olabilir. Şu anki hislerinizi ifade etmek ve kelimelerinizle beş sene sonra birine ulaşabilecek olduğunuz için şiir yazıyorsunuz."

Tepegözü açtı, duvara yansıyan kelimeleri görür görmez tanıdım. Bu birlikte çıktığımız gece atışmada okuduğu şiirdi.

"Gördünüz mü? Bunu iki sene önce annem ve babam öldükten sonra yazdım. Kızgındım. Üzgündüm. Ne hissettiğimi yazdım. Şimdi okuduğumda o anki hislerime sahip değilim. Yazdığım için pişman mıyım? Hayır. Çünkü bu sınıftaki birinin bu şiiri hissetme olasılığı var. O kişi için bir şey ifade edebilir."

Faresini gezdirip projektörü yaklaştırarak şiirinin iki dizesini aydınlattı.

İnsanlar ölüm hakkında ***konuşmaktan*** hoşlanmazlar...
çünkü bu onları ***üzer***

"Bu sınıftaki birinin bu şiiri hissedip hissetmeyeceğini asla bilemezsiniz. Ölüm hakkında konuşmak sizi de üzüyor mu? Elbette üzüyor. Ölüm berbattır. Konuşulabilecek kadar eğlenceli bir konu değildir. Ama bazen, ölüm hakkında konuşmanız gerekir."

Onun ne yaptığını anladım. Bana bakarken, kollarımı

göğsümün üzerinde birleştirip ona dik dik baktım. O ise bakışlarını bilgisayarına çevirip bir başka dizeye dikkat çekti.

Keşke hazırlıklı olabilselerdi, ***kaçınılmazı kabullenip planlarını*** yapabilselerdi

"Peki ya bu? Annem ile babam ölmeye hazırlıklı değillerdi. Bu yüzden onlara kızmıştım. Bana çok sayıda fatura, borç ve bir *çocuk* bıraktılar. Ama ya öleceklerini bilselerdi? Bunu konuşma ve bazı şeyleri planlama şansları olsaydı? Hayattayken ölüm hakkında konuşmaktan kaçınmak bu kadar kolay olmasaydı, belki onlar öldükten sonra bu kadar zorluk çekmezdim."

Başka bir dizeye yaklaşırken gözlerini bana dikti.

sadece ***kendi*** hayatlarının söz konusu ***olmadığını*** anlayabilselerdi.

"Herkes hayatta en az bir günü daha olduğunu düşünür. Eğer annem ile babam başlarına gelen şeyi gerçekleşmeden önce bilselerdi, bizi buna hazırlamak için *ne gerekiyorsa* yaparlardı. *Ne gerekiyorsa*. Bizi düşünmediklerinden değil, onlar sadece *ölümü* düşünmüyorlardı."

Ölüm. ***Hayatta*** kaçınılmaz olan tek şey...

Dizeye bakıp okudum. Tekrar okudum. Tekrar tekrar okudum. Dersin sonuna ve Will dışında herkes gidene kadar okudum.

Will masasında oturmuş, beni izliyordu. Anlamamı bekliyordu.

"Anlıyorum, Will," diye fısıldadım en sonunda. "Anlıyorum. İlk mısrada, ölümün hayattaki tek kaçınılmaz şey olduğunu söylediğinde... *ölüm* kelimesini vurguladın. Ama şiirin sonuna geldiğinde, bu kez ölüm kelimesini değil *hayat* kelimesini *vurguladın*. En sonunda hayata dikkat çektin. Anlıyorum, Will. Haklısın. Annem bizi *ölümüne* hazırlamaya çalışmıyor. Bizi *hayatına* hazırlamaya çalışıyor. Kalan günlerine."

Will öne doğru eğilip projektörü kapattı. Eşyalarımı alıp eve gittim.

***

Annemin yatağının ucunda oturdum. Yatağın ortasında uyuyordu. Artık yalnız yattığı için yatağının belli bir kısmı ona aitti.

Önlüğü hâlâ üzerindeydi. Uyanıp çıkardığında, önlüğünü son kez çıkarmış olacaktı. O da bunun farkında olduğu için neden hâlâ onu giydiğini merak ettim.

Nefes alırken vücudunun ritmini izledim. Aldığı her nefeste, göğsünde ciğerlerinin verdiği mücadeleyi duyabiliyordum. Onu hayal kırıklığına uğratan ciğerlerinin mücadelesini.

Uzanıp saçlarını okşadım. Bunu yaptığım sırada parmaklarıma birkaç tutam düştü. Elimi çekip saçları yavaşça parmağıma doladım ve kendi odama gidip mor saç tokasını yerden aldım. Tokayı açıp saç tutamlarını içine tutturduktan sonra kapattım. Tokayı yastığının altına koyup annemin odasına döndüm. Yatakta onun yanına uzanıp

kollarımı ona doladım. Annem elimi buldu ve tek kelime etmeksizin konuşurken parmaklarımız birbirine kenetlendi.

16.

- The Avett Brothers, *COMPLAINTE D'VN MATELOT MOURANT*

On Altıncı Bölüm

Annem tekrar uykuya daldıktan sonra, markete gittim. Kel'in en sevdiği yemek bazanyaydı. Eskiden lazanyaya böyle dediği için bazanya demeye başlamıştık. Yemek için ihtiyacım olan her şeyi alıp eve döndüm ve pişirmeye başladım.

"Bazanya gibi kokuyor," dedi annem yatak odasından çıkınca. Üzerinde normal kıyafetleri vardı. Önlüğünü son kez çıkarmış olmalıydı.

"Evet. Bu akşam Kel'in en sevdiği yemeği yapmamız gerektiğini düşündüm. Buna ihtiyacı olacak."

Annem lavaboya gidip ellerini yıkadıktan sonra erişteleri parçalara ayırmama yardım etti.

"Sanırım nihayet kabak oymayı bıraktık?" dedi.

"Evet," diye karşılık verdim. "Oyulacak kabak kalmadı."

Güldü.

"Anne? O gelmeden önce konuşmalıyız. Ona neler olacağını."

"Bunu *istiyorum*, Lake. Bu konuda konuşmak *istiyorum*."

"Neden benimle kalmasını istemiyorsun? Ona bakamayacağımı mı düşünüyorsun? İyi bir anne olamayacağımı mı?"

Annem son erişteyi yerleştirirken ben de üzerlerine sos döktüm.

"Lake, kesinlikle böyle düşünmüyorum. Ben sadece senin kendi hayatını yaşamanı istiyorum. Son on sekiz seneyi seni yetiştirerek, bildiğim her şeyi sana öğreterek geçirdim. İçinde bulunduğun dönem her şeyi berbat etme zamanın. Hata yapma zamanın. Çocuk yetiştirme değil."

"Ama bazen hayat kronolojik bir şekilde ilerlemez," dedim. "Sen bunun için güzel bir örneksin. Öyle olsaydı, ölmen gereken zamana kadar ölmezdin. Yetmiş yedi yaşına gelene kadar, sanırım. Ortalama ömür bu kadar."

Annem kafasını sallayarak güldü.

"Gerçekten, anne. Onu istiyorum. Onu yetiştirmek *istiyorum*. O da benimle kalmak isteyecektir, bunu biliyorsun. Bize seçme fırsatı vermelisin. Bu konuda hiç seçim şansımız olmadı. Bize bu kadarını vermelisin."

"Pekâlâ," dedi.

"Pekâlâ mı? Düşünecek misin? Yoksa *kabul* mü ediyorsun?"

"*Kabul* ediyorum."

Ona sarıldım. Ona hiç yapmadığım kadar sıkı sarıldım.

"Lake?" dedi annem. "Beni bazanya sosuna bulama."

Geri çekilince elimde hâlâ spatulayı tuttuğumu ve sosun annemin sırtından aşağı damladığını fark ettim.

***

"Neden bize gelemez?" diye sordu Kel araba yoluna girip Caulder'ı evine yolladıktan sonra.

"Sana söyledim. Annemin bizimle konuşması gerekiyor."

Eve girdiğimizde annem bazanyayı fırına koyuyordu.

"Anne, bil bakalım ne oldu?" dedi Kel mutfağa koşarken.

"Ne, tatlım?"

"Okulumuz Cadılar Bayramı'nda bir kostüm yarışması düzenliyor. Kazanan elli dolar alacak!"

"Elli dolar mı? Vay canına. Ne olmak istediğine karar verdin mi?"

"Henüz değil." Kel tezgâha gidip sırt çantasını yere bıraktı.

"Ablan bu gece konuşacağımızı söyledi mi?"

"Evet. Ama söylemesine gerek yoktu. Çünkü bazanya yiyeceğiz."

Annem ve ben ona baktık.

"Her bazanya yediğimizde kötü bir haber veriyorsunuz. Büyükbabam öldüğünde bazanya pişirdiniz. Babamın öldüğünü haber verdiğinizde bazanya pişirdiniz. Michigan'a taşınacağımızı söylediğinizde de bazanya pişirdiniz. Şimdi de bazanya pişiriyorsunuz. Ya biri ölecek ya da Teksas'a taşınacağız."

Annem zamanlamamızı sorgularcasına gözlerini kocaman açarak bana baktı. Görünüşe bakılırsa, bu konuyu konuşmamızı daha erkene almıştı. Kel'in yanına gidip oturdu. Ben de onu izledim.

"Gözlem konusunda çok iyi olduğun kesin," dedi annem.

"Peki, bu kez hangisi?" diye sordu Kel ona bakarak.

Annem elini kardeşimin yüzünün yan tarafına koyup onu okşadı. "Akciğer kanseriyim, Kel."

Kel hemen kollarını ona dolayıp sıkıca sarıldı. Annem başının arkasını okşarken hiç ağlamadı. İkisi de bir süre sessiz kaldılar ve annem onun tekrar konuşmasını bekledi.

"Ölecek misin?" diye sordu Kel en sonunda. Yüzü annemin gömleğine gömülü olduğu için sesi boğuk çıktı.

"Evet, tatlım. Ne zaman bilmiyorum. Ama o zamana kadar birlikte çok vakit geçireceğiz. Seninle daha fazla zaman geçirebilmek için bugün işimi bıraktım."

Kel'in nasıl tepki göstereceğinden emin değildim. Dokuz yaşında olduğu için, muhtemelen ancak annem öldükten sonra olayın ciddiyetini anlayacaktı. Babamın ölümü ani ve beklenmedikti ve doğal olarak onun daha dramatik bir tepki vermesine neden olmuştu.

"Peki sen öldükten sonra kiminle birlikte yaşayacağız?"

"Ablan artık bir yetişkin. Onunla birlikte yaşayacaksın."

"Ama burada, Caulder'ın yanında kalmak istiyorum," dedi Kel kafasını annemin gömleğinden kaldırıp bana bakarken. "Layken, beni de beraberinde Teksas'a geri mi götüreceksin?"

O ana kadar Teksas'a geri dönmeyi istiyordum.

"Hayır, Kel. Burada kalacağız."

Kel içini çekip az önce öğrendiği şeyi sindirdi. "Korkuyor musun, anne?" diye sordu.

"Artık korkmuyorum," dedi annem. "Bunu kabullenmek için yeterince zamanım oldu. Hatta kendimi şanslı hissediyordum. Babanızın aksine, bu konuya dair önceden bir uyarı aldım. Şimdi sizinle evde vakit geçirme fırsatım olacak."

Kel annemi bırakıp dirseklerini tezgâha yasladı.

"Bana bir söz vermelisin, Layken."

"Pekâlâ," dedim.

"Bana bir daha sakın bazanya pişirme."

Güldük. Hepimiz *güldük*. Bu annem ve benim yapmak zorunda olduğumuz en zor şeydi ama *gülüyorduk*. Kel harikaydı.

***

İki saat sonra kocaman bir bazanyamız, krakerlerimiz ve salatamız vardı. Hepsini yiyebilmemize imkân yoktu.

"Kel, neden gidip Caulder ve Will'in yemek yiyip yemediklerini sormuyorsun?" dedi annem benimle birlikte yiyecekleri süzerken. Kel hemen kapıdan fırladı.

O, masaya iki tabak daha koyarken ben de çaylarımızı doldurdum.

"Kel'e yardım etmesi konusunda Will'le konuşmalıyız," dedim ona.

"Will mi? Neden?"

"Çünkü bundan sonra seni tedavilerine ben götürmek istiyorum. Brenda için bu kadarı çok fazla. Arada sırada okulu asabilirim ya da okuldan sonra gideriz."

"Olur," dedi annem masayı hazırlama işini tamamlarken.

Kel ve Caulder koşarak kapıdan içeri girdiler ve bir dakika sonra Will de onları izledi.

"Kel bazanya yiyeceğimizi söyledi?" dedi Will tereddütle.

"Evet, bayım," dedi annem tabaklara bazanya koyarken.

"Bazanya *ne*? Bolonez lazanya mı?"

Korkmuş görünüyordu.

"Bazanya. Ve son kez pişirdik, o yüzden tadını çıkarsan iyi olur," dedi annem.

Will masaya gidip annem ile benim oturmamızı bekledikten sonra yerini aldı.

Herkesin tabağı dolana kadar krakerleri ve salatayı masada dolaştırdık. Ve tıpkı bir önceki gece gibi, geceyi tuhaflaştıran ilk kişi Kel oldu.

"Annem ölecekmiş, Caulder."

Will bana baktı, ona hafifçe gülümseyerek konuştuğumuzu bilmesini istedim.

"O öldüğünde, Layken'la yaşayacağım. Tıpkı senin Will'le yaşadığın gibi. Aynı olacağız. İkimizin de anne ve babası ölmüş olacak, biz de abla ve ağabeyimizle yaşayacağız."

"Harika. Bu çılgınca," dedi Caulder.

"Caulder!" diye bağırdı Will.

"Sorun değil, Will," dedi annem. "Dokuz yaşındaki bir çocuğun bakış açısıyla düşündüğünde, oldukça çılgınca."

"Anne," dedi Kel. "Peki ya yatak odan? Yatak odanı ben alabilir miyim? Benimkinden daha büyük."

"Hayır," dedim. "İçinde banyo var. Yatak odasını ben alacağım."

Kel yenilgiye uğramış gibiydi. Ama istifimi hiç bozmadım. Banyolu yatak odasını ben alacaktım.

"Kel, bilgisayarım senin olabilir," dedi annem.

"Harika!"

Bu konuşmanın ona tuhaf gelmemesini umarak Will'e baktım, neyse ki o da gülüyordu. Böyle olmasını ummuştu. *Kabullenmemizi.*

Yemek boyunca önümüzdeki birkaç ay içinde olacakları konuşup annem tedavilerine devam ederken Caulder ve Kel için yapacağımız düzenlemelerin planlarını yaptık. Will, Kel'in istediği zaman evlerine gitmesini kabul etti ve onları okula götürmeye devam edeceğini söyledi. Annemle birlikte tedavide olmadığım sürece onları her gün okuldan eve ben getirecektim. Annemse onun bu yardımı karşılığında akşam yemeğini genellikle kendisinin yapacağı teklifini Will'e kabul ettirdi. Birlikteyken hepimizin ölümün suratına bir yumruk attığını hissettim.

"Çok yorgunum," dedi annem. "Duş alıp yatacağım."

Mutfağa girdi, Will lavaboda tabakları yıkıyordu. Annem kolunu onun beline dolayıp Will'e arkasından sarıldı. "Teşekkürler, Will. Her şey için."

O da dönüp annemin sarılışına karşılık verdi.

Annem yanımdan geçip yatak odasına giderken bilerek omzuyla beni dürttü. Tek kelime etmedi, ama neden bahsettiğini biliyordum – bana bir kez daha onay verdiğini belirtiyordu. Bunun herhangi bir geçerliliğinin olmaması çok kötüydü.

Masayı silip bezi yıkamak için lavaboya gittim.

"Perşembe günü Eddie'nin doğum günü. Ona ne alacağımı bilmiyorum."

"Ona ne *almaman* gerektiğini biliyorum," dedi Eddie.

"İnan bana, bunu ben de biliyorum," dedim. "Sanırım Gavin onu Perşembe akşamı dışarı çıkaracak. Belki Cuma günü onun için bir şey yaparım."

"Cuma demişken. Cuma günü Kel'e bakmak için bana ihtiyacınız var mı? Caulder'ı unuttum ve bu hafta sonu Detroit'e gideceğim."

"Hayır, sorun değil. Aile meselesi mi?"

"Evet. Her ay bir hafta sonunu büyükannem ve büyükbabamla geçiririz. Gecenin bir yarısı Caulder'ı onlardan çaldığım için uyguladığımız bir tür ateşkes bu."

"Anlıyorum," dedim. Lavaboya uzanıp tahliye kapağını çektim.

"Bu Perşembe atışmaya gitmeyecek misin?" diye sordu Will.

"Hayır. Ama o gece Caulder'a bakabiliriz. Okuldan sonra onu bize gönder."

Will son tabağı da bulaşıklığa koyup ellerini kuruladı.

"Çok tuhaf değil mi? Her şeyin bu şekilde sonuçlanması. Buraya taşınmanız. Kel ve Caulder'ın birbirlerini bulmaları, özellikle de Kel'in arkadaşa en çok ihtiyacı olduğu anda. Annenin verdiği haberi bu kadar doğal karşılaması. Her şey iyi sonuçlandı."

Will bana dönüp gülümsedi. "Seninle gurur duyuyorum, Lake. Bugün iyi bir iş başardın." Alnıma uzun öpücüklerinden birini kondurduktan sonra oturma odasına geçti.

"Caulder'ın duş alması gerekiyor, sanırım gitmeliyiz. Yarın görüşürüz," dedi.

"Evet. Görüşürüz."

Onun aklında olmayan tek şeyi düşünürken içimi çektim. İyi sonuçlanmayan son derece büyük şeyi; bizi.

Bunu kabullenmeye başlıyordum. Birlikte olmayacağımızı. Birlikte olamayacağımızı. Özellikle de Will'in burada geçirdiği son iki geceden sonra. Gerçekten de nihayet dönüşüm geçirmişiz gibi hissediyordum. Hâlâ duraksadığımız anlar oluyordu, ama üstesinden gelemeyeceğimiz

gibi değildi. Henüz Ekim'di ve Haziran'a kadar öğretmenim olacaktı. Önümde hâlâ sekiz uzun ay vardı. Son sekiz ayda hayatımda yaşadığım değişiklikleri düşününce, sekiz ay sonra hayatımın nasıl olacağını hayal edemiyordum. Uzanıp gözlerimi kapattığımda nihayet bir karara vardım. Will artık önceliğim olmayacaktı. Öncelik annemin olacak, ikinci sırayı Kel ve üçüncü sırayı ise *hayat* alacaktı.

Nihayet. Onun üzerimde artık büyük bir etkisi yoktu.

***

"Eddie, bana çikolatalı süt alır mısın, bebeğim? Almayı unutmuşum." Gavin, Eddie'ye köpek yavrusu gibi baktı. Eddie gözlerini devirip yerinden kalktı. O masadan ayrılır ayrılmaz, Gavin bize dönüp fısıldamaya başladı.

"Yarın gece. Getty'de. Saat altıda. Pembe bir balon getirin. Sonrasında atışmaya gideceğiz."

"Gavin, aklını mı kaçırdın? Bu hiç komik değil, çok kızar," diye fısıldadım.

"Bana güvenin."

Eddie çikolatalı sütle masaya döndü.

"Al, bebeğim. Bana elli sent borçlusun."

"Sana kalbimi borçluyum," dedi Gavin sütü ondan alırken.

Eddie hafifçe onun kafasına vurdu. "Ah, büyü biraz! Çok aptalsın," dedi ve sonra onu yanağından öptü.

***

İstemeye istemeye, elimde pembe bir balonla Getty'nin dükkânına girdim. Gavin ve Nick restoranın arka tarafındaki bir bölmedeydiler. Gavin onlara katılmam için işaret etti. Çok fazla pembe balon vardı. Eddie kızacaktı.

Gavin balonumu alıp üzerine kalın uçlu bir kalemle bir şey yazdı. "Al," dedi ve bana bir avuç dolusu balon verdi. "Bunların hepsini alıp arka tarafta tuvaletlerin olduğu yere git. Zamanı geldiğinde yanına geleceğim, birazdan burada olur."

Gavin karşı çıkmama fırsat vermeden beni tuvaletlerin olduğu tarafa doğru itti. Koridorda erkekler tuvaletiyle hizmetli odası arasında bir yerde durdum. Balonlara baktım ve ancak o zaman her birinin üzerinde bir isim yazdığını fark ettim.

Dakikalar sonra, orta yaşlı bir adam koridorda bana doğru ilerledi.

"Layken sen misin?" diye sordu.

"Evet," diye karşılık verdim.

"Adım Joel, Eddie'nin üvey babasıyım."

"Ah, merhaba."

"Gavin, içeri dönmeni istedi, balonları ben alırım. Eddie geldi. Tuvalete gittiğimi sanıyor, o yüzden balonlarla ilgili hiçbir şey söyleme."

"Ah, pekâlâ." Ona balonları verip masaya geri döndüm.

"Layken! Geldin demek! Çocuklar, bu çok hoş," dedi Eddie. Bölmeye yerleşmeye kalktığı sırada Gavin onu kaldırdı.

"Henüz yemiyoruz. Dışarı çıkmamız gerekiyor."

"Dışarı mı? Ama dışarısı soğuk."

"Gel," dedi Gavin onu kapıya doğru çekerek.

Hepimiz Gavin'in peşinden dışarı çıkıp Eddie'nin yanında durduk. Nick'e baktım, ama o omuzlarını silkerek bir şey bilmediğini ima etti. Gavin cebinden bir kâğıt çıkarıp Eddie'nin karşısında durdu.

"Bu mektubu ben yazmadım, tatlım. Ama benden okumam istendi."

Eddie bize bakıp gülümsedi ve ifadelerimizden bir şeyler anlamaya çalıştı. Ama ona hiçbir ipucu vermedik, çünkü biz de neler olduğunu bilmiyorduk.

Bana geldiğinde 4 Temmuz'du. Bağımsızlık Günü'ydü. On dört yaşındaydın. Kapıdan içeri girer girmez doğruca buzdolabına gittin ve bana Sprite istediğini söyledin. Sprite'ım yoktu. Bana sorun olmadığını söyleyip bir Dr. Pepper aldın. Beni ürküttün. Sosyal hizmet görevlisine sana bakmamın mümkün olmadığını söyledim. Daha önce hiçbir gence koruyucu ebeveynlik yapmamıştım. O da bana ertesi gün gidebileceğin başka bir ev bulacağını ve bir geceliğine bende kalmana ihtiyacı olduğunu söyledi.

Gergindim. On dört yaşındaki bir kıza ne söyleyeceğimi bilmiyordum. O yaştaki kızların ne tür şeylerden hoşlandıklarını, hangi programları izlediklerini bilmiyordum. Hiçbir fikrim yoktu. Ama sen benim için her şeyi çok kolay kıldın. Beni rahatlatmak konusunda endişeleniyordun.

O gün daha sonra hava karardığında havai fişek seslerini duyduk. Elimi tutup beni kanepeden kaldırdın ve dışarı sürükledin. Ön bahçede çimenlerin üzerine uzanıp gökyüzünü izledik. Hiç susmadın. Bana daha önceki ailelerini anlatıp durdun. Konuştuğun bütün süre boyunca seni dinledim. O hayat dolu küçük kızı dinledim. Onu devirmek için çok uğraşan hayata karşın bu kız sevgi ve heyecan doluydu.

Eddie restoranın camından elinde bir düzine pembe balonla dışarıda duran Joel'i görünce nefesini tuttu. Dışarı çıkıp Gavin'in yanında durdu. Gavin ona mektubu okumaya devam etti.

Hiçbir zaman sana çok fazla şey veremedim. En sonunda sana arabanı nasıl park edeceğini öğretmek dışında pek fazla şey öğretemedim. Ama sen bana tahmin edemeyeceğin kadar çok şey öğrettin. Ve bu özel günde, on sekizinci doğum gününde, artık Michigan eyaletine ait değilsin. Ve bu andan itibaren yasal olarak bana da ait değilsin. Artık bir zamanlar senin üzerinde ve geçmişinde hak sahibi olan insanların hiçbirine ait değilsin.

Joel balonları teker teker bırakırken isimleri okumaya başladı. Eddie balonların yavaşça karanlıkta kaybolmalarını izlerken ağlıyordu. Joel 29 kardeşin ve 13 ebeveynin adını söyleyene dek onları serbest bırakmaya devam etti.

Elinde hâlâ tek bir pembe balon vardı. Üzerinde kocaman siyah harflerle **BABA** yazıyordu.

Gavin kâğıdı katlayıp bir adım geri çekilirken Joel Eddie'ye doğru gitti.

"Umarım doğum gününde bu hediyeyi kabul edersin," dedi pembe balonu verirken. "Baban olmak istiyorum, Eddie. Hayatının geri kalanı boyunca ailen olmak istiyorum."

Eddie ona sarılıp ağladı. Baş başa kalabilmeleri için yavaşça Getty'nin yerine döndük.

Gözlerimi silmek için bir şey ararken, "Aman Tanrım, bir mendile ihtiyacım var," dedim burnumu çekerek. Tezgâhtan birkaç peçete alıp Nick ve Gavin'e baktım. Onlar da ağlıyordu. Bölmemize doğru yürürken onlar için de birkaç peçete aldım.

17.

"Şehirde öldürülürsem
benim intikamımı almaya kalkma
Bu tür ölümler çok sık görülür
Hapse atılmaya değmez."
- The Avett Brothers, *Murder in the City*

On Yedinci Bölüm

Hayatımın her alanında yasın beş evresinden geçtiğimi hissediyordum.

Babamın ölümünü kabullenmiştim. Michigan'a taşınmadan aylar önce ölümünü kabullenmiştim. Annemin kaderini kabullendim. Onun henüz ölmediğinin farkındaydım ve öldüğünde yas evrelerinin bir kez daha ortaya çıkacağını biliyordum. Ama bu kez o kadar zor olmayacağını görebiliyordum.

Michigan'da yaşamayı kabullenmiştim. Will'in evinde yere uzanarak tekrar tekrar dinlediğim şarkının adı *Weight of Lies*'dı. Sözlerinin bir kısmı şöyleydi;

"Yalanların ağırlığı üzerine çöker, gittiğin her yerde seni takip ederler çünkü burada olanlar orada da oluyor."

Şarkı her başladığında, sadece yalanlarla ilgili kısmı ve bunların insanın üzerine nasıl çöktüklerini duyuyordum. Ve bu gece cipimle Detroit'e giderken, o kelimelerin ger-

çekten ne anlama geldiklerini biliyordum. Bahsettikleri sadece *yalanlar* değildi. *Hayattı*. Başka bir şehre, başka bir yere, başka bir eyalete kaçamazdınız. Kaçtığınız şey her neyse, sizinle birlikte giderdi. O şeyle nasıl yüzleşeceğinizi öğrenene kadar sizinle kalırdı.

Teksas'a dönerek kaçmayı umduğum şey her neyse, eninde sonunda gelip beni bulacaktı. O yüzden burada, Ypsilanti, Michigan'daydım. Ve burada kalacaktım. Bu kararımdan memnundum.

Will'le olan durumumu da kabullenmiştim. Seçimi yüzünden onu suçlamıyordum. Elbette, onun ayaklarımı yerden kestiğini, *aşk* dururken *kariyere* ihtiyacı olmadığını bana söylediğini hayal etmiştim. Açıkçası, eğer bana olan hislerine öncelik verseydi; onun için daha önemli olan şeyleri öylece kenara atmasını kabullenmem zor olurdu. Karakteri hakkında hiç de olumlu şeyler düşünmezdim. Bu nedenle onu suçlamıyor, aksine ona saygı duyuyordum. Ve bir gün hazır olduğumda, ona teşekkür edecektim.

***

Sekizi biraz geçe kulübe vardım. Gavin'in Eddie'ye bir sürprizi olduğu için onlar dolambaçlı yoldan gitmişlerdi, geç geleceklerdi. Otopark hiç olmadığı kadar kalabalıktı, bu yüzden binanın arkasında bir yere park etmek zorunda kaldım. Arabadan inince derin bir nefes alıp kendimi hazırladım. Bu gece performans sergileme kararımı ne zaman aldığımdan emin değildim, ama fikrimi değiştirmek üzereydim.

Ön kapıya doğru ilerlerken annemin sözleri zihnimde belirdi. "*Sınırlarını zorla, Lake. Sınırlar bunun içindir.*"

Bunu yapabilirdim. Onlar sadece kelimelerdi. Tekrarladığım zaman işim bitecekti. Bu kadar basitti.

Birkaç dakika sonra kapıdan içeri girdim. Çıt çıkmadığı için sıradaki kurbanın performansını sergilemek üzere olduğunu anladım. Çaktırmadan içeri süzülüp salonun arkasına doğru ilerledim. Dikkat çekmek istemediğim için boş bir bölmeye oturdum. Telefonumu çıkarıp sesini kıstım ve Eddie'ye oturduğum yeri tarif eden bir mesaj yolladım. O sırada onu duydum.

Will sahnede mikrofonun önünde durmuş, kurban edilme bölümü için bir şiir okuyordu.

Eskiden okyanusu ***severdim***.
Ona dair ***her şeyi*** severdim.
Mercan resiflerini, köpüklü ***dalgalarını***, kükreyen ***dalgalarını***, dalgaların vurduğu ***kayaları***, ***korsan*** efsanelerini ve ***denizkızlarının*** kuyruklarını,
Kaybolan ve ***korunan*** hazinelerini...
Ve ***denizlerindeki***
bütün
balıklarını.
Evet, eskiden okyanusu ***severdim***.
Ona dair ***her şeyi*** severdim
Yatağımda yatarken onun şarkılarıyla beni ***uyutmasını***
ve ***çok geçmeden korktuğum*** bir şeye dönüşen
bir ***güçle*** beni uyandırmasını.
Masallarını, ***yalanlarını***, ***aldatıcı*** gözlerini,
Yeterince ***isteseydim***

Onu ***kurutabilirdim***.

Eskiden okyanusu ***severdim***.
Ona dair ***her şeyi*** severdim
Mercan resiflerini, köpüklü ***dalgalarını***, kükreyen ***dalgalarını***, dalgaların vurduğu ***kayaları***, ***korsan*** efsanelerini ve ***denizkızlarının*** kuyruklarını,
Kaybolan ve ***korunan*** hazinelerini...
Ve ***denizlerindeki***
bütün
balıklarını.

Eğer fırtınalı denizlerinde ***yelkenli teknenizi idare etmeye*** çalıştıysanız, ***köpüklü*** dalgaların ***düşmanınız*** olduğunu ***anlamış*** olmalısınız. Kısa bir süre önce ***In-n-Out***'ta sizi ***ağırlaştıran kocaman*** bir ***hamburger*** yediyseniz ve ***kıyıya yüzmeye*** çalışırken bacaklarınıza kramp girdiyse, kükreyen dalgaları ***nefesinizi*** kestiyse ve ***ciğerlerinizi suyla*** dolarken birinin ***dikkatini*** çekmek için kollarınızı ***savurduysanız***, ama arkadaşlarınız
size
el sallamakla
yetindiyse?

Hayata dair ***hayaller*** kurarak büyüdüyseniz ve bu hayallerden biri ***kendi*** geminizin korsanı olmak, ***kendi*** tayfanıza sahip olmaksa ve ***bütün*** denizkızlarının sadece sizi sevmesiyse?

O zaman...
Benim de en sonunda fark ettiğim gibi...
Ona dair ***güzel*** şeylerin
Tüm o ***güzelliklerin***
Gerçek değil.
Bunların ***sahte*** olduğunu siz de *fark ederdiniz.*
O yüzden ***okyanusunuz*** sizin ***olsun***
Gölü (Lake'i) bana bırakın.

Hava. Ya da Su. Hangisine ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Bölmeden çıkıp kapıya doğru ilerledim ve kestirme yoldan tuvalete gittim. Sessizliğe ihtiyacım vardı.

Tuvaletin kapısını açtığımda, bölmeler boştu. Lavabonun başında ellerini yıkayan bir kız vardı, bu yüzden sıramı beklemeye karar verdim. En büyük bölmeyi seçtim. Kapıyı kilitleyip sırtımı ona yasladım.

Bu gerçekten olmuş muydu? Burada olduğumu biliyor muydu? Hayır, bilmiyordu. Ona gelmeyeceğimi söylemiştim. Niyeti şiirini duymam değildi. Öyle olsa bile, onu *yazmıştı*. hissettiği şeyleri yazdığını söylemişti. Aman Tanrım, beni *seviyordu*. Will Cooper bana *âşıktı*.

Bana karşı neler hissettiğini en başından beri biliyordum. Bana bakış tarzından bunu görebiliyordum. Ama sözlerini duymak ve ardındaki hisleri bilmek – ismimi söyleyiş tarzını işitmek... Onunla nasıl yüzleşecektim? Bunu yapamazdım. Burada olduğumdan hâlâ habersizdi, gitmek zorundaydım. Beni görmeden buradan ayrılmalıydım.

Tuvaletin kapısını açıp etrafa göz gezdirdim, ama onu görmedim. Neyse ki sahnede başka bir performans gös-

tericisi vardı, o yüzden bütün gözler salonun ön kısmına odaklanmıştı. Girişe süzülüp kapıdan çıkmaya çalıştım.

"Layken! Bak Gavin bana ne almış!" İçeri giren Eddie saçlarını kaldırıp kulaklarına bakmamı istedi.

"Eddie, gitmeliyim."

Gülümsemesi kayboldu.

"Seni sonra ararım." Onun küpelerine bakmadan yanından geçip gittim. "Beni görmedin, tamam mı?" diye arkaya doğru seslendim.

Binanın etrafında dolaşırken köşeyi dönen Javier'le karşılaştım. Tanrı aşkına! Bütün sınıf burada mıydı? Biri burada olduğumu ağzından kaçıracaktı. Will'in onu gördüğümü bilmesini istemiyordum.

"Hey, acelen ne?" diye sordu Javier onun ve duvarın arasından hızla geçerken.

"Gitmeliyim. Yarın görüşürüz." Hemen uzaklaştım. Gevezelik edecek vaktim yoktu. Tek istediğim cipime binip bir an önce otoparktan çıkmaktı.

"Bekle, sana arabana kadar eşlik edeceğim," derken bana yetişti Javier.

"Sorun değil, Javi. İçeri git, çoktan başladılar."

"Layken, Detroit'teyiz. Bir gece kulübünün arkasına park etmişsin. Seninle arabana kadar yürüyeceğim."

"Pekâlâ. O zaman hızlı yürü."

"Acelen ne?" diye sordu Javier binanın arkasına doğru ilerlediğimiz sırada.

"Yorgunum. Uyumak istiyorum," dedim yavaşlarken, Will'in beni görmeyeceğinden emindim.

"Yolun ilerisinde bir kafe var. Kahve içmek ister misin?" diye sordu Javier.

"Hayır, teşekkürler. Kafeine değil, yatağıma ihtiyacım var."

Otoparkın arka tarafında cipime doğru ilerlerken Javier sessizleşti. Anahtarlarımı çıkarmak için uzanınca gerçeği fark ettim. Çantam. Çantamı bölmede unutmuştum.

"Lanet olsun!" deyip önümdeki çakıl taşını tekmeledim. Ayakkabımın yerinden oynattığı küçük taş parçası cipimin kapısına çarptı.

"Sorun ne?" diye sordu Javier.

"Çantam. Onu içeride unutmuşum." Kollarımı göğsümün üzerinde birleştirip cipime yaslandım.

"Çok mühim bir şey değil. İçeri gidip onu alırız."

"Hayır, istemiyorum. Benim için çantamı alıp getirir misin?" Yeterli olmasını umarak ona gülümsedim.

"Layken, burada tek başına kalmamalısın."

"Pekâlâ. Eddie'ye çantamı bana getirmesi için mesaj atacağım. Telefonun var mı?"

Ceplerini yokladı. "Hayır, kamyonetimde. Benimle gel, telefonumu kullanabilirsin." Böyle söylediği sırada Javi elimi tutup beni kamyonetine doğru götürdü.

Kapısını açıp telefonunu almak için içeri uzandı.

"Şarjı bitmiş," dedi şarja takarken. "Şarj olması için birkaç dakika ver, sonra onu ararsın."

"Teşekkürler," dedim ve kamyonetine yaslanıp beklemeye başladım.

Telefonun şarj olmasını beklerken yanımda durdu. "Yine kar yağıyor," dedi kolumdan bir şey silerken.

Kafamı kaldırınca karanlık gökyüzüne tezat oluşturacak şekilde düşen kar tanelerini gördüm. Sanırım en sonunda Michigan Kışı'nın nasıl olduğunu görmek üzereydik.

Yüzümü Javi'ye çevirdim. Ona kar lastikleri ya da kar küreme aletleriyle ilgili bir şey sormak üzereyken, ellerini birden yüzümde hissettim ve dilini ağzıma sokmaya çalıştığını görünce ne söyleyeceğimi unuttum. Kafamı çevirip onu göğsünden ittim. Karşı koyduğumu hissedince yüzünü geri çekti, ama vücuduyla beni kamyonetinin soğuk metaline bastırmaya devam etti.

"Ne?" diye gülümsedi. "Seni öpmemi istediğini sandım."

"Hayır, Javi." Onu hâlâ itiyordum ama o yerinden kımıldamıyordu.

"Haydi," dedi Javi yüzünde küstah bir gülümsemeyle. "*Anahtarlarını* içeride unutmadın. Bunu *istiyorsun*." Dudakları bir kez daha benimkileri kavrayınca nabzım hızlandı. Bu, Will nabzımı hızlandırdığında verdiğim tepkiye benzemiyordu. Bu daha çok karşı koyma ya da kaçma haline benziyordu. Ona bağırmaya çalıştım, ama elleriyle yüzümü kendisininkine öylesine sertçe çekiyordu ki, nefesim kesildi. Hareket etmeyi denedim ama Javier vücuduyla beni kamyonetine sabitleyerek ondan kurtulmamı imkânsız kılıyordu.

Gözlerimi kapattım. Düşün, Layken. Düşün.

Tam dudağını ısırmak üzereyken Javi benden uzaklaştı. Ama geri geri gitmeye devam etti. Biri onu benden uzaklaştırıyordu. Yere düştü ve Will üzerine oturup onu gömleğinden tutarak Javi'nin çenesine yumruğunu geçirdi. Javi tekrar yere serildi ama ters dönüp yerden güç alarak doğrulunca Will'in geriye doğru sendelemesine neden oldu.

"Durun!" diye bağırdım.

Javi onun yumruğuna karşılık verirken Will yere serildi. Javi'nin tekrar vurmasından korktuğum için kendimi ikisinin arasına attım ve onun Will'e atmaya niyetlendiği yumruğu sırtıma isabet etti. Öne doğru düşüp Will'in üzerine serildim. Nefes almaya çalıştım ama yapamadım. Nefes alamıyordum.

"Lake," dedi Will beni yerde yanına yatırırken. Ancak endişesi kısa sürdü ve çok geçmeden gözleri öfkeyle doldu. Yanımızdaki arabanın kapısının koluna tutunarak yerden kalktı.

"Sana vurmak istememiştim," dedi Javi bana doğru yürürken.

Yerde olduğum için ne olduğunu göremedim ama bir tokat sesi duydum ve Javi'nin ayaklarının yerden kesildiğini gördüm. Kafamı kaldırdığımda Will, Javi'nin üzerine eğilmiş, bir yumruk daha atıyordu.

"Will, çekil üzerinden!" diye bağırdı Gavin. Gavin, Will'i geri çekti ve ikisi de yere düştüler.

Eddie yanıma koşup beni doğrulttu. "Layken, ne oldu?" Kollarını etrafıma dolarken göğsümü tuttum. Sırtıma darbe aldığımı biliyordum, ama akciğerlerim betonlaşmış gibi hissediyordum. Nefes almaya çalıştığım için ona cevap veremedim.

Will, Gavin'in kollarından kurtulup ayağa kalktı. Yanıma gelip elimi tutarken Eddie yolundan çekildi. Will beni yerden kaldırıp bir kolunu belime doladı ve beni yürütmeye başladı.

"Seni evine götüreceğim," dedi.

"Bekle," diye bağırdı Eddie önümüze geçerken. "Çantanı buldum."

Uzanıp çantamı ondan aldım ve gülümsemeye çalıştım. Eddie eline telefon şekli vererek kulağına götürüp 'beni ara' dercesine ağzını oynattı.

Will arabasına binmeme yardım ederken koltukta arkama yaslandım. Ciğerlerim yeniden havayla dolmuştu, ama aldığım her nefeste sırtıma bir bıçak saplanıyor gibi hissediyordum. Gözlerimi kapattım ve otoparktan uzaklaştığımız sırada nefes alıp vermeye odaklandım.

İkimiz de konuşmadık. Ben konuşamadığım için sessizdim. Ama Will'in neden sessiz olduğunu bilmiyordum. Neredeyse Ypsilanti şehir sınırına varana dek sessizce ilerledik.

Will arabayı aniden yolun kenarına çekip durdurdu. Direksiyonu yumrukladıktan sonra arabadan inip kapıya vurdu. Araçtan uzaklaşırken farlar siluetini aydınlattı, belirli aralıklarla yeri tekmeleyip küfrediyordu. En sonunda durdu ve onun ellerini beline koyup gevşek bir şekilde durmasını izledim. Başını geriye atıp gökyüzüne bakarken kar taneleri yüzüne düşüyordu. Bir süre böyle durduktan sonra arabaya geri dönüp koltuğuna oturdu ve sakince kapısını kapattı. Arabayı vitese aldı ve sessizce ilerlemeye devam ettik.

Yürüyebiliyordum, nefes alışım normale dönmüştü ve sırtımdaki bıçak artık daha çok yumru gibiydi. Yine de evine kadar yürümeme yardım etti.

"Kanepeye uzan, sana buz getireceğim," dedi.

Söylediğini yaptım. Yüz üstü kanepeye uzanıp gözlerimi kapattım ve bu gece olanları düşündüm.

Yanımda diz çökerken onun kanepeye tutunduğunu hissettim. "Will!" Gözlerimi açıp yüzünü görünce nefesi-

mi tuttum. "Gözün." Gözünün üzerindeki kesikten boynuna doğru kan akıyordu.

"Bir şey yok. Ben iyiyim," dedi Will üzerime doğru eğilirken. "Sakıncası var mı?" diye sordu bluzumun ucundan tutarak.

Kafamı salladım.

Bluzumu kafama doğru kaldırdı ve tenime soğuk bir kompresin değdiğini hissettim. Buz torbasını darbeyi aldığım yere bastırdı. Doğrulup ön kapıyı açtı ve dışarı çıktıktan sonra arkasından kapattı.

Gitti. Tek kelime etmeden gitti. Öylece birkaç dakika uzanıp hemen geri dönmesini bekledim ama dönmedi.

Yan tarafıma dönerken buz torbası kanepeye düştü. Bluzumu aşağı indirip kalkmaya hazırlanırken annem kapıdan içeri girdi.

"Lake? Tatlım, iyi misin?" Kollarını etrafıma doladı. Will arkasından içeri girdi.

"Anne," dedim güçsüz bir şekilde ve ona sarılıp ağlamaya başladım.

***

"Bir şey yok, anne, gerçekten," dedim annem beni yatağıma yatırıp evde olduğum son on dakika içinde yüzüncü kez sırtımın nasıl olduğunu sorarken.

Gülümseyip saçımı okşadı. En çok bu yanını özleyecektim. Bana sevgiyle bakarken saçlarımı okşayışını.

"Will sırtına vurulduğunu söyledi. Kim vurdu?"

Yastığımda doğrulmaya çalışırken suratımı buruşturdum.

"Javi. Benim sınıfımda. Will'e yumruk atmaya çalışırken araya girdim."

"Neden Will'e yumruk atmaya çalışıyordu?"

"Çünkü önce Will *onu* yumrukladı. Kulüpten çıktıktan sonra Javi cipime kadar bana eşlik etti. Beni öpmesini istediğimi sanmış. Onu üzerimden itmeye çalıştım ama durduramadım. Sonra bir anda Will'i üzerinde onu yumruklarken buldum."

"Bu çok kötü, Lake. Çok üzgünüm," dedi annem ve bana doğru eğilip alnımı öptü.

"Önemi yok, anne. Ben iyiyim. Sadece biraz uyumaya ihtiyacım var."

Annem tekrar başımı okşadıktan sonra kalkıp ışıkları söndürdü.

Kapıyı kapatmadan önce, "Peki ya Will? O ne yapacak?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye karşılık verdim. Çünkü ilk önce Javi'yle ilgili ne yapacağını kastettiğini sandım. Ama kapıyı kapattıktan sonra, annemin aslında onun *işi* hakkında ne yapacağını sorduğunu fark ettim.

Bunun üzerine saatlerce uyumadan durumu uzun uzun düşündüm. Okul arazisi içinde değildik. Will beni savunuyordu. Belki Javi hiçbir şey söylemezdi. Ama ilk yumruğu Will atmıştı. Üçüncüsünü ve dördüncüsünü de. Eğer Gavin gidip ona engel olmasaydı, muhtemelen beşinci yumruğu da atacaktı. Yarın onu savunma ihtimaline karşı geceye dair her detayı hatırlamaya çalıştım.

***

Ertesi gün uyandığımda, Caulder'ı mutfakta Kel'le mısır gevreği yerken buldum.

"Hey. Ağabeyim bugün bizi okula götüremeyecek. Yapması gereken bir işi olduğunu söyledi."

"Ne yapması gerekiyormuş?"

Caulder omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Cipini bu sabah eve getirdi. Sonra tekrar gitti." Bir kaşık dolusu meyveli mısır gevreğini ağzına attı.

***

İlk iki ders yerimde zor oturdum. İkinci dersi Eddie ve ben birbirimize not yazarak geçirdik. Ona önceki gece olan her şeyi anlattım. Will'in şiiri dışında her şeyi.

Üçüncü derse girerken kendimi süzülüyor gibi hissediyordum. Her şey neredeyse kendi üzerimde havada asılı kaldığım, yürüdüğümü izlediğim rüyalarımda olduğu gibiydi. Hareketlerimi kontrol edemediğimi hissediyordum, sadece kendi kendimi gözlemliyordum. Eddie kapıyı açıp önden içeri girdi. Yavaşça onu takip ederek sınıfa girdim. Will henüz sınıfta değildi. Javi de. Nefesimi verip yerime oturdum. Dahili telefonun cızırdamasıyla diğer öğrencilerin sohbeti kısa bir süreliğine bölündü.

"Layken Cohen, lütfen müdüriyete gelin."

Hemen arkamı dönüp Eddie'ye baktım. Bana gönülsüzce gülümseyip başparmaklarını havaya kaldırdı. O da benim kadar gergindi.

İçeri girdiğimde ofiste birkaç kişi vardı. Müdür Murphy'nin tanımadığım iki adamla konuştuğunu gördüm. İçeri girdiğimi fark edince selam verip onu takip etmemi işaret etti. Odasına girdiğimde, Will kollarını masanın üzerinde birleştirmiş bir şekilde oturuyordu. Bana bakmadı. Bu iyiye işaret değildi.

"Bayan Cohen, lütfen oturun," dedi Bay Murphy Will'in karşısına otururken.

Bana en yakın sandalyeyi seçtim.

"Bu Bay Chorizo, Javier'in babası," dedi Bay Murphy tanımadığım adamı işaret ederek.

Bay Chorizo karşımda oturuyordu. Hafifçe doğrulup masanın üzerinden uzanarak elimi sıktı.

"Bu da Memur Venturelli," dedi diğer adamı göstererek.

O da masanın üzerinden eğilip elimi sıktı.

"Neden burada olduğunuzu bildiğinize eminim. Anladığımız kadarıyla, okul arazisi dışında Bay Cooper'ın dâhil olduğu bir olay olmuş," dedi Memur Venturelli ve karşı çıkma ihtimalime karşı duraksadı. Karşı çıkmadım.

"Bize olanları gördüğünüz şekilde anlatmanızı istiyoruz."

Will'e baktım, hafifçe kafasını eğerek gerçeği anlatmamı istediğini belli etti. Ben de anlattım. On beş dakika boyunca önceki gece olanları dürüstçe anlattım. Will'in şiiri hariç.

Detayları anlatmayı bitirdikten ve müdürün bütün sorularını yanıtladıktan sonra, sınıfa dönebileceğim söylendi. Gitmek üzere yerimden kalkarken, Bay Chorizo arkamdan seslendi.

"Bayan Cohen?"

Dönüp ona baktım.

"Sadece üzgün olduğumu söylemek istiyorum. Oğlumun davranışları için özür dilerim."

"Teşekkür ederim," dedim. Dönüp sınıfıma doğru ilerledim.

Başka bir öğretmen Will'in yerine derse girmişti. Daha önce koridorlarda gördüğüm yaşça büyük bir kadındı bu,

o yüzden burada öğretmen olduğunu düşündüm. Sessizce yerime geçtim. Will'den ve işini kaybetmesine neden olmak üzere olup olmadığımdan başka bir şey düşünemiyordum.

Zil çalıp öğrenciler dışarı çıkmaya başlayınca Eddie'ye döndüm.

"Ne oldu?" diye sordu Eddie.

Ona olanları anlattım ve hâlâ hiçbir şey bilmediğimi söyledim. Bir süre sınıfın önünde oyalanıp Will'in dönmesini bekledim, ancak o geri dönmedi. Dördüncü derste hiçbir şey öğrenebilecek bir durumda olmadığımı fark ettim, bu yüzden günün geri kalanını kendime tatil ilan ettim.

Sokağımıza döndüğümde, Will'in arabası araba yolundaydı. Cipimi kaldırımın kenarına çektim ve araba yolumuza girmeye gerek bile duymadım. Aracı park edip hemen yolun karşısına koştum. Çalmak üzereyken Will kapıyı açtı, ceketi üzerindeydi ve çantasını omzuna atmıştı.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu şaşkın bir ifadeyle.

"Arabanı gördüm," dedim. "Ne oldu?"

Beni içeri davet etmedi. Aksine dışarı çıkıp kapıyı arkasından kilitledi.

"İstifa ettim. Sözleşmemi geri çektiler," dedi arabasına doğru giderken.

"Ama sadece sekiz haftan kaldı. Bu senin suçun değildi, Will. Bunu yapamazlar!"

Kafasını salladı. "Hayır, sandığın gibi değil. Kovulmadım. Biz sadece Javier'den uzakta, başka bir okula devam etmemin daha iyi olacağını düşündük. Yarım saat sonra okul danışmanıyla bir görüşmem var ve şimdi oraya gidiyorum."

Kapısını açtı, ceketini ve çantasını çıkarıp onları yolcu koltuğuna attı.

"Peki ya işin?" diye sordum kapatmasını istemediğim için kapıyı açık tutarak. Sormak istediğim çok fazla soru vardı. "Artık bir gelirin olmadığını mı söylüyorsun? Ne yapacaksın?"

Will bana gülümseyip arabadan çıktı ve ellerini omuzlarıma koydu.

"Layken, sakin ol. Bir şeyler düşüneceğim. Ama şimdi gitmeliyim." Tekrar içeri dönüp kapısını kapattı ve penceresini indirdi. "Eve zamanında dönmezsem, Caulder okuldan sonra sizde kalabilir mi?"

"Elbette," dedim.

"Yarın büyükannem ve büyükbabama gitmek üzere erkenden yola çıkacağız, bu yüzden şekerli bir şeyler yemediğinden emin olur musun? Erkenden yatması gerekiyor," dedi Will ve yavaşça araba yolundan geri geri çıktı.

"Elbette," dedim.

"Layken? Sakin ol."

"Elbette," dedim tekrar.

Ve bunun üzerine Will öylece uzaklaşıp gitti.

18.

"Çamaşırhanenin kapısını kapat
Parmak uçlarında yürü
Giysilerin üzerinde kalsın
İsteyebileceğim her şeye sahibim
Bana insanların yarattığını söylediği sevgiyi
Nasıl kullanacağımı öğret."

- The Avett Brothers, *Laundry Room*

On Sekizinci Bölüm

Günün geri kalanını anneme temizlik işlerinde yardım ederek geçirdim. Zihnimi meşgul tutuyordu. Annem bir kez bile bana neden okulda olmadığımı sormadı. Sanırım artık günlük şeyleri bana bırakıyordu. Caulder ve Kel'i okuldan alma zamanı geldiğinde, Will hâlâ eve dönmemişti. Çocukları eve getirdim ve Cadılar Bayramı kostümleri hakkında konuşmaya başladım.

"Artık ne olmak istediğimi biliyorum," dedi Kel anneme.

Annem oturma odasında giysileri katlıyordu. Kanepenin arkasına bir havlu atıp Kel'e baktı. "Ne olmak istiyorsun, tatlım?"

Kel ona gülümsedi. "Senin akciğer kanserin," dedi.

Annem Kel'in ağzından çıkan şeylere öylesine alışıktı ki, hiç şaşırmadı.

"Öyle mi? Wal-Mart'ta ondan satıyorlar mı?"

"Sanmıyorum," dedi Kel buzdolabından bir içecek alırken. "Belki sen yapabilirsin. Akciğer olmak istiyorum."

"Hey," dedi Caulder. "Ben de diğer akciğer olabilir miyim?"

Annem gülerek bardan bir kalem ve kâğıt alıp oturdu. "Sanırım bir çift kanserli akciğeri nasıl dikeceğimize karar versek iyi olacak."

Kel ve Caulder yanına gidip ona fikirlerini anlatmaya başladılar.

"Anne," dedim. "Bunu yapmayacaksın."

Annem çiziminden kafasını kaldırıp gülümsedi. "Lake, eğer oğlum Cadılar Bayramı'nda kanserli bir akciğer olmak istiyorsa, onun gelmiş geçmiş en iyi kanserli ve tümörlü akciğer olduğundan emin olacağım."

Gözlerimi devirip onlara katıldım ve ihtiyacımız olacak malzemelerin listesini çıkarmaya başladım.

***

Kanserli akciğer kostümleri için dükkândan malzemelerle döndüğümüzde, Will'in arabası araba yolunda duruyordu.

"Will!" Caulder yolun karşısına koşup ağabeyinin elini tuttu ve onu evimize doğru çekti. "Şuna bir bak!"

Will anneme ve bana malzemeleri bagajdan çıkarmamız için yardım etti ve hep birlikte içeri girdik.

"Bil bakalım Cadılar Bayramı'nda ne olacağız?" Mutfakta duran Caulder yerdeki malzemeleri işaret ederek gülümsedi.

"Ah..."

"Julia'nın kanseri!" dedi Caulder heyecanla.

Will kaşlarını kaldırarak dikiş makinesiyle yatak odasından dönen anneme baktı.

"Hayata sadece bir kez geliyoruz, değil mi?" Annem dikiş makinesini tezgâha yerleştirdi.

"Akciğerlerdeki tümörleri bizim yapmamıza izin verecek," dedi Kel. "Sen de yapmak ister misin? En büyüğünü sen yapabilirsin."

"Ah..."

"Kel," dedim. "Will ve Caulder yardım edemezler, hafta sonu şehir dışında olacaklar." Poşetlerden ikisini tezgâha taşıyıp içindekileri çıkarmaya başladım.

"Aslına bakarsan," diye karşılık verdi Will malzemelerin geri kalanını yerden alırken. "Bu akciğer kanseri yapacağımızı öğrenmeden önceydi. Sanırım gezimizi yeniden planlamamız gerekecek."

Caulder, Will'in yanına koşup ona sarıldı. "Teşekkürler, Will. Zaten kostümü dikerken beni ölçmeleri gerekecekti. Çok hızlı büyüyorum."

Ve bir kez daha, bu hafta üçüncü kez, kocaman mutlu bir aileydik.

***

Elle çizilen kalıpların çoğunu kestik, sıra çocukların ölçülerini almaya gelmişti. "Mezuran nerede?" diye sordum anneme.

"Bilmiyorum," dedi annem. "Aslına bakarsan, mezuram olup olmadığını bile bilmiyorum."

"Will'in bir tane var, onunkini kullanabiliriz," dedim. "Will, mezuranı getirir misin?"

"Mezuram mı var?" diye sordu Will.

"Evet, dikiş malzemelerinin arasında," dedim.

"Dikiş malzemelerim mi var?"

"Çamaşır odanızda."

Onun bunu bilmediğine inanamıyordum. Evini bir kez temizlemiştim ama eşyalarının nerede olduğunu ondan daha iyi biliyordum. "Annenin kalıplarının arkasındaki rafta, dikiş makinesinin yanında. Onları kronolojik sıraya sokmuştum," dedim ayağa kalkarken. "Sana göstereyim."

"Kalıplarını kronolojik sıraya mı soktun?" diye sordu annem şaşkınlıkla.

Will ve ben yolun karşısına geçtik ve bu fırsatı ona stajıyla ilgili neler olduğunu sorarak değerlendirdim. Ona bunu Caulder'ın yanında sormak istememiştim, çünkü kardeşine henüz bu konudan bahsedip etmediğini bilmiyordum.

"Uyarı aldım," dedi Will içeri girdiğimiz sırada. "Başka bir öğrenciyi savunduğum için bunu bana karşı kullanamayacaklarını söylediler."

"Bu iyi. Peki ya stajın?" diye sordum ve mutfağından çamaşır odasına geçip dikiş malzemelerini buldum.

"O biraz sıkıntılı. Sadece Ypsilanti'de staj yapabileceğim yerler var, ama hepsi ilkokul düzeyinde. Ben lise eğitimi üzerine ders aldım, o yüzden Detroit'teki bir okula yerleştirildim."

Yaptığım şeyi bırakıp ona baktım.

"Bu ne demek oluyor? Taşınıyor musunuz?"

Will yüzümdeki endişeyi görünce güldü. "Hayır, Lake, taşınmıyoruz. Sadece sekiz haftalığına. Ama çok fazla araba kullanmam gerekecek. Aslına bakarsan, daha sonra bu konuyu sen ve annenle görüşecektim. Çocukları okula bırakmam ya da okuldan almam mümkün olmayacak. Vaktimin çoğunu buradan uzakta geçireceğim. Senden yardım istemek için hiç iyi bir zaman olmadığını biliyorum – "

"Kes şunu." Will mezurayı alıp diğer malzemeleri kutuya koydu. "Yardım edeceğimizi biliyorsun."

Will çamaşır odasına dönüp dikiş malzemelerini dikiş makinesinin yanına koyarken beni takip etti. Elim düzgün bir şekilde kronolojik olarak sıraladığım kalıplara değince önceki hafta sonu yaptığım temizliği ve alfabetik sıraya koyduğum şeyleri hatırladım. Bir anlığına aklımı kaçırmış olabilir miydim? Kafamı sallayıp ışığı kapatmak üzere elektrik düğmesine uzanırken Will'e çarptım. Will kapı çerçevesine doğru eğilip kafasını duvara yaslamıştı. Işığı söndürdüğüm için artık karanlıktı, ama arkasındaki mutfaktan gelen ışık yüzünü hafifçe aydınlatıyordu.

Umutlanmamaya çalışırken içimi sıcak bir his sardı. Gözlerinde yine o ifade vardı.

"Dün gece," diye fısıldadı Will. "Javi'nin seni öptüğünü görünce..." Cümlesini tamamlamayıp bir süre sessiz kaldı. "onun öpücüğüne karşılık verdiğini sandım."

Bana bu kadar yakınken benim için çok zor olsa da, itirafına odaklanmaya çalıştım. Beni öpmesine izin verdiğimi sandıysa, neden Javi'yi üzerimden çekmişti? Neden onu yumruklamıştı? Sonra anladım. Will dün gece beni *korumuyordu*, o sadece *kıskançlık* krizi geçiriyordu.

"Ah," diyebildim sadece.

"Bu sabah sen olayı kendi açından anlatana kadar bütün hikâyeyi bilmiyordum," dedi Will yolumu kapatıp beni karanlıkta durmaya zorlamaya devam ederken.

"Tanrım, Lake. Ne kadar sinirlendiğimi anlatamam. Canını yakmayı çok istedim. Ama şimdi? Şimdi canını *gerçekten* yaktığını bildiğim için onu *öldürmek* istiyorum." Will vücudunu öteki tarafa çevirip sırtını kapının çerçevesine yasladı.

Dün geceyi ve Will'in yaşadığı hisleri düşündüm. Sahneden bana olan aşkını itiraf ettikten hemen sonra beni Javi'yle öpüşürken görmüştü. Eve dönerken o kadar kızgın olmasına şaşırmamalıydı.

Will yolumu kapatıyordu. Herhangi bir yere kaçacak değildim. Ne yapacağını ya da söyleyeceğini bilmediğim için bütün vücudum gergindi. Nefesimi verirken rahatlamaya çalıştım. Son bir dakika içinde öylesine hızlı bir şekilde nefes alıp vermeye başlamıştım ki, sırtımdaki düğüm varlığını bana hatırlatırken ciğerlerim yine sızlamaya başladı.

"Nereden – " diye kekeledim. "Orada olduğumu nereden biliyordun?"

Will yüzünü bana dönüp ellerini kapı çerçevesine koydu. Cüssesi ve beni bu şekilde engellemesi etkileyiciydi.

"Seni gördüm. Şiirimi bitirdiğimde, gittiğini gördüm."

Dizlerim zayıfladı, destek almak için elimi arkamdaki kurutucuya koydum. Will şiirini okurken onu izlediğimi biliyordu. Bana bunu neden söylüyordu? Umutlanmamak için elimden geleni yaptım, ama belki artık öğretmenim olmadığına göre, nihayet birlikte olabilirdik. Belki bana söylemeye çalıştığı şey buydu.

"Will, bu sandığım şey anlamına mı – "

Will bana doğru bir adım atıp aramızdaki mesafeyi kapattı. Gözleriyle yüzümü incelerken parmakları yanağıma değdi. Ellerimi göğsüne koyunca kollarını bana dolayıp beni kendisine doğru çekti. Sorumu tamamlayabilmek için bir adım geriye attım ama vücuduyla beni kurutucuya yasladı.

Tam ona tekrar sormaya çalıştığım sırada dudaklarını

benimkilere yaklaştırdı. Karşı koymayı bırakıp beni öpmesine izin verdim. Bütün vücudum zayıflarken kollarım yanlarıma düştü ve mezurayı yere düşürdüm.

Will beni belimden tutup kurutucunun üstüne bıraktı. Artık yüzlerimiz aynı seviyedeydi. Hiç öpüşmeden geçen bir ayı telafi etmek istercesine beni öptü. Deliye dönmüş gibi birbirimizi çekerken ellerimizin nerede bitip başladığını bilmiyordum, ellerimiz birbirimizin vücudunu keşfediyordu. Ona karşı beslediğim bütün duygular hızla geri döndü. Onu ne kadar sevdiğimi fark ederken gözyaşlarımı tutmaya çalıştım. Aman Tanrım, onu gerçekten *seviyordum*. Will Cooper'a âşıktım.

Nefes alışımı kontrol etmekten vazgeçtim; bu faydasızdı.

"Will," dedim o dudaklarıyla boynumu keşfetmeye devam ederken. "Bu sandığım şey... sandığım şey anlamına mı geliyor... artık rol yapmamıza gerek yok mu?" Güçlükle nefes alıp verdiğim için anlaşılabilir bir cümle kurmakta zorlanıyordum. "Birlikte...olabilir miyiz? Artık... artık öğretmenim olmadığına göre?"

Dudaklarını yavaşça kapatıp boynumdan çekerken sırtımı tutan elleri gevşedi. Onu kendime doğru çekmeye çalıştım, ama buna karşı koydu. Ellerini üst bacaklarıma koyup bacaklarımı belinden çözdü ve geri çekilip arkasındaki duvara yaslanarak benimle göz göze gelmekten kaçındı.

Kurutucunun kenarlarından tutarak üzerinden atladım. "Will?" deyip ona doğru bir adım attım.

Mutfaktan gelen ışık Will'in yüzüne gölge düşürüyordu, ama çenesini görebiliyordum – kasılmıştı. Özür dilercesine bana bakan gözleri utanç doluydu.

"Will? Söyle. Kurallar hâlâ geçerli mi?"

Bana cevap vermesine gerek yoktu – tepkisinden kuralların hâlâ geçerli olduğunu görebiliyordum.

"Lake," dedi kısık bir sesle. "Bir anlık zayıflığıma geldi, üzgünüm."

Ellerimle onu göğsünden ittim.

"Bir *anlık* zayıflık mı? Buna bir anlık *zayıflık* mı diyorsun?" diye bağırdım. "Ne *yapacaktın*, Will? *Bu* kez ne zaman benimle öpüşmeyi bırakıp beni evinden kovacaktın?" Dönüp çamaşır odasından çıktım ve mutfağa doğru ilerledim.

"Lake, dur. Üzgünüm. Çok üzgünüm. Bir daha olmayacak, söz veriyorum."

Durup ona doğru döndüm. "Olmayacağına emin olabilirsin! *Nihayet* kabullenmiştim, Will. Bir aylık işkenceden sonra, nihayet *yakınında* olmayı kabullenmiştim. Ama sonra çıkıp *böyle* bir şey yaptın! Artık buna katlanamıyorum," diye ağladım. "Birlikte olmadığımızda bile zihnimi meşgul ediyorsun. Artık buna ayıracak vaktim yok. Düşünmem gereken *bir anlık zayıflıklarından* daha önemli şeylerim var."

Oturma odasından geçip ön kapıyı açtım ve duraksadım. "Bana mezurayı getir," dedim sakince.

"N-ne?" dedi Will.

"Lanet olası yere düştü. Bana mezurayı getir!"

Çamaşır odasına giderken Will'in ayak seslerinin uzaklaşmasını dinledim. Mezurayı getirip bana verdi. Onu avucuma bırakırken elimi sıktı.

"Beni kötü çocuk ilan etme, Lake. *Lütfen.*"

Elimi elinden çektim. "Artık kurban olmadığın kesin."

Dönüp dışarı çıktım ve kapıyı sertçe arkamdan kapattım. Yolun karşısına geçtim ve onun beni izleyip izlemediğini görmek için arkama bile bakmadım. Artık umurumda değildi.

Eve giden patikada durdum ve derin bir nefes alıp gözlerimi sildim. Evimizin kapısını açtım, yüzüme bir gülümseme takındım ve annemin son Cadılar Bayramı kostümünü dikmesine yardım ettim.

19.

"Ben de birçok insandan
Farklı değilim
Hiçbir şey bilmediğimiz şeyler hakkında
Konuşmaya bayılırız."
- The Avett Brothers, *10,000 words*

On Dokuzuncu Bölüm

Sonuçta Will ve Caulder şehirden ayrıldılar. Annem ve ben Cumartesi ve Pazar günlerinin büyük bir bölümünü kostümleri tamamlamakla geçirdik. Anneme Will'in programından ve ona daha fazla yardım etmemiz gerekeceğinden bahsettim. Ona ne kadar kızgın olsam da, Caulder ve Kel'in acı çekmelerini istemiyordum. Pazar akşamı Will eve döndüğünde fark etmedim bile; çünkü umrumda değildi.

***

"Kel, Caulder'ı ara ve ona gelip kostümünü giyebileceğini söyle," dedim Kel'i yatağından kaldırmaya çalışırken. "Will'in erkenden yola çıkması gerekiyor. Burada hazırlanabilir."

Cadılar Bayramı'ydı, kanserli akciğerlerin günü. Kel mutfağa koşup telefona sarıldı.

Duş alıp hazırlandım ve sonucu görmesi için annemi

uyandırdım. Giyindikten sonra Caulder ve Kel'in isteği üzerine annem gözlerini kapattı. Onu oturma odasına götürüp iki çocuğun karşısına yerleştirdim.

"Bekle!" dedi Caulder. "Will ne olacak? O da bizi görmeli."

Annemi koridora geri götürüp kapıya koştum ve botlarımı giyip dışarı çıktım. Will araba yolundan çıkmak üzereydi, bu yüzden onu durdurdum. Yüzündeki ifadeye bakılırsa onu affettiğimi umuyordu. Ama umuda kapılmasına hemen engel oldum.

"Hâlâ pisliğin tekisin, ama kardeşin kostümünü görmeni istiyor. Bir saniyeliğine içeri gel." Eve döndüm.

Will içeri girince onu ve annemi çocukların karşısına yerleştirip onlara gözlerini açmalarını söyledim.

Kel sağ ciğer, Caulder ise sol ciğerdi. İçi dolgulu madde kolları ve kafalarının sığabileceği küçük açıklıklar şeklinde biçimlendirilmişti ve alt kısmı bacaklarına açılıyordu. Kumaşı ölü hücreleri belli edecek şekilde yer yer boyamıştık. Akciğerlerin farklı noktalarından çıkıntı yapan büyük yumrular – tümörler vardı. Uzun bir sessizliğin ardından nihayet Will ve annem tepkilerini gösterdiler.

"Bu iğrenç," dedi Will.

"Çok itici," diye ekledi annem.

"Çirkin," dedim.

Çocuklar beşlik çaktılar. Daha doğrusu ciğer beşliği. Fotoğraflarını çektikten sonra onları cipime bindirip okula bir çift ciğer bıraktım.

***

İkinci ders bitmeden cep telefonum titremeye başla-

dı. Telefonu cebimden çıkarıp numaraya baktım. Arayan Will'di. Will beni *asla* aramazdı. Özür dilemeye çalıştığını düşünerek telefonu cebime koydum. Tekrar titremeye başladı. Yine arıyordu. Dönüp Eddie'ye baktım.

"Will arayıp duruyor, sence açmalı mıyım?" diye sordum. Neden ona sorduğumu bilmiyordum. Belki de çok iyi tavsiyeler verdiği içindi.

"Bilmiyorum," dedi Eddie.

Belki de açmamalıydım.

Üçüncü denemesinde, kabul tuşuna basıp telefonu kulağıma yaklaştırdım. "Alo?" diye fısıldadım.

"Layken, benim. Dinle, ilkokula gitmelisin. Bir olay olmuş ve annene ulaşamıyorum. Detroit'teyim, şu an oraya gidemem."

"Ne? Kiminle ilgili?" diye fısıldadım.

"İkisiyle de, sanırım. Yaralanmamışlar; sadece birinin onları alması gerek. Git! Ve sonra beni ara."

Sessizce sınıftan çıktım. Eddie de beni izledi.

"Ne olmuş?" diye sordu koridora çıktığımızda.

"Bilmiyorum. Kel ve Caulder'la ilgili bir şey, sanırım," dedim.

"Ben de seninle geleceğim," dedi Eddie.

***

Okula ulaştığımızda doğruca içeri koştum. Nefes nefese ve histeri geçirmek üzereyken ofisi bulduk. Kel ve Caulder lobide oturuyorlardı.

Yanlarına koşup onlara sarılırken ayaklarımın yeterince hızlı hareket etmediğini hissettim.

"İyi misiniz? Ne oldu?"

İkisi de omuzlarını silktiler.

"Bilmiyoruz," dedi Kel. "Bize ebeveynlerimizden biri gelene kadar burada beklememiz söylendi."

"Bayan Cohen?" dedi biri arkamdan. Arkamı dönünce kızıl saçlı zayıf bir kadının bana baktığını gördüm. Siyah kalem etek ve beyaz bir bluz giymişti. Okul müdüründen çok bir kütüphaneciye benziyordu. Ofisine doğru işaret etti, Eddie ve ben onu izledik.

Kadın, ofisine girip masasındaki yerini aldı ve başıyla önündeki sandalyeleri işaret etti. Eddie ve ben oturduk.

"Adım Bayan Brill. Chapman İlkokulu'nun müdürüyüm. Müdür Brill."

Onun benimle kısa ve öz bir şekilde konuşmasını ve kibirli duruşunu itici buldum. Şimdiden ondan hoşlanmıyordum.

"Caulder'ın anne babası da bize katılacak mı?" diye sordu.

"Caulder'ın anne babası öldü," diye yanıtladım.

Kadın nefesini tuttu, sonra dikleşerek tepkisini kontrol etmeye çalıştı. "Ah, bu doğru. Üzgünüm," dedi. "Ona ağabeyi mi bakıyor? Ağabeyiyle yaşıyor, değil mi?"

Kafamı salladım. "O şu an Detroit'te, gelemeyecek. Ben Kel'in ablasıyım. Sorun ne?"

Güldü. "Gayet açık değil mi?" Ofisinin penceresinden dışarıyı işaret etti.

Çocuklara baktım. Taş makas kâğıt oynarken gülüşüyorlardı. Müdürün onların kostümlerini kastettiğini biliyordum, ama tavrıyla saygımı kaybettiği için anlamamış gibi yapmaya devam ettim.

"Taş kâğıt makas oynamak okul kurallarına aykırı mı?"

Eddie güldü.

"Bayan Cohen," dedi Müdür Brill. "Kanserli akciğerler gibi giyinmişler!" Buna inanamıyormuş gibi kafasını salladı.

"Barbunya olduklarını sanıyordum," dedi Eddie.

İkimiz de güldük.

"Bunun komik olduğunu düşünmüyorum," dedi Müdür Brill. "Öğrencilerin dikkatlerinin dağılmasına neden oluyorlar! O kostümler çok çirkin ve kaba! Kim bunun iyi bir fikir olduğunu düşündü bilmiyorum, ama onları eve götürüp üzerlerini değiştirmelisiniz."

Yavaşça dönüp öne doğru eğilirken dikkatimi Müdür Brill'e çevirdim.

"Müdür Brill," dedim sakince. "O kostümleri annem dikti. Dördüncü evre küçük hücreli akciğer kanseri olan annem. Oğlunun başka bir Cadılar Bayramı kutladığını asla göremeyecek olan annem. 'Sonlardan' oluşan bir yıl yaşayan annem. Son Noelini. Son doğum gününü. Son Paskalya Bayramını. Ve eğer Tanrı izin verirse, son Anneler Günü'nü yaşayacak. Dokuz yaşındaki oğlu Cadılar Bayramı'nda onun kanseri olup olamayacağını sorduğunda ona en iyi kanserli akciğer kostümünü dikmekten başka seçeneği olmayan annem. Bu nedenle, eğer bunun çirkin olduğunu düşünüyorsanız, çocukları eve götürüp bunu annemin yüzüne karşı söylemenizi öneririm. Adresimi ister misiniz?"

Müdür Brill kafasını sallarken ağzı açık kaldı. Cevap veremedi. Yerimden kalktım ve Eddie de beni izleyip ofisten çıktı. Birden durup geri döndüm.

"Bir şey daha var. Kostüm yarışması? Umarım *adil* bir değerlendirme yapılır."

Kapıyı arkamızdan kapatırken Eddie güldü.

"Neler oluyor?" diye sordu Kel.

"Hiçbir şey," dedim. "Sınıfınıza dönebilirsiniz. Sadece önümüzdeki sene hemoroit olabilmek için kostümünüzün malzemelerini nereden aldığımızı bilmek istemiş."

Çocuklar sınıflarına geri dönerken Eddie ve ben kahkaha atmamak için kendimizi zor tuttuk. Kapıdan dışarı çıkar çıkmaz patladık. Gözlerimizden yaş gelene kadar güldük.

Cipime döndüğümüzde, annemden altı, Will'den iki cevapsız çağrı vardı. Onları arayıp pek fazla detay vermeden meselenin çözüldüğünü söyledim.

O gün daha sonra çocukları okuldan almaya geldiğimde arabaya koştular.

"Kazandık!" diye bağırdı Caulder arka koltuğa tırmanırken. "İkimiz de kazandık! Ellişer dolar aldık!"

20.

"Bir süredir kendimi eve kapatıyorum
Okuyor ve yazıyorum, okuyor ve düşünüyorum
sebepleri arıyor, sebepleri gözden kaçırıyorum
Sonbahar, İlkbahar, Yaz ve kar
Şarkı durup tekrar başlıyor
Sürgüler pencereleri kapatıyor
Köpek içeri girip çıkıyor
Kafeinle uyanıyor, içkiyle uyuyorum
Sürekli sahip olduğum şeyler için endişeleniyorum
İşim dikkatimi dağıtıyor ama engel olamıyorum
Ve özgüvenim gelip gidiyor
Dibe vurup zirveye çıkıyorum
Ve kendi kendime bunu çok sık yaptığımı düşünüyorum
Dışarıda hayat devam ediyor, devam ediyor..."
- The Avett Brothers, *Talk on Indolence*

Yirminci Bölüm

Sonraki birkaç hafta hızla geçti. Annemi tedaviye götürdüğüm günlerde Will eve dönene kadar Eddie çocuklara bakmamıza yardım ediyordu. Will her sabah altı buçukta evden ayrılıyor ve beş buçuğa kadar eve dönmüyordu. Birbirimizi görmüyorduk. Birbirimizi görmediğimizden emin oluyordum. Kel ve Caulder'ı ilgilendiren konular için mesajlaşmaya ya da telefonda konuşmaya başvuruyorduk. Aramızda neler olduğunu merak eden annem olan biteni ona anlatmam için üsteliyor ve Will'in neden artık bize gelmediğini bilmek istiyordu. Ona Will'in stajıyla meşgul olduğunu söyleyerek yalan söylüyordum.

Will son iki ay içinde sadece bir kez bizi ziyarete gelmişti. Çamaşır odasındaki olaydan sonra sadece o zaman konuşmuştuk. Bana lisede bir iş teklifi aldığını ve Ocak ayında başlayacağını söylemek için gelmişti.

Onun adına sevinmiştim ama buruk bir sevinçti. İşin o ve Caulder'a ne ifade ettiğini biliyordum, ama bunun Will

ve benim için ne anlama geldiğini de biliyordum. Derinlerde bir yerde stajının biteceği son güne geri sayım yapan bir yanım vardı. Nihayet gelmişti, ama şimdiden başka bir sözleşme imzalamıştı. Böylece bizim için bazı şeyleri açıklığa kavuşturmuş olmuştu. Aramızdaki her şeyin bittiğini.

En sonunda Teksas'taki evi satılığa çıkardık. Annem babamın sağlık sigortasından 180,000 dolar biriktirmeyi başarmıştı. Evin ücreti henüz ödenmemişti, ama her şey halledildikten sonra satıştan bir çek alacaktık. Annem ve ben Kasım ayının büyük bir bölümünü maddi durumumuza odaklanarak geçirdik. Üniversite fonuna daha fazla para ayırdık ve annem Kel için bir birikim hesabı açtırdı. Kendi adına olan bütün kredi kartları ve harcama kartlarının borçlarını ödedi ve bana asla kredi kartı çıkarmamamı tembih etti. Eğer çıkarırsam, bana *musallat* olacağını söyledi.

***

O gün Perşembe'ydi. Will'in okulu da dâhil olmak üzere bütün bölgelerde okulların son günüydü. O gün erken çıkacaktık, bu yüzden Caulder'ı bize getirmiştim. Perşembe gecelerini Will atışmaya giderken genellikle bizde geçirirdi.

Will'in şiirini okuduğu geceden beri Club N9NE'ye gitmemiştim. Şimdi aşk acısını yeniden yaşamakla ilgili Javi'nin sınıfta söyledikleriyle neyi kastettiğini anlıyordum. Bu yüzden oraya gitmiyordum. Bu üzüntüyü bir ömür boyunca yetecek kadar çok yaşamıştım.

Çocukları doyurduktan sonra onları yatak odasına gönderdim ve akşam sohbetlerimizden birini yapmak için annemin odasına gittim.

"Kapıyı kapat, bunlar Kel'in," diye fısıldadı annem.

Noel hediyelerini paketliyordu. Kapıyı arkamdan kapatıp onunla birlikte yatağa oturdum ve paketlemesine yardım ettim.

"Noel tatilinde ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu.

Saçları tamamen dökülmüştü. Peruk takmamayı tercih ediyordu –kendini kafasında bir gelincik kestiriyormuş gibi hissettiğini söylemişti. Ama ne olursa olsun, hâlâ güzeldi.

Omuzlarımı silktim. "Sen ne planlıyorsan, sanırım."

Kaşlarını çattı. "Yarın bizimle birlikte Will'in mezuniyetine gelecek misin?"

Will bize iki hafta önce davetiye yollamıştı. Sanırım her öğrenci belirli sayıda misafir davet edebiliyordu ve bizim dışımızda sadece büyükanne ve babasını davet etmişti.

"Bilmiyorum, henüz karar vermedim," dedim.

Annem bir kutuya kurdele bağlayıp kenara koydu. "Gelmelisin. Aranızda her ne geçmiş olursa olsun, gelmelisin. O hep bizim yanımızda oldu, Lake."

Ona artık Will'in yanında nasıl davranacağımı bilmediğim için gitmeyi istemediğimi itiraf etmek istemedim. O gece çamaşır odasında, bir anlığına nihayet birlikte olabileceğimizi düşündüğümde çok rahatlamıştım. En sonunda onu sevmek için özgürdüm, bu hissettiğim en müthiş duyguydu. O bir dakikalık saf mutluluğu ve ardından yaşadığım üzüntüyü bir daha yaşamak istemiyordum. Üzülmekten bıkmıştım.

Annem kucağındaki hediye paketi kâğıdını kenara koyup bana sarıldı. Hislerimi bu kadar belli ettiğimin farkında değildim.

"Özür dilerim, sanırım sana kötü bir nasihat verdim," dedi.

Ondan uzaklaşıp güldüm. "Bu mümkün değil, anne. Sen nasıl kötü nasihat vereceğini bilmezsin."

Yerden bir kutu alıp kucağıma koydum ve kesilmiş bir kâğıt alıp paketlemeye başladım.

"Ama verdim. Hayatın boyunca sana kalbinin değil, mantığının sesini dinlemeni söyledim," dedi annem.

Dikkatle kâğıdın kenarlarını yukarı doğru katlayıp selobantı aldım. "Bu iyi bir nasihat değil, anne. Bu *harika* bir nasihat. Bu nasihatin sayesinde son birkaç ayı atlatabildim." Bir parça bant koparıp paketin kenarlarına yapıştırdım.

Annem paketlemeyi bitirmeden kutuyu elimden alıp yanına koydu. Sonra ellerimden tutup beni kendisine doğru çevirdi.

"Ben ciddiyim. Mantığını o kadar önemsemeye başladın ki, duygularını görmezden geliyorsun. Bir denge kurmalısın. Başka şeylerin sizi tüketmesine izin vermeniz günün birinde mutlu olma şansınızı yok eder."

Şaşkınlıkla kafamı salladım. "Beni hiçbir şey tüketmiyor, anne."

Annem söylediklerini anlamıyormuşum gibi elimi sıktı. "*Ben* tüketiyorum, Lake. Seni *ben* tüketiyorum. *Benim* için endişelenmeyi bırakmalısın. Git hayatını yaşa. Henüz ölmediğimi biliyorsun."

Sözlerini sindirirken ellerimize baktım. Son zamanlarda ona çok odaklanmıştım. Ama annemin ihtiyacı olan şey de buydu. Buna ikimizin de ihtiyacı vardı. Çok fazla vakti kalmamıştı ve kalan ömrünün her saniyesini onunla geçirmek istiyordum.

"Anne, bana ihtiyacın var. Bana benim Will'e ihtiyacım olduğundan daha çok ihtiyacın var. Ayrıca, Will kararını verdi."

Annem bakışlarını kaçırıp ellerimi bıraktı. "Hayır, vermedi, Lake. Kendisi için en iyisi *sandığı* kararı verdi, ama yanılıyor. İkiniz de yanılıyorsunuz."

Annemin mutlu olduğumu görmeyi istediğini biliyordum. Ona aramızdaki her şeyin bittiğini söylemeye cesaret edemedim. Will çamaşır odasında benden vazgeçtiği gece kararını vermişti. Öncelikleri vardı ve şu anda ben onlardan biri değildim.

Annem paketlediğim kutuyu alıp önüne koydu ve tekrar paketlemeye başladı. "Sana kanser olduğumu söylediğim gece Will'in evine koştuğunu hatırlıyor musun?" Sesi yumuşadı. Boğazını temizledi ve benimle göz göze gelmekten kaçındı. "Sana kapıda bana söylediği şeyi söylemeliyim."

Kastettiği konuşmayı hatırlıyordum ama ne söylediklerini duyamamıştım.

"Kapıyı açınca, ona eve dönmen gerektiğini, bu konuda konuşmamız gerektiğini söyledim. Will bana üzgün bir şekilde baktı. '*Bırak kalsın, Julia. Şu an bana ihtiyacı var*,' dedi."

"Lake, kalbimi kırdın. *Ona benden* daha çok ihtiyaç duyman beni üzdü. O kelimeler Will'in ağzından çıkar çıkmaz, artık bir yetişkin olduğunu... hayatının tamamen benden ibaret olmadığını anladım. O da bunu fark etti. Sözlerinin beni ne kadar üzdüğünü anladı. Eve dönmek üzere arkamı döndüğümde bahçeye kadar beni takip edip bana sarıldı. Bana seni benden asla ayırmayacağını söyledi. Seni bırakacağını... senin bana ve kalan ömrüme odaklanmana izin vereceğini söyledi."

Paketlediği hediyeyi yatağa koydu. Bana doğru yaklaşıp tekrar ellerimi tuttu. "Lake, o seni unutmadı. Yeni işini sana tercih etmedi... yeni işini *bize* tercih etti. O sadece *benimle* daha fazla vakit geçirebilmeni istedi."

Derin bir nefes alıp annemin az önce söylediği her şeyi sindirmeye çalıştım. Haklı mıydı? Will beni bırakmaya razı olacak kadar çok mu seviyordu?

"Anne?" dedim güçsüz bir sesle. "Ya yanılıyorsan?"

"Ya yanılmıyorsam, Lake? *Her şeyi* sorgula. Ya seni seçmek istiyorsa? Ona ne hissettiğini söylemedikçe bunu asla bilemeyeceksin. Onu tamamen dışladın. Ona seni seçmesi için bir *şans* vermedin."

Haklıydı, vermemiştim. Çamaşır odasındaki o geceden beri onu tamamen dışlamıştım. Belki de, sakıncası olmadığını bilmeliydi. Will'in beni sevmesinin sakıncası olmadığını bilmesi gerekiyordu.

"Saat yedi buçuk, Lake. Nerede olduğunu biliyorsun. Git ve ona neler hissettiğini söyle."

Yerimden kımıldamadım. Bacaklarım jöle gibiydi.

"Git!" diye güldü annem.

Yataktan fırlayıp odama koştum. Pantolonumu giyerken ellerim titriyordu ve düşüncelerim karmakarışıktı. İlk ve tek randevumuzda giydiğim mor bluzu giydim. Banyoya gidip aynada yansımama baktım.

Eksik olan bir şey vardı. Odama gidip yastığımın altındaki mor tokayı çıkardım. Tokayı açtım ve içinden annemin saçlarını alıp takı kutuma koydum. Banyoya dönüp kâküllerimi başımın yan tarafına doğru fırçaladım ve tokayı saçıma taktım.

21.

"Bittiğini söyleme
Çünkü bu bana verebileceğin
en kötü haber olur
Söz veriyorum, istediğin şekilde yanında olmak için
elimden geleni yapacağım
Hislerimi gizlemek ve
kenara atmak zor olsa da
Planlarımı yeniden gözden geçirecek
ve senin için değişeceğim."
- The Avett Brothers, *If it's the Beaches*

Yirmi Birinci Bölüm

Kulübe girdiğimde, onu bulmaya kalkmadım. Burada olduğunu biliyordum. Sahte bir özgüvenle salonun ön kısmına doğru yürürken kendime herhangi bir şeyden tereddüt etme fırsatı tanımadım. Sunucu bir önceki yarışmacının puanını açıklarken sahneye çıktım. Ben mikrofonu ondan alıp seyircilere doğru dönerken sunucu endişeli görünüyordu. Işıklar o kadar parlaktı ki, kimsenin yüzünü göremiyordum. Will'i de göremiyordum.

"Yazdığım bir şiiri okumak istiyorum," dedim mikrofona. Sesim titremiyordu, ama kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu. Artık vazgeçemezdim. Bunu yapmak zorundaydım. "Bunun standart protokol olmadığını biliyorum, ama acil bir durum," dedim.

Seyirciler gülmeye başladı. Kalabalığın gürültüsü o kadar yoğundu ki, bir an için kendimi yapmak üzere olduğum şeyi sorgular halde buldum. Tereddüt etmeye başladım ve sunucuya döndüm, ama adam beni sırtımdan dürtüp devam etmemi işaret etti.

Mikrofonu ayaklığa yerleştirip kendi boyuma göre ayarladım. Başlamadan önce gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım.

Seyircilerin arasından biri, "Üç dolar!" diye bağırdı.

Ücreti henüz ödemediğimi fark edip gözlerimi açtım. Telaşla ellerimi cebime sokup beş dolar çıkardım ve sunucunun yanına gittim.

Mikrofonun başına dönüp gözlerimi kapattım.

"Şiirimin adı – "

Biri omzuma hafifçe vurdu. Gözlerimi açıp arkamı döndüğümde sunucuyu elinde iki dolar tutarken buldum.

"Para üstün," dedi.

Parayı alıp cebime koydum. Hâlâ orada duruyordu.

"Git!" diye dişlerimin arasından fısıldadım.

Sunucu kekeleyerek sahneden uzaklaştı.

Bir kez daha mikrofona dönüp konuşmaya başladım. "Şiirimin adı *Dersimi aldım*," dedim mikrofona. Sesim titriyordu, o yüzden birkaç derin nefes aldım. Unutmamayı umuyordum, buraya gelirken birkaç mısrayı yeniden yazmıştım. Son kez derin bir nefes alıp şiirime başladım.

Bu sene ***hayatımın dersini aldım***.
Herkesten
Küçük kardeşimden
The *Avett* Brothers'tan
Annem, en iyi dostum, öğretmenim, babam
Ve ***bir çocuktan***
Gerçekten, derinden, çılgınca, inanılmaz ve ***inkâr edilemez***

bir şekilde ***âşık*** olduğum çocuktan.
Bu sene ***hayatımın dersini aldım***
Dokuz yaşındaki bir çocuktan
Bana ***hayatımı*** yaşamanın ***fena*** olmadığını öğretti
Biraz ***tersten***
Ve ***gülünmez sandığım*** şeylere
gülmeyi de

Bu sene ***hayatımın dersini aldım***
Bir ***müzik grubundan***!
Bana yeniden duyguların özünü bulmayı,
Ne olacağına karar verme
Ve gidip o olmanı öğrettiler

Bu sene ***hayatımın dersini aldım***
Bir ***kanser*** hastasından.
Bana ***çok*** şey öğretti. Ve ***hâlâ*** öğretiyor.
Bana ***sorgulamayı*** öğretti.
Ve ***asla*** pişman olmamayı.
Bana sınırlarını ***zorlamamı*** öğretti.
Çünkü sınırlar ***bunun içindir***.
Bana ***kalbim*** ve ***mantığım*** arasındaki ***dengeyi*** bulmamı öğretti.
Ve sonra
Bana bunu ***nasıl*** yapacağını gösterdi...

Bu sene ***hayatımın dersini aldım***
Bir ***üvey evlattan***
Bana ***payıma*** düşen kartlara ***saygı*** duymayı öğretti.
Ve ***payıma*** bir şeyler düştüğü için ***minnettar*** olmayı
Bana ***ailenin***
Kan bağı demek olmadığını
Bazen **dostların** da
aile olabileceğini öğretti.

Bu sene ***hayatımın dersini aldım***
Öğretmenimden
Bana ***amacın puan*** almak değil
Şiir yazmak olduğunu öğretti.

Bu sene ***hayatımın dersini aldım***
Babamdan
Bana ***kahramanların*** her zaman ***yenilmez*** olmadığını
Ve ***sihrin***
içimde olduğunu öğretti

Bu sene ***hayatımın dersini aldım***
Bir ***Çocuktan.***
Gerçekten, derinden, çılgınca, inanılmaz ve ***inkâr edilemez***
bir şekilde ***âşık*** olduğum bir çocuk.
Bana ***en*** önemli şeyin
Hayata önem vermek olduğunu öğretti.

Seyircilerin karşısındayken insanın üzerine çöken duygu... Kelimelerinizi duymak, ruhunuza göz atabilmek için can atan onca insanın olması... heyecan vericiydi. Mikrofonu sunucunun eline tutuşturup koşarak sahneyi terk ettim. Etrafıma baktım ama onu hiçbir yerde göremedim. İlk randevumuzda oturduğumuz bölmeye baktım, ama boştu. Öylece durup onun ayaklarımı yerden kesmesini bekledikten sonra, orada olmadığını anladım. Etrafımda durup bir kez daha salona göz gezdirdim. Ve bir kez daha. Ama yoktu.

Sahnede, kurutucunun üzerinde ve salonun arkasındayken hissettiğim geçici duygu gitmişti. Bunu tekrar yapamazdım. Kaçmak istedim. Temiz havaya ihtiyacım vardı. Michigan havasını yüzümde hissetmeye ihtiyacım vardı.

Kapıyı açıp dışarı adım atacağım sırada hoparlörlerden gelen bir ses beni durdurdu.

"Bu iyi bir fikir değil," dedi mikrofona ses. Sesini *ve* çok sık kullandığı cümleyi tanıdım.

Yavaşça sahneye doğru döndüm. Will mikrofonu ellerinin arasında durmuş, bana bakıyordu.

"Puanını öğrenmeden gitmemelisin," dedi jüri masasını işaret ederek. Bakışlarını takip edince sandalyelerinde dönen jüri üyelerini gördüm. Dördünün de gözü üzerimdeydi; beşinci sandalye ise boştu. *Will*'in beşinci jüri üyesi olduğunu anlayınca nefesimi tuttum.

Beni *görmüştü*. Şiirimi okurken beni izlemişti.

Salonun ortasına doğru ilerlerken bir kez daha baştan aşağı süzüldüğümü hissettim. Kimseden çıt çıkmıyordu. Etrafıma bakınca herkesin gözünün üzerimde olduğunu gördüm. Kimse ne olduğunu anlamıyordu. *Ben* bile neler olduğunu anladığımdan emin değildim.

Will yanında duran sunucuya baktı. "Bir şiir okumak istiyorum. Benimki de *acil* bir durum," dedi.

Sunucu geri çekilip Will'in devam etmesine izin verdi. Will bana doğru döndü.

Kalabalıktan biri, "Üç dolar," diye bağırdı.

Will sunucuya baktı. "Üzerimde para yok," dedi.

Hemen cebimdeki iki dolarlık para üstünü çıkarıp sahneye koştum ve sunucunun ayaklarının dibine bıraktım. Önüne koyduğum paraya baktı.

"Bir dolar eksik," dedi sunucu.

Birkaç sandalye masaların altından kayarken salondaki sessizlik bozuldu. Belli belirsiz bir uğultuyla insanlar bana doğru ilerledi. Kalabalık giderek artarken etrafım sarıldı ve insanlar itişmeye başladı. Kalabalık aynı hızla dağıldı ve herkes yerine otururken tekrar sessizlik sağlandı. Bakışlarımı sahneye çevirdim, sunucunun ayaklarının dibine gelişigüzel bir şekilde düzinelerce dolar atılmıştı. Gözlerim sahnenin kenarından yere düşen çeyrekliğe takıldı. Para yuvarlanıp ayağımın dibinde durdu.

Sunucu önündeki para tomarlarına odaklandı. "Pekâlâ," dedi. "Sanırım bu kadarı yeterli. Şiirinin adı ne, Will?"

Will mikrofonu ağzına yaklaştırırken kalabalığın içinde beni buldu. "Üçüncüden daha iyi," dedi.

U-Haul süren bir kızla tanıştım
Güzel bir kızdı.
Ona âşık oldum.
Hem de ***sırılsıklam***.
Ne yazık ki, bazen ***hayat*** insana ***engel*** olur

Hayatın ***bana*** engel olduğu ***kesindi***
Lanet olası yoluma ***taş*** koydu

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım
Yerinden
kıpırdamayan

Titanyum çerçeveye oturtulmuş bir dizi çelik ***parmaklığın*** arkasındaki seksen santim kalınlığındaki ***taş duvara*** monte edilen birbirine çivilenmiş ***2x4cm'lik*** bir yığın tahtadan oluşan ***kapıyla hayat*** bana ***engel*** oluyordu.

Bazen ***hayatı*** yerinden ***kıpırdatmak*** imkânsızdır.
Lanet olası yolunuza ***taş*** koyar.
Planlarımı, ***hayallerimi***, ***arzularımı***, ***dileklerimi***, ***isteklerimi*** ve ***ihtiyaçlarımı*** engelledi
Sırılsıklam âşık olduğum o güzel kızı
Engelledi.

Hayat size sizin için neyin ***en doğrusu*** olduğunu
Neyin ***önemli*** olması gerektiğini
Neyin ***önceliğe*** sahip olması gerektiğini
Neyin ***ikinci***
Ya da ***üçüncü*** sırada olması gerektiğini söylemeye çalışır

Her şeyi ***organize*** etmek, ***alfabetik*** ve ***kronolojik*** sıraya sokmak için ***çok uğraştım***, her şey ***en uygun yerinde*** olmalıydı.

Hayatın benden bunu ***istediğini*** sandım.

Hayatın bunu yapmama ***ihtiyacı*** vardı.

Öyle değil mi?

Her şeyi ***bir dizi şeklinde*** tutmama

Bazen hayat size engel olur

Lanet olası yolunuza taş koyar.

Ama ***vazgeçip onun kontrolü devralmasına*** izin vermenizi istediği için lanet olası yolunuza çıkmaz. Hayat her şeyi ona ***devredip*** yolunuza ***devam etmenizi*** istediği için lanet olası yolunuza çıkmaz.

Hayat ***mücadele*** etmenizi ister

Ona nasıl ***sahip*** çıkacağınızı öğrenmenizi ister

Bir ***balta*** alıp ***oduna*** saplamanızı ister

Bir ***balyoz*** alıp ***betonu*** kırmanızı ister

Bir ***meşale*** alıp ona ulaşana ve kavrayana dek ***metali*** ve ***çeliği yakmanızı*** ister.

Hayat bütün ***organize*** edilmiş, ***alfabetik*** ve ***kronolojik*** sıraya koyulmuş ve ***düzgünce dizilmiş*** şeyleri ***kavramanızı*** ve

hepsini ***bir araya*** getirip

karıştırmanızı

ister.

Hayat sizden küçük ***kardeşinizin*** her şeyden önce gelmesi gerektiğini ***söylemesine*** izin vermenizi istemez. ***Hayat kariyeriniz*** ve ***eğitiminizin ikinci*** sırada olması gerektiğini ***söylemesine*** izin vermenizi istemez.

Ve hayat

Tanıştığım

Sırılsıklam âşık olduğum

Güzel, güçlü, inanılmaz ve ***dayanıklı kızın***

Benim için ancak ***üçüncü*** sırada gelmesi gerektiğini ***Söylemesine*** izin vermemi ***kesinlikle*** istemez.

Hayat ***biliyor.***

Hayat ***sevdiğim kıza***

Sırılsıklam âşık olduğum kıza

Onun ***birinci*** sırada **olduğunu** bana ***söylemeye*** çalışıyor

Onu ilk sıraya koyuyorum.

Will mikrofonu yerine bırakıp sahneden atlayarak yanıma geldi. Kendime ondan vazgeçmeyi, onun üzerimdeki etkisinden kurtulmayı öğretmeye çalışmıştım. Ama işe yaramamıştı. Hem de hiç.

Will yüzümü ellerinin arasına alıp başparmaklarıyla gözyaşlarımı sildi. "Seni seviyorum, Lake," diyerek gülümsedi ve alnını benimkine dayadı. "Birinci sırada olmayı hak ediyorsun."

Salondaki herkes ve her şey ikinci planda kaldı; etrafı-

ma ördüğüm duvarların yıkılmasından başka bir ses duymuyordum.

"Ben de seni seviyorum. Seni çok seviyorum," dedim. Dudaklarını benimkilere yaklaştırırken, kollarımı ona dolayıp öpücüğüne karşılık verdim. Onu öpmem kaçınılmazdı.

Sonsöz

"Bundan bir şey
öğrenebileceğimi
düşünürsem
Annem ve babam dikkatimden kaçırdığım şeyleri
bana öğretirdi
Elinden geleni yap
Elinden geleni yap."
-The Avett Brothers, *When I drink*

Oturma odasında dolaşıp topladığım hediye paketlerini poşete atarken oyuncakların üzerinden atlamak zorunda kalıyordum. "Hediyelerinizi beğendiniz mi?" diye sordum.

"Evet!" diye bağırdılar Kel ve Caulder aynı anda. Son hediye paketini alıp çöp poşetinin ağzını bağladıktan sonra poşeti atmak için dışarı çıktım.

Kaldırımın kenarına yürürken, Will evinden çıkıp bana doğru koştu.

"Bana bırak, bebeğim," dedi ve çöp poşetini elimden

alıp çöp tenekesine götürdü. Bulunduğum yere geri dönüp kollarını bana doladı ve yüzünü boynuma gömdü.

"Mutlu Noeller," dedi.

"Mutlu Noeller," diye karşılık verdim.

Birlikte geçirdiğimiz ikinci Noel'imizdi. Annemin olmadığı ilk Noel'di. Annem geçen sene Eylül ayında, Michigan'a taşındıktan yaklaşık bir sene sonra öldü. Zordu. *Çok* zordu.

Yakınlarınızdan birini kaybettiğinizde, ona dair anılarınız ve hatırladıklarınız size acı verir. Ancak yasın beşinci evresine ulaştığınızda, hatırladıklarınız olumlu şeyler olmaya başladığında anılarınız eskisi kadar canınızı yakmaz. O kişinin ölümünü düşünmeyi bırakır ve *hayatlarına* dair güzel şeyleri düşünmeye başlarsınız.

Will'in yanımda olması bunu daha katlanılabilir kıldı. Mezuniyetin ardından Will eğitim üzerine yüksek lisans yapmak için başvurdu. Lisedeki işi kabul etmedi. Aksine, ben mezun olana kadar bir yarıyıl daha öğrenci bursuyla idare etti.

Will elimden tutup beni eve götürdü. Oturma odasının zemininde biriken oyuncakların sayısı şaşırtıcı derecede çoktu.

"Hemen dönerim, son sefer," dedi Will, Caulder'ın eşyalarından oluşan bir kutuyu alıp kapıdan çıkarken. Bu yolun karşısına yaptığı üçüncü seferdi, Caulder'ın bütün yeni oyuncaklarını evlerine taşıyordu.

"Kel, bunların hepsi senin olamaz," dedim oturma odasına göz gezdirirken. "Hepsini toplayıp boş yatak odasına götürün. Evi elektrik süpürgesiyle süpürmem gerekiyor." Oturma odasının zemininde hediye karmaşısından geriye kalan küçük parçalar vardı.

Ortalığı süpürmeyi bitirdikten sonra, kabloyu sarıp elektrik süpürgesini koridordaki dolaba kaldırdım. Will elinde iki hediye poşetiyle kapıdan içeri girdi.

Çocukları oturma odasına çağırmadan önce, "Ah. Bunları nasıl unuturuz?" dedim.

"Bunlar çocuklar için değil. Bunlar sen ve Kel için." Will kanepeye gidip Kel ve bana oturmamızı işaret etti.

"Will, bunu yapmak zorunda değildin. Bana zaten Avett Brothers bileti aldın," dedim kanepeye otururken.

Will torbaları bize verip beni almmdan öptü. "Ben yapmadım. Bunlar *benden* değil."

Ardından Caulder'ın elinden tuttu ve ikisi sessizce dışarı çıktılar. Kel'e baktım ama o omuzlarını silkmekle yetindi.

Aynı anda paketleri yırtıp zarfları çıkardık. Zarfın üzerinde annemin el yazısıyla, "Lake," yazıyordu.

Ellerim titreyerek zarfın içindeki kâğıdı çıkardım. Mektubumu açarken gözyaşlarımı koluma sildim.

Bebeklerim, Mutlu Noeller. Bu mektup sizi şaşırttıysa özür dilerim. Söylemek istediğim çok şey var. Nasihat vermeyi bıraktığımı düşündüğünüzü biliyorum, ama birkaç şeyi yazıya dökerek pekiştirmeden gidemezdim. Şimdi söyleyeceklerimi kendinizle bağdaştıramayabilirsiniz, ama bir gün bağdaştıracaksınız. Sonsuza kadar yanınızda olamayacağım, ama umarım sözlerim aklınızdan hiç çıkmaz.

– Bazanya yapmaktan vazgeçmeyin. Bazanya iyidir. Kötü bir haberin olmadığı bir günü bekleyin ve iyi bir bazanya yapın.

– Yüreğiniz ve mantığınız arasında denge kurun. Umarım bunu yapmayı öğrenmişsindir, Lake. Kel de o noktaya geldiğinde ona yardımcı olursun.

– *Sınırlarınızı zorlayın, sınırlar bunun içindir.*

– *Bu kısmı en sevdiğin gruptan çalıyorum, Lake. "Hiçbir şeyin adımızı paylaşmamıza izin veren sevgi kadar paylaşmaya değer olmadığını sakın unutma." – Hayatı fazla ciddiye almayın. Sağlam bir yumruğu hak ettiğinde suratının ortasına bir tane geçirin. Hayata gülün.*

– *Doya doya gülün. Her gün en az bir kez gülün.*

– *Asla başkalarını yargılamayın. İkiniz de beklenmedik olayların bir insanı ne kadar değiştirebileceğini biliyorsunuz. Bunu aklınızdan hiç çıkarmayın. Birinin hayatında neler yaşadığını asla bilemezsiniz.*

– *Her şeyi sorgulayın. Sevginizi, inancınızı, tutkularınızı. Sorularınız olmazsa, cevaplarınız da olmaz.*

– *Kabullenici olun. Her şeyi. İnsanların farklılıklarını, benzerliklerini, seçimlerini, kişiliklerini. Bazen güzel bir koleksiyon oluşturmak için çeşitlilik gerekir. Aynı şey insanlar için de geçerlidir.*

– *Savaşlarınızı seçin, ama bunun çok fazla olmamasına özen gösterin.*

– *Açık görüşlü olun; yeni şeylerin hayatınıza girmesinin tek yolu bu.*

– *Ve son olarak, asla pişman olmayın. Bana hayatımın en güzel yıllarını verdiğiniz için ikinize de teşekkür ederim. Özellikle de son yılını. Sevgiler, Anneniz.*